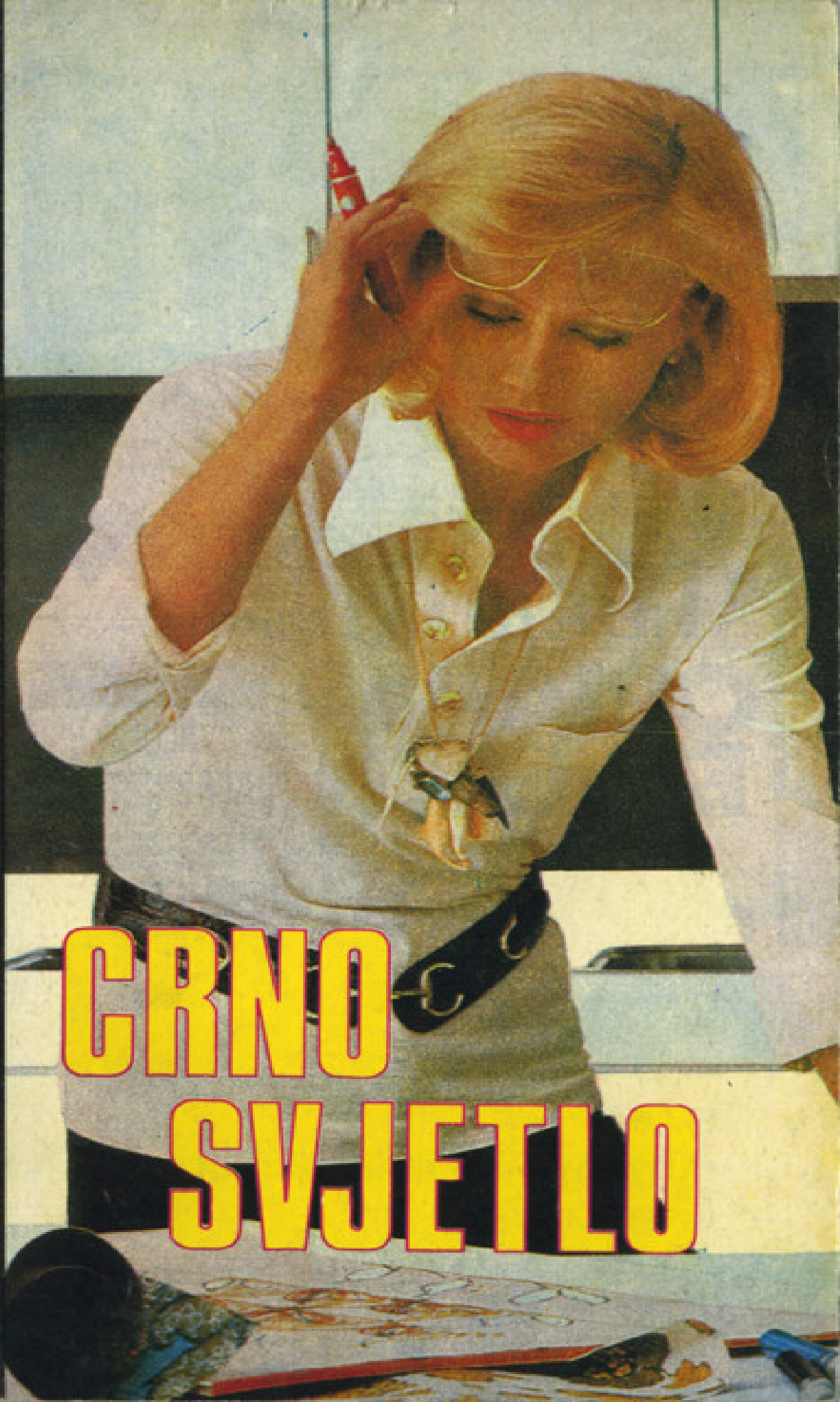

1981
PRG

19

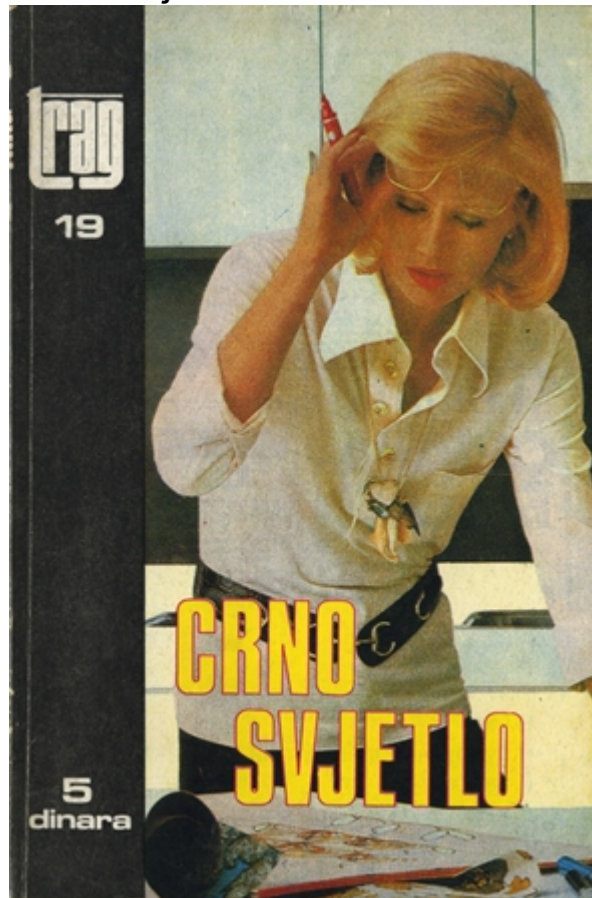
**CRNO
SVJETLO**

5
dinara

Jean-Pierre Conty: CRNO SVJETLO

TRAG 19

biblioteka kriminalističko-ljubavnih romana

*CRNO SVJETLO - Fama o bajoslovnom blagu, što ga je nacistički feldmaršal Rommel potkraj rata sakrio na dnu mora i tako ga sačuvao za buduće revanšističke pothvate, poslužila je autoru kao izvrsna podloga za svojevrsan špijunsko-kriminalistički roman. Uzbudljive akcije, neočekivani obrati, brojne zanimljivo zamišljene osobe za koje je do posljednjeg trenutka nejasno na čijoj su strani, stalno podižu temperaturu kod čitaoca. Odlaganjem otkrivanja tajne, toliko potrebnom i korisnom za ovaj žanr romana, pisac vješto stvara predahe, dajući lijepe opise prirode i gradskih veduta, što djelu daje posebnu boju i vrijednost,
(odlomak iz recenzije)*

1

Visoko gore, na vrhu uske stepenaste ulice, napokon se pojavio obris muškarca.

Barzen lagano pomače zavjesu na prozoru što mu je služio kao promatračnica i pogleda na sat: dva sata i pet minuta, »Točan kao sat...« promrmlijao je za sebe.

U tom trenutku su ulice stare četvrti bile prazne. Mačke su se odmarale na suncu, a ljudi su spavali u hladovini iza zatvorenih kapaka na prozorima.

Bio je to trenutak koji je sjedokosi čovjek izabrao za svoju svakodnevnu šetnju. Usprkos užarenom suncu on se spuštao do luke, uvjeren da tamo neće sresti nikoga osim pasa skitnica. Lučki radnici polijegali su uzduž obale, naslonivši glavu na svežnjeve užeta i pokrivši lica novinama.

Barzen je dobro poznao putanju i trajanje te šetnje; znao je da ima dovoljno vremena da pristupi djelu.

Nagnuo se kroz prozor u trenutku kad je sijedi čovjek prolazio ispred kuće. Nema sumnje, bio je to zaista Himpel. Držao je u ruci panama šešir kojim bi se pokrivao napuštajući sjenovitu uličicu.

Barzen izvadi iz kovčega Mauzer kalibra 9 i gurne ga pod pazuhu. Zatim iskrene svu sadržinu kovčega na krevet i s praznim kovčegom u ruci napusti sobu. Tihim vučjim koracima spusti se niz tamno stubište.

Nikakav zvuk ni glas nisu se čuli iz susjednih soba.

Čim se našao na ulici, on uspori hod, nastojeći da se što nemarnije kreće. Vani je bilo prilično svježije u odnosu na zagušljivu vrućinu njegova potkrovlja. Nizovi kuća naginjali su se jedan prema drugom, te se činilo da ih samo polukružni potpornji sprečavaju da se ne sruše jedan na drugog. Rublje se sušilo na užetima razapetim preko ulice. Na vrelom sunčevom svjetlu košulje i plahte poprimale su pozlatu starih zastava, razapetih u čast praznika. A sve je to davalo ugodnu sjenu.

Popevši se do vrha ulice, Barzen najnormalnijim korakom prijeđe prag pansiona, kao da je stalan stanar u njemu, prođe ispred vratarnice uokvirene staklom, u kojoj u taj mah nije bio nikoga, i nestade na sumračnom stubištu. Pojuri na prstima do drugog kata,

gotovo u jednom dahu. Brava je pružila vrlo mali otpor njegovom otpiraču.

Pogledavši unaokolo, on uđe u sobu i zatvori za sobom vrata.

Bilo je to dosta jadno skrovište: željezni krevet, ravan kao daska i pokriven komadom kartona sa cvjetovima, na kojemu je bilo nekoliko rupa. U uglu mala ostava sa zavjesom umjesto vrata. Ogavno.

Barzen je vrlo brzo ugledao ono što je tražio. Oči mu zasjaše u iznenadnoj grozničavosti koja ga svega obuže. Jedva je mogao svladati drhtanje svojih prstiju otvarajući nožić što ga je izvukao iz džepa. Lice mu je izražavalo u isti mah i pohlepnu lakomost istraživača blaga i divlje veselje lovca koji je plijen držao na mušici nišana. Prizor koji je u njemu izazvao strepnju blisku zanosu, predstavljao je veliki crtež tušem na zidu; slika je prikazivala pejzaž korzikanskog Capa, izrađen banalnom šarolikošću: neko selo smješteno na kamenjaru strmih litica što su se uzdizale nad morem. U prvom planu stajale su crne stijene što su svojim nemirnim obrisima izazivale poseban dojam. Olujno nebo nadvijalo se nad obzorjem.

Barzen se osloni koljenom na postelju kako bi se primakao crtežu, pa drhtavom rukom gurnu oštricu noža ispod glave jednog čavlića što je pridržavao crtež.

Točno u tom trenutku iza njega se javi glas, izgovarajući čvrsto, razgovijetno i s opasnim prizvukom:

— Ruke uvis! Ne okreći se! Baci nož!

Barzenovo bjesnilo bilo je jače od njegova iznenađenja. Ništa nije ni vidio, ni čuo... Što se dogodilo? Tko je bio taj čovjek? Ali, bio on tko mu drago, trebalo ga je poslušati. Inače, njegovi nalozi...

Polagano otvori ruku. Nož pade na krevet.

Barzen je pokušavao doznati namjere neprijatelja. Čovjek ga je mogao odmah oboriti kuglom ili mu zabosti nož u pleća. A što ako je želio samo dignuti uzbunu? Ne. On je želio izbjeći javnost isto toliko koliko i lopov...

Stojeći uzdignutih ruku Barzen se grozničavom brzinom pitao kakvim mu je oružjem neprijatelj prijetio. Mišići leđa podrhtavali su mu od grčevite napetosti. Bockanje se javilo posvuda uzduž njegova kičmena stuba. Neugodan osjećaj.

Sekunde su prolazile. Protivnik je ostao šutljiv. Jedna daska suho zapucketa.

»Smrt za smrt, to barem treba znati!« reče Barzen sam sebi. Upravo je stvarao odluku da li da se okrene, kad na crtežu s kojega nije odvajao oči opazi neku sjenu. Staklo s otvorenog prozora bacalo je u tom trenutku na zid odraz sunca. Sjena je nastala od ruke što se dizala.

Prije negoli se ruka koja je držala cijev pištolja mogla spustiti, Barzen se naglo okrenuo i snažno lupio svog protivnika u bradu. Čovjek je pao na leđa. Brz udarac nogom u pleksus, utvrdio je Barzena u uvjerenju da neprijatelj neće brzo doći k sebi.

S dubokim zaprepaštenjem Barzen je promatrao čovjeka sijede kose sklupčanog pokraj svojih nogu. Werner Himpel osobno. Nevjerojatno.

Ipak nije bilo drugog objašnjenja: Himpel je morao opaziti da ga već nekoliko dana prate. Odmah poslije svog lažnog odlaska u šetnju on se brzo vratio usporednom ulicom u pansion. Nakon toga se sakrio u ostavi, čekajući da se Barzen izda idući ravno prema crtežu.

Zaključak koji se nametao Himpelu, nametnuo se i provalniku.

Barzen pograbi oružje, uhvati ga za cijev te ga strahovitim udarcem spusti na Himpelovo tjeme. Začu se udarac koji je zazvučao istodobno potmulo i šuplje.

Barzen brižljivo obrisa cijev pištolja i uspravi se.

Sada se radilo o što većoj brzini. On otrgnu sa zida veliki crtež, ne brinući se više za čavliće, od kojih jedan ostade pričvršćen na stijeni. Ubaci nemarno previjen list u svoj kovčeg.

Zatim prevrnu madrac, otvori ladicu stolića, podiže zavjesu na ostavi i nabaca bez reda u kovčeg crteže, proračune i nacрте, što su se posvuda nalazili u gomilama. Svi ti dokumenti odnosili su se na neko sferno tijelo, oblikovano od koncentričnih stijena opskrbljenih sa dva otvora.

Kovčeg je brzo bio napunjen, a ostalo je još dosta materijala. Barzen nabi džepove svog kaputa raznim papirima.

Prije negoli je otvorio vrata, pritisnuo je uho na dasku. Zatim razuvjeren iziđe, priđe ogradi na hodniku, nagne se i pogleda u dubinu. Trenutak zatim naglo se povuče u sobu.

Hitro je gurnuo leš pod krevet, nabacio mali sag na krv koja je zamrljala parket i naglo se sakrio iza zavjese na ostavi, kao što je to malo prije učinio njegov sada već mrtvi protivnik

Začula su se dva lagana kucaja na vrata. Barzen zadrža dah, čekajući nepomično da se vrata otvore.

Žena vitka struka kojem nimalo nisu smetale vrlo bogate obline, zastala je na pragu. Sjajna tamnosmeđa kosa padala joj je na gola ramena što su, pozlaćena od sunca, provirivala iz bijele haljine ukrašene velikim crvenim cvjetovima maka.

Ona bez buke zatvori vrata te se ukoči pred novim kovčegom što je ležao na podu. Iznenada se iz njezina grla izvi krik užasa. U kanaliću između dvije daščice parketa cijedila se tanka traka krvi.

Očiju punih strave žena načini polukrug. Njezin pokret bio je tako nagao da je iznenadio Barzena. On se otkri. Licem u lice s ubojicom, žena otvori usta.

Dva prsta zabiše se u njezino grlo i zaustaviše u njemu krik. Udarac koji ona nije dospjela ni vidjeti, snažno potrese njezin mozak.

Bez boli žena utonu u noć prepunu zvijezda.

2

— Što vi podrazumijevate pod »fotografijom, što je rukom napravljena«? — upita Sorelli, sve razdražljivije.

Stanodavka, vještica s kožom koja kao da je bila strojena, odjevena u crno, po korzikanskoj modi, objasnila je što je bolje mogla svoju misao:

— Pa... jedna velika slika... poput onih koje se prodaju turistima, Slika s kućama, morem, pećinama... bila je pričvršćena na zidu iznad kreveta...

— Tu, bez sumnje? — zapita komesar.

— Da.

Rub prašine na oslikanom papiru tapeta obilježavao je bivši položaj crteža. Jedan čavlič još uvijek je stajao na zidu.

— Ne ubija se čovjeka samo zato da mu se otme crtež nekog šarolikog predjela! — glasno je razmišljao Sorelli, obraćajući se svom podređenom činovniku. Četveronoške je proučavao mrlje krvi što je zaprljala pod. — Jeste li zaista uvjereni da je taj crtež visio na zidu još jučer ujutro kad ste pospremali sobu?

— Pa naravno! — potvrdila je starica.

I ona je sama podsjećala na razglednicu — uspomenu iz Bastije na Korzici.

— Prema vašem mišljenju, ništa drugo nije nestalo, osim tih papira? — ponovi komesar.

— Svi papiri. A soba ih je bila puna! Bilo ih je posvuda.

— I pejzaža?

— Ma kojih pejzaža?

— Fotografija, kako vi kažete.

— Ne. Nije bilo više fotografija. Bili su krugovi, samo krugovi.

— Ovakvih kao što je ovaj? — reče inspektor, izvlačeći ispod kreveta jedan crtež.

— Da.

Sorelli uze nacrt iz inspektorovih ruku. Bio je to neki inženjerski nacrt koji nije imao drugih oznaka do rednog broja i dimenzija ucrtanih stranica.

— Što ovo predstavlja po vašem mišljenju? — upita inspektor podižući se.

— Nemam pojma. Neku vrstu sfernog gibanja.

— Ili teretnog vagona?

— Ne naglimo se — reče Sorelli previjajući crtež i stavljajući ga u džep. — Čini mi se da taj posao neće biti za nas. Ne bih se začudio da ime tog dobričine pronađemo i u našoj i u kakvoj drugoj kartoteci.

— Ime mi ne kazuje ništa — dodao je inspektor.

— Ime je lažno.

— U svakom slučaju inicijali imena su isti, kao i oni kojima su crteži bili obilježeni.

— Pa lijepo, to će nam olakšati traganje.

Komesar se okrenu ženi.

— Za danas smo gotovi. Staviti ćemo vam pečat.

— Kakav pečat?

— Vrata sobe bit će zaključana, na njih će biti nalijepljena papirnata traka, a preko nje stavljen voštani žig. Jeste li razumjeli?

— Da.

— I teško onome tko otvori vrata. Smatrat ću osobno vas odgovornom. Čujete li me?

— Ma da... Svakako...

Starica je izgledala zaprepašteno, teško je reći da li zbog komesarovih prijetnji ili možda samo zbog načina na koji su bile izrečene.

Videći da se policajci spremaju otići, ona se najednom dade u naricanje o sudbini svog nesretnog stanara. Kako je to bio ljubazan čovjek. Kako je sramota što je bio tako izmrcvaren. Kako nikad nikom nije ništa našao učinio.

Otppravila je policajce sve do prizemlja, ne prekidajući koncert svojih tužaljki.

Dva stražara postavljena na dnu stubišta kako bi suzbijali navalu radoznalaca, osjećali su se sada beskorisno.

Sorelli je ušao u portirnicu što je bila nalik na spilju, uronivši tako u ugodnu hladovinu.

— Dajte mi njegovu prijavnicu — zapovjedi starici koja odjednom zašuti.

Ona odmah ispuni nalog, a zatim nestade, sretna što komesar nije zatražio da pokaže sve svoje knjige.

Komesar je brzo čitao: »Vjenceslav Haratnik. Državljanstvo čehoslovačko. Cilj puta turizam...« Suho, nevažno nabranje.

Sorelli je već bio prešao preko praga kuće, kad se odjednom lupi po čelu, sjetivši se nečega:

— Zaboravio sam glavno! — uskliknu inspektor.

I bez ikakvog drugog objašnjenja pojuri uza stube. Inspektor ga je pratio ukorak.

Vrativši se u sobu u kojoj se dogodio zločin, komesar odmah priđe, čavlicu što je ostao zabijen u žbuku. Poče ga izvlačiti s pomoću žileta sa stola. Na čavlicu je visio majušni komadić papira otrgnut od crteža.

— Ovo će nam i te kako pomoći da skratimo traganje za ubojicom — rekao je Sorelli stavljajući pažljivo svoje blago u novčanik.

— Dakako, uz pretpostavku da zločinac zadrži crtež u sebe — dodao je inspektor.

— Ako je umorio Haratnika da bi se dočepao crteža, onda to prije svega znači da namjerava s njim nešto načiniti.

— Što može učiniti s jednim pejzažom nacrtanim tušem koji je svatko mogao vidjeti? Zbog čega sada najednom tolika žurba? — reče inspektor sumnjičavo.

— Pa u tome i jest problem — zaključi suho Sorelli.

Detektivi ponovno pođoše niz stubište.

Gazdarica se ovoga puta nije pojavila kad su prolazili pokraj vratareve kućice.

Vani je sjena već bila prekrila čitavu ulicu i vrućina je osjetno popustila.

Komesara je mučio nerješiv problem:

— Činjenice su vrlo jednostavne; ipak, ne mogu u njima naći potrebno objašnjenje. Što više o njima razmišljam, sve više mi izgledaju nerazjašnjive. Jedan inženjer je ubijen od nepoznate osobe koja mu je opljačkala planove. Izgleda da je žrtva autor tih nacрта. No ubojica odnosi i jedan slab crtež, pričvršćen u sobi zločina tako da ga je svatko mogao vidjeti i upoznati, pa i prefotografirati, ako hoćete...

— Možda postoji neki uzajamni odnos između planova i crteža — pridodao je inspektor.

— Možda! — suglasio se komesar bez mnogo uvjerenja. — Ali, meni je teško vjerovati u vrijednost ili zanimljivost pokradenih planova. Inženjer koji radi na ozbiljnom izumu, ne mora se sklanjati i

sakrivati u skromnoj najamnoj sobici. Bilo koja zemlja na svijetu otvorila bi mu širom vrata svojih znanstvenih ustanova. U naše su doba osamljeni ljudi samo sanjari, više zanesenjaci nego znanstvenici.

— Možda se radi o izumu vojnog značaja?

— Ne mislim da je taj bijednik čuvao nekakve državne tajne — ustvrdi Sorelli.

— Ipak je ubijen samo zato što mu je trebalo oteti papire koje je sakrivao.

— Da, to i jest ono najtajanstvenije.

Inspektor pažljivo pogleda u Sorellija, a zatim zapita:

— Da možda ne nastojite da mi dokažete kako je tog osamljenika umorio drugi osamljenik, još luđi od njega koji je, po cijenu zločina, prigrabio izum bez vrijednosti?

— A, ne! — suprotstavio se komesar. — Dvojica luđaka ipak je malo previše, to prije što je dražesna osoba koju je ubojica isprebijao, čini se, u posjedu svih svojih duhovnih sposobnosti, usprkos udarcu koji je njezinu glavicu dobro protresao.

— Mislite li da se i ona zanimala za radove nesretnog Vjenceslava?

— Svakako. Što bi inače radila ta lijepa mlada djevojka u jazbini jednog starog čudaka, kao što je bio Haratnik?

— Ona tvrdi da je imala ljubavni sastanak s njim.

— Ima različitih putova da se dođe do istih ciljeva. Ona je izabrala blag i nježan način.

— A što ako je ona bila suradnik ubojice? — sumnjičio je inspektor. — Po cijenu čvoruge na vrhu potiljka, ona je postala jedina osoba koja je vidjela lice krivca. Od tada, ona nas po svojoj volji zavodi na krivu stazu, dajući nam fantastičan opis lica zločinca. A kad bismo je doveli pred njega, ona bi odbila da ga prepozna.

Sorelli je sumnjičavo vrtio glavom na dugu govoranciju svoga podređenog:

— Što se mene tiče, ona je prije konkurent ubojici, nego njegov suradnik. Pa ipak, ja bih s njom progovorio još nekoliko riječi.

Policijci se uputiše pješke prema hotelu u kome je stanovala mlada žena.

Tamo ih je čekalo iznenađenje.

Hotel je bio skroman i vrlo malo udaljen od svratišta u kome je stanovao pokojni inženjer Haratnik. Pročelje mu je gledalo na luku.

Čim je ugledao detektive, hotelijer im je rekao:

— Dolazite radi gospođice Fabiani? Otišla je prije pet minuta

— Kako to »otišla«? — uskliknu razdraženo Sorelli. — Policijski agent koji ju je doveo kući prije jednog sata. kaže da ju je ostavio »u veoma jadnom stanju sa vrećicom leda na glavi«.

— Njezin prijatelj je došao kolima po nju — dopunio je vlasnik hotela svoje objašnjenje.

— Njezin prijatelj? Kako izgleda taj njezin prijatelj? — zapita komesar.

— Snažan momak smeđe kose, s nekoliko sijedih dlaka na sljepoočicama. Lica pocrnjela od sunca..

— A auto?

— Sportski cabriolet žut kao limun i kao vozačeva košulja.

— Vraški nas je izigrala — primijeti inspektor s mržnjom.

— Pogledajmo trenutak u njezinu sobu — progunđa Sorelli. te pođe uza stube.

Hotelijer mu pruži ključ sobe broj četiri.

Ništa nije govorilo o naglom odlasku u toj maloj sobi, banalnoj kao i sve hotelske sobe te vrste. Gaćice i čarape sušile su se na komadu konopca razapetom između prozora i ormara.

Ispod kreveta je virio kovčeg. U njemu nije bilo ničega što bi se moglo odnositi na uobičajena opremu jednog špijuna. Gumena vrećica s ledom koja se zatvarala metalnim čepom, stajala je na uzglavlju.

Detektivi su upravo pretraživali ladice u stolu i ormaru, kad se sobna vrata naglo otvoriše.

— Lijepo, vi zaista imate hrabrosti — poviče bijesan glas tople boje.

Silvana Fabiani stajala je na ulazu u sobu.

— Veoma sam sretan što vas vidim — reče mirno Sorelli nastavljajući dalje svoj posao. — Čini se da vam je mnogo bolje nego prije jednog sata.

— Ne biste to rekli da se nalazite pod mojim tjemenom — odbrusi žena čija je haljina vlažna od znoja, kao salivena stajala uz njezine izvanredne obline.

Videći kako je komesar umočio prst u lončić s njezinom kremom za lice, Silvana bijesno poviče:

— Samo naprijed, ne dajte se smetati!

— Ni vi. Ponašajte se kao da nismo ovdje — posavjetovao ju je Sorelli mirno.

— To i jest moja namjera — dobaci mu ona, svlačeći haljinu preko glave.

Samo u košulji od najlona, djevojka se zaveli na krevet i stavi na glavu vrećicu leda kretnjom kojom je mogla konkurirati Karlu Velikom kad je ovaj krunio lombardske kraljeve.

Komesar se smjesti uz njezino uzglavlje, obraćajući joj se ohrabrujućim pogledom kućnog liječnika.

— Pretpostavljam da je vaš prijatelj bio teško razočaran — započeo je Sorelli.

— Koji prijatelj? Čime razočaran?

— Pa zna se, zbog negativnog rezultata vaše misije.

— Oprostite mi — reče Silvana — možda je to zbog stanja u kome se nalazi moja glava, ali ja vas nisam dobro...

— Gledajte — otpoče komesar.

— Odmah čim ste sišli, sreli ste nekog smeđeg ljepotana, kome ste podnijeli izvještaj o događajima.

Silvana slegnu ramenima.

— Jedan dobar prijatelj došao je da me posjeti. Iskoristila sam priliku da se odvezem do neke ljekarne. Kupila sam kutiju aspirina. Putem smo malo brbljali. To je sve.

— Niste spominjali malu nezgodu koju ste upravo doživjeli?

— Ne, žurila sam se da se vratim.

— A kako se zove taj vaš mali pobratim?

— Delmas. Frank Delmas.

— Adresa?

— Ne znam je. Nije mi je dao.

Na znak svoga šefa inspektor upisa ime u svoju bilježnicu.

— A sada, pričajmo malo o Vjenceslavu Haratniku — nastavi komesar uporno.

— Jedva sam ga poznala.

Sorelli se grleno nasmija.

— Vi ste specijalist u tome da ništa ne znate o svojim prijateljima. Ljepotana kome ste trčali na sastanak usprkos žestokim bolovima poznate tako malo da ne znate čak ni njegovu adresu. A što se tiče inženjera?

— E, njegovu sam adresu, vidite, znala. A to je i gotovo sve što sam o njemu znala.

Komesar se ponovno nasmija:

— Sretan sam što bar to priznajete. Mogli ste mi reći da ste se osvijestili u toj sobi, a da niste znali kako ste u nju dospjeli.

— Inženjera Haratnika sam upoznala u lučkom baru.

— Vrlo romantično. A zatim?

— To je sve. Pričali smo. Učinio mi se zanimljiv.

— Niste izbiračica, gospođice, dopustite mi to da vam kažem. Taj starčić, gotovo ruševina.

— O čemu vi zapravo govorite?

— A radi čega ste onda išli u njegovu sobu?

— Pozvao me da popijemo čašu vina. Mislim da u tome nema ništa zlo.

— Čudno je to — reče komesar zamišljeno.

— Zašto?

— U sobi sam našao samo jednu staru čašu, a i u njoj je bila četkica za zube. I ništa od pića kojim bi se ta čašica mogla napuniti. Ni kapljica vina, pa ni drugog alkohola. Čak ni mineralne vode.

Žena slegnu ramenima:

— Što ja mogu. To je njegova soba.

— Za vaš prvi posjet Vjenceslav je mogao nabaviti bocu porta. Što se vama čini?

Silvana se ugrizla za usnu.

— Druga zanimljiva podrobnost — nastavljao je komesar. — Vaš pokojni prijatelj zakazao vam je sastanak u svom stanu u doba kad obično nije doma.

— Nećete valjda poreći — usprotivi se Silvana — da je jedanput mogao...

— Svakako — prekide je Sorelli. — I vidite, to mu nije donijelo sreće.

Zavlada šutnja.

— Pričajmo malo o ubojici — nastavi komesar.

— Ubojici?

— Da. Kako je izgledao? Vidjeli ste ga?

— Istina je da sam ga vidjela, ali samo sekundu. Nisam sposobna da vam ga opišem. Vjerojatno je udarac po glavi zamaglio sliku. Ipak, koliko se sjećam, imao je crnu kosu, a lice... ili barem dio lica... crveno...

— Hoćete reći bubuljičavo?

— Ne, crveno, kao da je izgorjelo na suncu.

— A njegovo odijelo?

— Ne mogu vam ništa reći o tome.

— Što vam se čini: koliko je mogao imati godina?

— Trebalo bi ga pronaći da bih vam mogla na to odgovoriti.

— Je li bio mlad ili star? — Sorelli nije popuštao.

— Ne znam.

Komesar ustade. Shvatio je da iz te žene neće izvući ništa.

— Pa... ako dobijete kakve vijesti od svog drugog prijatelja... — reče bez uvjerenje te se uputi prema vratima.

— Govorite o Delmasu?

— Točno.

— On će još danas napustiti Bastiju.

— Lijepo. Nisam ni očekivao nešto drugo.

Bacivši još jedan pogled pun pohlepe na Silvanino tijelo, inspektor pođe za svojim šefom.

— Zatvorite vrata sasvim tiho — zamoli žena.

Na hodniku se Sorelli obrati podređenom :

— Na moju veliku žalost, morat ću u ovo uvući jednog čovjeka koji će zacijelo znati pravo ime Vjenceslava Haratnika.

3

Bila su to uistinu tri neobična ribiča.

Odjeveni u isprana plava odijela od grubog platna, s visokim gumenim čizmama i masnim kačketima na glavi, ipak su se razlikovali od ostalih ribiča — i to po svom neočekivanom priboru.

Najveći od njih, živahna glava iznad ogromnog trbuha, držao je preko koljena strojnicu. Njegov sudrug, kome je automat velikog kalibra virio iz džepa, držao je oko na dugom jednocijevnom dogledu što ga je naslonio u škripac između dviju pećina. Treći je čovjek sjedio uz vodu i gledao kao da se dosađuje.

— Jesi li napasao oči? — zapita veliki. — Pa daj da i ostali dođu na red.

Čovjek s dalekozorom bijesno se okrenu:

— Ja ne pasem očima! Brojim posadu.

Drugi nije izgledao uvjeren:

— Ipak, za to nije potreban čitav sat; to je jahta, a ne oklopnjaća.

Promatrač se vrati u svoj položaj.

— Dvojica od njih upravo idu na kopno — obavijesti svoje drugove.

— Bez sumnje, radi opskrbe živežom. Na palubi će osim žene ostati još tri ili četiri čovjeka. Hunt se još nije pokazao.

Nakon nekoliko trenutaka nijemog razmišljanja on složi svoju napravu i reče:

— Možemo krenuti!

Sva trojica se uputiše prema čamcu usidrenom u zaklonu iza velike pećine.

Trbušasti uze dalekozor iz ruku prijatelja te ga usmjeri prema bijeloj jahti što je bila bacila sidro nedaleko od obale.

Na narančastoj ležaljci čeznutljivo se protezala ljepotica u najmanjem mogućem kupaćem kostimu.

— Ima ih kojima se ne radi — uzviknu trbušasti. — Za onu tamo zabava je pri kraju!

Ines Mertzler sjedila je za doručkom što se sastojao od čaja laganog kao jutarnja rosa i nekoliko žlica ribane mrkve. Svoje je tijelo prepustila milovanju jutarnjeg sunca. Lagani vjetar ublažavao je sunčanu jaru. Njezina je plava kosa letjela na sve strane. Pogledom

je bludila morem tirkizne boje, na kojem su se tu i tamo izdvajale ljubičaste meduze.

Dva su mornara gola do pojasa prala palubu »Romane«. Nisu mogli a da se skrivenim pogledima ne dive upadljivim dražima vlasnice.

Ines Mertzler kao da je spadala u rod sirena. Njezine velike zelenoplave oči djelovale su očaravajuće; kosa joj je bila gotovo bezbojna, kao u biljaka iz velikih dubina što nemaju klorofila. Duga i glatka bedra odavala su svojim lijepim mišićjem dobru plivačicu. Nokti na nogama sjali su se kao živi koralj. Da bi bolje mogla uživati u ljepoti trenutka, Ines je napola zatvorila oči. Iznenada nešto privuče njezinu pažnju: neobičan pokret ispod palube.

Dvije ruke nagovijestile su neočekivanu pojavu. Ines nije imala vremena bilo što zapitati, kad se ukaza glava, veoma slabo privlačnog lica, masnoga, punog bora i ožiljaka. Zatim se pomoliše i dvije druge glave. Ines sačuva hladnokrvnost i kad je div tetoviranih ruku zakoračio preko brodske ograde. Vidjela je kako svojim mitraljezom drži u poslušnosti dvojicu mornara kojima su od iznenađenja ispale metle iz ruku.

— Policija! Svi ruke uvis! — poviče jedan od došljaka odjevenih u ribarska odijela, za razliku od svojih prijatelja obdaren manje odbojnim tjelesnim izgledom.

Obraćajući se napokon Ines, on joj reče tonom koji nije trpio prigovor:

— Imamo ovlaštenje da vas povedemo u komesarijat, kao i ovlaštenje za djelimičnu premetačinu na vašem brodu.

Dok je jedan njegov prijatelj s revolverom u ruci silazio u unutrašnjost jahte, vođa trojke izvuče dva papira iz džepa i pruži ih vlasnici broda.

Ona ničim ne pokaza da ih namjerava uzeti.

— Ne zanimaju me — odgovori suho. — Što želite od mene? Imate papire? Vrlo važno. Svatko se može opskrbiti s njima. Pretpostavimo da vam kažem kako vaši papiri ništa ne vrijede...

— Sve bi se dogodilo točno onako, kao kad bi oni nešto vrijedili — pridometne došljak smiješeći joj se u riječ.

— Svi na stražnju palubu — dodao je visokim glasom.

— Neće li vas smetati ako nastavim piti svoj čaj? — upita spokojno mlada žena.

— Pod uvjetom da budete spremni za pet minuta poći s nama.

Ines proguta dvije žlice ribane mrkve.

— Mogli biste nešto obući, a i opskrbiti se s nešto odjeće za presvlaku, jer predviđam vašu »dužu odsutnost« — savjetovao joj je čovjek ljubazno.

Spremao se poći niza stube što su vodile u neki uski prolaz, kad jedan mornar s jahte izbi pred njega.

— Želite? — zapita grubim glasom.

Detektiv nije stigao izgovoriti riječ »policija«, a već je primio snažan udarac glavom u trbuh i srušio se bez glasa na pod.

— Pazi, Lars! — viknu ljepotica ugledavši čovjeka sa strojnicom kako se okreće prema napadaču.

Lars se prostre po podu i sakri iza čajnog stolića.

Div je bio okrenuo leđa drugim članovima posade; uputio se prema svom šefu koji se pokušavao uspraviti. Jedan od onih koje je do tada strojnica držala u šahu, iznenada skoči na policajčeva leđa. Ovaj se naglo sagnu i mornar, poletjevši u luku, pade svom snagom na palubu. Divljim udarcem nogom u rebra div završi svoj obračun s mornarom.

Borbeni žar druge dvojice izgledao je smiren. Ines se diže i pođe prema onome koji je govorio kao šef:

— Ako ste došli po mene, ja sam tu; pustite moju posadu na miru i pođimo.

Šef je trljao bradu sa sporošću punom prijetnji.

— Ja imam zadatak da ponesem sa sobom i neke papire. Pričekat ćemo mog kolegu koji je zadužen tim poslom.

Pod prijetnjom strojnice Lars je ustao.

— Vaš draškan će zakasniti na dolazak po predviđenom voznom redu — objavi im on. — On se upravo odmara dolje u hodniku.

— Kočoperiš se svojom snagom, je li? — zapita čovjek kojega je Lars trenutak prije »uspavao«.

— Tip koji se vucara iza mene s pištoljem u ruci, ne treba se nadati da ću mu se objesiti oko vrata.

— U redu — odgovori šef. — Ja ću sići dolje. I ne pravite više nikakvih šala! Pazi na njih, Mario! Čim se jedan pomakne, pucaj u

gomilu!

Trbonja dade strojnicom znak mornarima da se skupe na stražnjoj palubi. Lars se pokori. Mario stavi ruku na njega, dok se šef približavao odmjerenim koracima. Šefovo lice odavalo je beskrajnu dosadu. On se ustoboči pred Norvežaninom. Nagnuvši lagano gornji dio tijela naprijed, on svu svoju težinu i snagu unese u jedan direkt u bradu.

Posljedica je bila strašna.

Izgubivši ravnotežu Lars ugleda svoje noge u zraku, a u istom dijelu sekunde i kako mu prelaze preko glave. Trenutak zatim, kao izbačen katapultom, on odleti u more. Zvučan pljusak vode, malen mlaz pjene, i on nestade u dubini.

Ines navali prema ogradi.

— Utopit će se! — zaurla.

Šef je odgovorio:

— Ma što pričate! Njemu je baš i bila potrebna dobra kupka!

Videći da se njihov drug ne pojavljuje, dvojica mornara skočiše u jedan mah naglavačke u vodu.

Ines ih s olakšanjem ugleda kako izroniše podržavajući Larsa koji je očito bio bez svijesti. Plivajući, oni načiniše krug oko jahte, te se popeše na palubu željeznim ljestvama za koje je bio privezan policijski čamac.

U istom trenutku dva detektiva vratiše se iz unutrašnjosti broda; svaki od njih nosio je po jedan kovčeg.

— Hej! — uzviknu Ines. — Vi preseljavate moju kabinu?

— Prikupili smo za pokus neke dokumente. Ambalaža će vam biti vraćena.

— I dokumenti, nadam se?

— E, to je druga pjesma — reče šef, bacivši ispitivački pogled na noge mlade žene.

Ines obuče kratki haljetak od frotira sa cvjetovima, koji ju je činio još neodjevenijom, te stavi na glavu kapu admirala oružanih snaga »Romane«. Kapa je imala proziran zeleni zaslon.

— Najkasnije za dva sata bit ću opet ovdje — dobaci svom osoblju.
— Pobrinite se za jadnog Larsa.

Momak je upravo počinjao normalno disati, zahvaljujući naporima svojih drugova koji su neumorno primjenjivali svoje znanje iz

umjetnog disanja.

— Onda pođimo — odluči Ines, stavljajući se na čelo skupine s toliko dostojanstva da bi se pomislilo kako njoj pripada pravo zapovijedanja.

Čamac se udalji od »Romane«, te se uputi prema obali.

Ines Mertzler je svoju zbunjenost sakrivala iza odsutnog izraza na licu. Svakim daljnjim trenutkom pitala se sve više kako je policija došla na pomisao da se pozabavi s njom. Zašto ti judi nisu odveli Larsa? Zašto su došli upravo kad nije bilo kapetana Hunta?

U tom trenutku se nije vidjelo žive duše ni na plaži, ni na putovima što su u obliku zmija vodili uz obronak brda. Vrlo daleko, na pola puta između mora i zamagljenih vrhunaca, bijela masa hotela »Bellamare« bliještila je na suncu kao kristal. Usred divljeg predjela ta je palača za bogatune što traže samoću izgledala još nestvarnije.

Niže, na istoku, na posljednjem ogranku planinskog lanca, dizalo se nekoliko seoskih kuća. Na tu se stranu uputila barka.

Za vožnje Ines nije izgovorila ni jedne riječi. Čovjek koji je upravljao pothvatom sjedio je okrenut prema njoj, ne prestajući je požudno gledati.

Kad je barka pristala, on joj ponudi ruku, a ona čvrsto zakorači na kopno. Zabacivši kapu na potiljak, ona upita;

— Onda, kamo me vodite?

— Svakako ne u »Bellamare« — reče čovjek smiješeći se. — Svoj smo glavni štab smjestili u seoskoj krčmi.

Tamo iza pećine čekalo ih je neveselo natezanje.

4

Ines je sjela i prekrížila noge, ali je sjena iznenadnog nemira natmurila njezino lice.

Sorelli nije skidao oka s nje, dok je na stol plegao svežanj nacрта s »Romane«.

— Prepoznajete li te papire? — zapitao je komesar.

Umjesto odgovora, ona slegnu ramenima.

— Odakle vam ti nacrti? — ponovno će komesar.

— Kupila sam ih.

Bljesak iznenađenja pojavi se u očima policajca.

— Ako ste ih kupili, onda znate i što predstavljaju?

— Naravno — nestrpljivo odgovori Ines. — Nisam luda!

Sorelli se smeo. Zbunjivala ga je dobra volja žene koju je ispitivao.

— Ti crteži govore o vašem živom zanimanju za probleme podmorske navigacije. Nemam namjeru da vas zbog toga korim. Međutim, vaša nastojanja podudaraju se s naporima inženjera naše ratne mornarice koji u ovom trenutku obavljaju niz tajnih pokusa na Sredozemlju. Uostalom, put vaše jahte obilježen je točkama na kojima je mornarica istraživala.

— Nemam pojma o tim istraživačkim radovima i nemoguće mi je objasniti tu podudarnost — odgovori Ines. — Moju putnu rutu odredio je kapetan Hunt. Morat ćete njega pitati za te stvari, a mene ostavite na miru.

— Volio bih kad bih mogao usvojiti vaš savjet. Ali, kapetan Hunt je nestao iz svog hotela.

Ines kao da se naljutila.

Sorelli opet počeo:

— Prisiljen sam dakle da vam još malo dosađujem. Hajde, pričajmo malo o tim nacrtima. Oni predstavljaju batisferu koja može zaroniti do dvije stotine metara dubine. Mogu li vas upitati odakle vam zanimanje za tu vrstu tehničkih dostignuća?

— Svatko zna da sam strastveni sakupljač rimskih antikviteta — odgovori Ines umorno.

— I zanima vas problem jesu li stari Rimljani imali baze podmornica?

— Ne! Ja tražim flotu trirema što su za neke oluje potonule u širini Bonifacija, tri stoljeća prije naše ere.

Sorelli je razmišljao, kao da mu je bilo potrebno neko vrijeme da prokuha odgovor.

— Od koga ste kupili nacрте? — odlučio se napokon da je zapita.

Zavlada šutnja.

Zatim Južnoamerikanka odgovori, nastojeći zadržati isti ton nemarnosti:

— Od nekog inženjera. Vjenceslava Haratnika.

Komesar se lagano počeša po glavi. Reklo bi se da brodovlasnica neprekidno razmišlja o dobrim protuudarcima.

— A kad je obavljena ta kupovina? — nastavio je on.

— Prije petnaestak dana.

Sorelli otvori dosje što je stajao pred njim i zatraži:

— Pokušajte se sjetiti što točnije tog datuma.

— Teško! Vi ste mi odnijeli dnevnik.

— Evo ga.

Sorelli izvuče crvenu bilježnicu iz svog džepa i pruži je ženi. Ova je listala po njoj dvije minute i napokon odgovori:

— Točno sedmog rujna. Haratnik me potražio u mom hotelu u dva sata poslije podne. Tog jutra mi je telefonirao da bi ugovorio sastanak.

— Savršeno — reče Sorelli, uzimajući dnevnik. — Pretpostavljam da ste znali Haratnika i prije sastanka. Ne dolazi se samo tako s prijedlogom za prodaju nacрта tako posebne vrste. Zapravo, hoću reći, nacрта tako nepriličnih za jednu lijepu ženu.

— Zašto ne? — prekide ga Ines. — Moja strast za starinama poznata je veoma dobro. Uostalom, kako me nije glas da imam mnogo novaca, često me traže kojekakvi više ili manje luckasti izumitelji.

— Tako znači, vi niste poznali Vjencelsava Haratnika prije negoli je došao u vaš hotel?

— Nisam to rekla. S Haratnikom sam se upoznala prije.

— Dakle, očekivali ste njegov posjet?

— Da... u određenom smislu.

Zadovoljan izraz osvijetli oblo Sorellijevo lice. Njegov glas činio se sada blažim, udvornijim, te je ispitivanje nastavio bez ikakva traga zle volje koje je dotad bilo tako mnogo u njegovu držanju.

— Što je bilo s Haratnikom poslije tog posjeta?

- Ne znam. Nije me više zanimao.
- Vaši odnosi bili su okončani toga dana?
- Potpuno.
- Hm!

Sorelli je opet postao zamišljen.

- A... Haratnik vam nije prodao ništa drugo osim tih planova?
- Ne.
- Jeste li potpuno uvjereni u to?
- Ma kad vam kažem!

Naposljetku je Južnoamerikanka izgubila strpljenje.

— Želim vam govoriti o nekom crtežu koji nema nikakav industrijski značaj — nastavio je Sorelli ozbiljno. — Na primjer, jedan crtež koji predstavlja neki krajolik, neki šaroliki primorski kamenjar na Korzici.

— Ne, već sam vam rekla!

— Nešto ovakvo, pogledajte.

Iz kovčega što je ležao pokraj njega na podu komesar izvuče veliki list papira, te ga razvije na stolu. Amerikanka se namrgodi i ništa ne odgovori.

— Ovaj crtež je označen inicijalima V. H. kao i planovi što ste ih kupili od Haratnika. Oznaka potječe od iste ruke. Nadam se da vam ta podrobnost nije promaknula. A možda se uz to sjećate da se crtež nalazio u pisaćem stolu u vašoj kabini na »Romani«.

— Točno — dopusti Ines. — Haratnik mi je prodao i taj crtež samo sam na njega zaboravila.

— Koliko ste ga platili? — zapita naglo Sorelli.

— Ni groša.

— Haratnik vam ga je poklonio?

— Da.

— Dakle, vaši su odnosi bili u neku ruku prijateljskog značaja?

— Nikako! — usprotivila se Amerikanka. — Samo, on nije ni tražio da mu platim taj mali nezanimljivi crtež, kad sam upravo bila otkupila njegove planove podmorske lopte.

— Koliko ste platili te planove?

— To se vas ne tiče!

Odgovor je bio izbačen poput mlaza, izravno i oštro. Šuteći, dva protivnika su se uzajamno promatrala.

Zatim Sorelli nastupi s povećanom sigurnošću:

— Nećete mi reći cijenu koju ste platili, zar ne? Vjerojatno stoga što ta cijena nije onakva kakva se obično plaća za beznačajan crtež, nego za...

On namjerno ostavi nedovršenu rečenicu.

Amerikanka lagano probljedi.

— Ne razumijem što želite time reći!

Sorelli se nasmiješi. Taj njegov smiješak nije bio nimalo utješan. On nabaca bez reda nacрте batisfere u kovčeg, a zatim iznenada lupnu šakom po stolu.

— Taj crtež ste vi kupili! Sve ostalo dobili ste kao besplatan dodatak!

Ines je gledala kroz prozor. Na njezinom je licu opet blistao izraz spokoјstva.

Mirnim glasom Sorelli prijeđe na drugo:

— Jeste li znali da je Vjenceslav Haratnik imao i drugo, sasvim neslavensko ime?

— Ne!

— Dobro razmislite. Vaše će vas pamćenje opet nasamariti.

— Ne — ponovi mlada žena.

— U redu — reče Sorelli. — Da zaključimo! Vi ne znate pravo ime Haratnika. Vi ne znate što je bilo s njime. A što se tiče pejzaža, crtanog tušem, on vam ga je poklonio.

— Pa... tako je — reče Ines uzdišući, kao da joj je dosadno. — Vi ste savršeno dobro zaokružili naš razgovor. Pa, onda... mogu li otići?

Sorelli se diže i počе hodati po sobi.

— Da odete? — poviče on. — O tome nema govora, gospođo. Optužit ću vas za sudioništvo u ubojstvu Wenera Himpela, njemačkog državljanina, bivšeg oficira Kriegsmarine!

— Vi ste ljudi!

Sada je i Amerikanka podignula glas. U jedan mah napustili su je mir i hladnokrvnost.

— Što mi tu pjevate! Tražim mogućnost da smjesta telefoniram u argentinsko poslanstvo! Nemojte misliti da mi ulijevate strah! Već pola sata mi idete na živce. Ali, sada je mjera već puna! Najbolje šale su u isti mah i najkraće. Zbogom, gospodine!

Ona se žustro uputi prema vratima.

Sorelli nije učinio ni jedan pokret da je zadrži. U hodniku je pred vratima stajala straža i veoma je ozbiljno shvaćala svoju zadaću.

Izvukavši jednu fotografiju iz dosjea, komesar ju je pokazao Amerikanki:

— Prepoznajete li svog prijatelja Himpela? — zapita je zlobnim tonom.

Nakon kratkog pogleda Ines izbacila jedno bijesno »ne«.

— Divno, savršeno! Odgovarajte samo tako i suci istražitelju i vaš će račun biti veoma dobar.

Na vrhuncu svog slavlja, Sorelli je zadovoljno trljao ruke.

— Imate li vi i najmanji dokaz da potkrijepite svoje budalaštine? — pitala je Ines.

Sorelli opet počeo listati dnevnik koji je držao u ruci. Otvorivši ga na stranici na kojoj je bio ubijezhen popis nekih imena, on ga okrenu prema mladoj ženi.

— Je li da je to vaš rukopis? — likovao je. — Vaše loše pamćenje ne bi vas smjelo spriječiti da prepoznate ono što je pisala vaša ruka.

— Pa onda? — reče Ines čangrizavo.

— Na tom je popisu sedam imena — objašnjavao je komesar ljubazno. — šesto je ime Wenera Himpela, odnosno Vjenceslava Haratnika.

— Što to dokazuje? — odbrusi mu Južnoamerikanka glasom bez uvjerenja u svoju stvar.

— Želite li reći da ni sada ne znate da je to ista osoba? — likovao je Sorelli. — Onda, objasnite mi zašto ste precrtali crvenom olovkom ime Wenera Himpela. I to točno na dan umorstva Vjenceslava Haratnika?

— Hajde, samo dalje, vi me zabavljate! — odgovori Ines. — Otkud vi znate kojeg sam ja dana precrtala ime Wenera Himpela? I tko vas je obavijestio o značenju tog poteza crvenom olovkom?

Sorelli navuče na lice smiješak pun popustljivosti:

— Radio sam po deduktivnoj metodi, i to onoj najosnovnijoj. Petorica prvih s vašeg popisa su mrtvi. Svi su umrli nasilnom smrću, to nije nikakva tajna. Zaključio sam prema tome, da ste vi prekrižili i ime šestoga... poslije njegova udesa...

— To još uvijek ne potvrđuje da sam ja imala udjela u njegovoj smrti...

— ... ali nam ipak pokazuje u kojemu je smislu bio upotrebljen vaš potez crvenom olovkom.

— Nikako! — poviče Amerikanka koja se najednom raspali. — Taj potez ima posve drugo značenje!

— Koje?

— To se vas ne tiče!

— Istražni sudac neće biti vašeg mišljenja. Mislim da će vas on staviti u »sjenu« zbog straha da se ne dogodi kakva nesreća i sedmom s vašeg popisa. Što mi znamo! Ako precrtate njegovo ime jednim potezom crvene olovke, sutra može biti pronađen njegov leš smrskane lubanje.

— Dosta pretjerivanja! — uzviknu Ines. — Ako su takvi svi vaši dokazi, veoma se bojim da ćete gorko požali što ste me uznemiravali.

Sorelli podiže ruku u znak umirenja.

— Ne, gospođo, imam ja i drugih dokaza. Tako u vašoj bilježnici čitam: Vjenceslav Haratnik. 7. rujna. Trenutak prije vi ste tvrdili da vas je taj pseudo-Čeh posjetio. A on to uopće nije učinio.

— Kako? — poviče Ines. — Nije me posjetio? Ja znam bolje od vas što sam kojeg dana radila!

— On to uopće nije učinio! — ponovi komesar s najvećim mirom. — Razlog je očit! Werner Himpel je bio ubijen dan ranije. Kako su Werner i Vjenceslav ista osoba, zaključak stvorite sami. Nesretnik je imao mozak pretvoren u kašu. Ta vam pojedinost zacijelo ne bi izmakla da vas je doista posjetio.

Amerikanka nije osjetila podrugljivost u komesarovim riječima. Od uzbuđenja je probljedjela.

Sorelli je opet uzeo riječ:

— Nesretnog Himpea je svakako ubio netko tko je htio prisvojiti taj crtež.

On podiže pejzaž nacrtan tušem kako bi svojoj sugovornici omogućio da ga bolje promotri.

— Kradljivac crteža ubio je Himpela, mislili vi što mu drago! A tog ubojicu vi poznate! Tog ubojicu vi ste potplatili!

— Ipak — grčevito se nasmiješi Ines — Vi me ne sumnjičita da sam ga zatukla svojom rukom?

— Sve do novog slučaja, ne. Vi imate novaca da platite ubojicu.

Ines nije prosvjedovala protiv optužbe. Jednostavno je rekla:

— To sve skupa nije istina.

— Mislite li?

— Ne ubija se čovjeka da mu se oduzme jedan crtež bez vrijednosti i značenja.

— E, baš to me tjera da pomislim kako je taj, dokument imao neprocjenjivu vrijednost — odsiječe Sorelli. — A činjenica je da je jedan čovjek divljački ubijen od drugoga koji je taj crtež prisvojio. Vidite li išta čime biste mogli pobiti taj zaključak?

— Da! — reče Južnoamerikanka. — Da vam dokažem kako to djelo nema nikakve tajne vrijednosti, ja vam ga poklanjam.

— Velika hvala — naruga se komesar. — Vaša je velikodušnost došla prekasno a da bi bila uvjerljiva. Vi nemate nikakvu mogućnost da zadobijete naše povjerenje... i ove papire.

— Vidi, molim te! — uzviknu mlada žena. — Nemate vajda namjeru da zadržite papire što ste ih odnijeli s moje jahte? Voljela bih to vidjeti!

— Papiri koje sam pokupio bit će stavljeni pod pečat. Ubojica Wernera Himpela pogriješio je u žurbi. To umjetničko djelo, kako vi kažete, bilo je pričvršćeno na zid s pomoću četiri čavlića; jedan je od njih tamo ostao i nakon toga što je ubojica otrgnuo list sa stijene. Evo, tu je komadić papira što se otrgnut od crteža zadržao na čavliču.

Sorelli izvuče iz svog džepa omotnicu te je isprazni na stolu. Zatim podigne jedan bijeli papirić, pa ga pažljivo smjesti na ugao crteža. Žena je njegove pokrete pratila za živim zanimanjem.

Majušni trokut papira točno je odgovarao crtežu. Izrezuckani rubovi poklapali su se jedni s drugima, zubac po zubac.

— Zabavno, zar ne? — rekao je Sorelli. — Kad sam bio dijete, veoma sam rado slagao papiriće.

U hodniku krčme začuo se najednom neki metež. Vrata sobe otvoriše se sa snažnim treskom; u odaju upade neki čovjek razjaren do bijesa koga su dvojica uniformiranih policajaca s teškom mukom zadržavala da im se ne otme.

— Kapetan Hunt — najavi jedan od policajaca.

— Ja ću se žaliti engleskoj ambasadi! — zaurla pridošlica, atletski razvijen čovjek prosjede kose i rumena lica. Njegovi odmjereni

pokreti bili su u suprotnosti s njegovim bijesnim vikanjem.

— Poslanstva će biti preplavljena žalbama — primijeti mirno komesar. — Senjora Mertzner već je najavila da će posjetiti argentinsko poslanstvo.

— S kojim pravom sa mnom postupate kao sa zlikovcem? — vikao je kapetan.

Policajci ga pustiše.

Ines Mertzner mu se obrati grimasom u znak potajnog sporazumijevanja, te mu očima pokaže sliku što je ležala raširena na stolu.

— »Čekam vaše objašnjenje! — nastavio je Englez. Ton je ostao napadački, ali se visina glasa snizila.

— A ja čekam vaše — reče mu Sorelli, još uvijek zabavljen brižljivim sastavljanjem komadića papira s uglom slike.

Okrećući se Huntu, on objasni:

— Senjora Mertzner darovala mi je tu malu igru sastavljanja papirića, koja se na jeziku vaše domovine zove »puzzle«, zar ne? Ali, pođimo po redu. Pokažite mi svoje papire, kapetane Hunt!

Englez s prezirom baci putnicu na stol.

— Anthony Warren — pročitava Sorelli glasno. — I to se izgovara Hunt? Još jedna neobičnost engleskog izgovora, zar ne?

— Ne! Warren je moje ime. Hunt je nadimak.

Komesar ga pogleda iznenađeno. Englez mu objasni:

— Budući da sam bio oficir u Kraljevskoj mornarici, prirodno je što sam promijenio ime kad sam preuzeo zapovjedništvo nad jednom jahtom.

— To bi bilo prirodno — dobaci mu Sorelli — kad bi jednoj ovakvoj jahti bio stvarno potreban oficir Kraljevske mornarice.

— To je potpuno privatna stvar — prekide ga Englez.

— De, de! — reče komesar. — Govorimo o drugim stvarima. Pričajmo o podignutoj optužnici zbog ubojstva u koje ste i vi umiješani.

Kapetan nabra obrve i ispitivački pogleda Ines Mertzner.

Videći to, komesar zapovjedi dvojici policajaca:

— Vodite gospođu u susjednu sobu.

5

Cijelo vrijeme dok je trajalo saslušavanje Ines Mertz, vrata između sobe u kojoj je zasjedao Sorelli i susjedne odaje ostala su odškrinuta. U trenutku kad je komesar zapovjedio da odvedu Ines, vrata se posve otvoriše da bi propustila nekog debeljuškastog čovječuljka, nasmiješena lica i potpuno ćelavog. Bilo je jasno da mu nije izbjegla ni jedna riječ razgovora. On zgrabi Warrenovu putnicu, te je preleti očima.

— Za rata ste bili u vezi s mojim prijateljem Gemierom, zar ne? — reče Englezu.

Ovaj mu zbunjeno odgovori potvrdno.

Pridošlica mu vrati putnicu i reče ispričavajući se:

— Svi smo mi bili žrtve male zabune. Vidite, onaj koga ste vi smatrali Wernerom Himpelom, čini se da je zapravo bio ubojica Wenera Himpela! Kupili ste od njega planove, misleći da ih kupujete od njihova autora. I tako, vaša prijateljica i vi ste jedini koji su vidjeli lice ubojice. Možete li nam dati točan opis?

Ines Mertz mu odmah upade u riječ:

— Imao je strašno lice!

Čovjek se nasmiješi:

— Jeste li zaista odmah pomislili da mu je lice užasno, ili to kažete tek sada, u svjetlu novih činjenica?

— Ne, ne, nikako! Imao je glavu što je izazivala užas. Lice iz ružnih snova.

— Jeste li tako zamišljali nekog inženjera bivše Kriegsmarine?

— Pa, znate, kako bih vam rekla... On je bio ranjen u lice. Mislim, osobito u gornji dio čela. Desna polovica mu je izgorjela. Zbog toga je kosu češljao tako da mu je pokrivala ranu, ali da mu nije mogla pokriti cijelu. Koža mu je bila crvena, s naborima i zadebljanjem, kao da mu je ta jeziva šara bila utisnuta usijanim željezom i uopće... Bilo je grozno gledati ga. Činilo se da je svojim vlasima dodao i nešto umjetnih kako bi bolje sakrio opekotinu. Imao je dugu kosu, toliko crnu da je odsjajivala modrikasto. To je bilo sasvim neprirodno s obzirom na njegove godine. Prešao je pedesetu. A rastom je bio jedva malo veći od mene.

— Dakle, evo vam točnih objašnjenja, Sorelli! rekao je čovječuljak smiješeći se. — Vidite, nisu vas nepotrebno uznemiravali — dodao

je obraćajući se Ines i Warrenu.

— Vratit ćemo vam vaše dokumente — dodao je. — Ali neka to sve ostane među nama. Komesar je tražio od mene da ispitam te nacрте, misleći da su to ukradeni planovi iz arsenala u Toulonu. To se činilo još vjerojatnije, jer smo sumnjali u Himpela da pripada nekoj špijunskoj mreži.

Sorelli nabaca u kovčeg sve nacрте što su se odnosili na batisferu. Pejzaž primorskog predjela Korzike gurnu u svoju torbu. objašnjavajući:

— To je osobni dar senjore Mertzera.

— Dakle, vi ste me zaprepastili — reče komesar. — Ne samo da niste »skuhali« toga Hunta — Warrena. nego ste sami davali i pitanja i odgovore, kao da ste se bojali da se on ne bi zapleo u objašnjenjima.

— Točno! — odgovori zapovjednik. — Moj način rada bio bi zaista promašen kad bismo tražili samo ubojicu njemačkog inženjera. Ali, prije svega, moramo razotkriti šefa moćne špijunske grupe. Himpel je, sada sam u to uvjeren, ubijen po zapovijesti šefa te mreže.

— Ali, zašto taj šef ne bi mogao biti kapetan Hunt? — gundao je Sorelli.

Lice oficira se najednom uozbilji.

— Dragi moj Sorelli, je li vam ikada pošlo za rukom da ulovite vuka s pomoću zamke za lisice? U ovom trenutku događa se baš to. Sve je ovo veoma opasno. — Oficir nastavi dugom tiradom: — Ili je Warren zaista miran oficir što se povukao u pričuvenu da bi dokolicu provodio u lijepom društvu, ili je zaista važan član špijunske grupe za kojom tragamo. U ovom drugom slučaju nećemo ga uhvatiti s iščupanim komadićima papira. Morat ćemo naći nešto mnogo ozbiljnije. Drugim riječima: pustimo vuka da odnese našu zamku za lisice i vratimo se brzo kući da potražimo kljuse za vuka.

— To će reći? — zapita Sorelli nestrpljivo.

— Prije svega, tražit ćemo obavijesti o vrijednosti putnice izdane na ime Anthonyja Warrena. Volio bih da budem siguran da su lažni Hunt i pravi Warren ista osoba. Zbog svih tih razloga smatrao sam da Warrena treba razuvjeriti o našim pravim namjerama. Ne treba praviti ražanj dok je zec još u šumi.

— To sam vrlo dobro razumio — reče komesar. — Radi toga nisam pisnuo ni riječi o čudesnom ribolovu »Romane«.

— Čudesnom ribolovu? Želite li reći da se »Romana« bavi ribarenjem?

— I te kako! — uzviknu Sorelli prostačkim tonom koji mu nije bio u navici. — Warren i Ines Mertzler pohvatali su tone i tone ribe! Kako je nisu prodali, treba pretpostaviti da su je svu sami pojeli.

— Objasnite mi to — reče Galland.

— Posjedujem izvještaj prislušne službe privatnih odašiljača koji je veoma poučan. — »Romana« s nevjerojatnom lakoćom lovi najrjeđe ribe. Ipak, Ines Mertzler ima izgled žene koja se brine o svojoj liniji. Kad je čovjek vidi, ne bi rekao da ona sama pojede tonu ribe mjesečno!

— Govorimo ozbiljno! — opomenu ga Galland. — Pokažite mi taj izvještaj.

Sorelli opet otvori svoju torbu i iz nje izvuče desetak stranica otkucanih na pisaćem stroju. Oficir poče istraživati spise s nestrpljivošću kopača zlata.

— Vrlo jednostavno i vrlo spretno! — primijetio je. — »Romana« šalje putem radija izvještaje o ribarenju što su nalik porukama koje emitiraju pravi ribarski brodovi. Kako već godinama naša prislušna služba ima mogućnost da čuje takve emisije, ona im ne posvećuje veliku pažnju.

— Posve razumljive poruke »Romane« su zapravo nestvarne. Iz ove evidencije vidljivo je da su imena riba i brojevi što ih prate dio nekog tajnog kodeksa, značenje kojeg tek treba otkriti. Prirodno, bilo bi potpuno suvišno da smo upozorili Warrena na tu činjenicu.

— Što se mene tiče — nastavio je Galland — poći ću u posjet hotelu »Bellatnare« da tamo osobno započnem istragu. Upoznat ću se spoštom naslovljenom na par Warren — Mertzler i obavijestiti se o njihovim navikama. Taj dosadni posao bit će dovoljan da nas zaposli sve dok nam Englezi pošalju točan osobni opis i ostale podatke o Anthonyju Warrenu.,

Sorelli zavrti glavom i zaključi:

— Taj se Englez doima kao stari pokvarenjak s Otoka!

— U njegovu načinu rada i životu ne nedostaje ni stila ni šarolikosti — potvrdi Galland. — Od svega što znam o pravom Warrenu, preko

»rekla-kazala«, najvažnije je to da je oženjen nekom Njemicom, nekom »von lisu«, te da je poslije neke svađe u kojoj je udario šakom u bradu svojeg pretpostavljenog bio prisiljen zatražiti otpust iz aktivne službe.

6

Senjor Joaquim de Errazuriz zabo je svoju viljušku u makarone, ali je nije prinio ustima nakićenim zlatom. On podiže tanki zmijoliki komad tjestenine do visine očiju i okrenu ga prema golemom svijećnjaku što je zablještavao dvoranu sjajem svojih tisuću svijeća.

Od silnog bijesa ruka je senjora Joaquima počela drhtati, dajući tako makaronu smiješam izgled živa bića koje se uvija i podrhtava.

Konobar je izdaleka promatrao držanje senjora Joaquima i upozoren pokušao se povući prema direktorovom uredu. Brundanje senjora Errazuriza prikovalo ga je na mjestu. Sa zgrčenim izgledom prebijena psa on se uputi prema stolu broj sedam.

Bez ijedne riječi objašnjenja Čileanac mu poče vitlati makaronom ispred nosa. Usred sveopće tišine izazvao je opću pozornost čitave blagovaonice.

— To je zbog vlage — tvrdio je konobar.

Gost ga prekinu:

— Ne! To je od maslaca! Skuhali ste tijesto na maslacu! Kuhan maslac je otrov! To je potpuno isto kao da ste mi donijeli Cijankalij! Idite! Nemojte zaboraviti oprati moju viljušku!

Konobar brzo iščeze, noseći sa sobom tanjure i pribor za jelo.

Prateći taj prizor Ines Metzger se nasmije.

— U zraku ima oluje! — dobacila je kapetanu Warrenu koji joj je sjedio sučelice.

— Još jedna bura! — primijeti Englez, ne okrećući se. — Jedan stari osebenjak s kojim ste neoprezno sklopili poznanstvo, i u tome ste pogriješili.

— Takvi manijaci unose malo živosti u ovo tužno mjesto...

— Po mom mišljenju — odgovori Warren — među gostima hotela »Bellamare« ne postoje dva čovjeka zdravog mozga.

— Postoje: vi — prigovori mu mlada žena prijekorno.

— Ja nisam ovdje radi uživanja.

— Znam, vi mi to ne prestajete ponavljati.

Šef blagovaonice došao je do stola broj sedam i na prigovore Čileanca važno kimao glavom.

— Zašto se ne vratite u »Eden-Rock«? — savjetovao je Anthony Warren vlasnici »Romane«. — Tamo biste bili mirniji nego ovdje!

Crte na licu mlade žene otvrdnuše.

— Ovoga trenutka ne tražim mir, nego rezultate.

Ona ponovi posljednju riječ, a njezina desna ruka učini i nehotice pokret kao da nešto čvrsto stišće.

Poslije kraće šutnje doda:

— Mislite li vi iskreno da meni prijeti opasnost?

— Nakon ubojstva Wenera Himpela, da.

— Želite li me uplašiti?

— Zbog čega? Naši su probici isti — ustvrdi Englez. — Trebalo bi da meni prepustite da vodim te pregovore.

Ines ga prekide usiljenim smijehom:

— Nikada, dok sam živa! Vi ne biste natjerali u bijeg sve posrednike. Vi ne biste ništa postigli.

— A vi, draga moja? Jeste li došli do kakva cilja? Vaši suradnici ne znaju druge zakone osim onih iz džungle. Vjerujte mi, vi stavljate na kocku život radi jedne stvari koja toga uopće nije vrijedna.

— Ne radi se o uzroku, nego o cilju što sam ga sebi postavila — živo je prosvjedovala Ines. — To je osobni posao.

Oči lijepe žene zasjale su od uzbuđenja.

— Svakako — reče Warren pomirljivim tonom. Uvijek je bio pripravan da se povuče pred nekom ženom. Uporno je gledao u lice senjore Mertzer s izrazom neobjašnjiva divljenja.

— Vi ste lavica! — reče on. — Vaš dah je vruć poput jare i stalno očekujem kad ćete zarikati.

Umirena, Ines mu odgovori smiješeći se:

— Neću vam uzvratiti komplimentom.

Warren dokrajči svoj janje kotlet, a zatim pojede netaknuto pile senjore Ines. Ništa drugo nije imao zajedničko s divljacima, osim svoje proždrljivosti.

Ines je pojela dva lješnjaka i jednu breskvu, te popila čašu kisele vode. Navečer je dolazila u blagovaonicu samo zato da bi uživala u senzaciji koju izaziva njezin ulazak.

Dvorana se praznila.

— Pričekajte me u pušionici — reče Ines Warrenu. Idem se presvući. Večeras ćemo malo plesati.

Ona lagano prođe predvorjem te se uputi prema dizalima. Momak požuri da joj otvori vrata.

— Četvrti.

— Znam, gospođo.

Činilo se da je uvrijeđen zato što mu je rekla kamo da je odveze. Ona mu se nasmiješi. Znala se smiješiti i to je zloupotrebijavala.

Momak podiže kapu u znak pozdrava. Ines ode niz hodnik »A«.

Dok je prolazila pustim hodnikom, nju obuze zlokoban osjećaj nemira.

Debeli sag gutao je buku koraka. Neonska traka tekla je uzduž zidova prolaza u kojima je zrak bio topao i ustajao. Vladala je potpuna tišina.

Ines je mislila na Anthonyjeve riječi. Pitala se je li njezin život doista u opasnosti.

Najsigurnijom se osjećala na moru ili na pećinama na plaži. Osamljenost brda nije ju više plašila.

Jedna nemirna misao prođe joj kroz svijest: netko se mogao prikriti u jedan od velikih zatvorenih apartmana i tamo čekati svoje vrijeme. Tko bi mogao opaziti njegovu nazočnost?

Ines ubrza korak. Prije negoli je otvorila vrata svoga apartmana, pogledala je za sobom. Ušla je i hitro zaključala vrata.

Raskošni salon bio je u oštroj suprotnosti s glatkim i golim hodnicima, poput bolničkih. Ines je otvorila prozor da pusti svjež vjetar s mora. Rastvorila je i sobna vrata, a onda se bacila u široki i duboki naslonjač i čekala.

Čekala je izgubljena u dubokim sanjarijama.

Resko zvonjenje telefona trže je tako naglo da je gotovo poskočila. Napokon! I to kad više nije očekivala. Nakon ćaska zabune pribrala se i požurila u sobu. Grozničavom je rukom podignula telefonsku slušalicu.

— Halo, halo! — povikala je naglo.

— Netko vas traži iz Bastije ... — čula je nemaran glas vratara.

Mlada žena ponovi:

— Halo, halo! Ovdje Ines Mertz. Ines Mertz.

S drugog kraja žice, ovog puta iz mnogo veće daljine, začu se neki drugi glas, promukao i hrapav, s pjevuckajućim naglaskom.

— Jeste li sami, gospođo?

— Da, da, govorite.

— Zovem vas naročito radi toga da upoznate moj glas. Bit će dobro da ga ne pobrkate s kakvim drugim.

— Zašto ne dođete u moj hotel? — zapita Ines. — Ovdje bismo mogli udobnije razgovarati.

Pjevajući glas je prekide:

— Ne mislite o tome, gospođo! Osobito nakon prošle afere! »Njihove« oči su zacijelo uperene u vas.

»Još jedan« pomisli Ines. »Zaista, Anthony je imao pravo.«

Njezin sugovornik nastavi:

— Ispričavam se što moram poduzeti određene mjere opreza. U danim okolnostima one neće biti pretjerane, vjerujte mi.

— Ali kad ću vas vidjeti?

— Odgovor na to pitanje bit će vam izručen večeras u baru »Bellamare«. Čovjek koji će nositi različak u zupučku pozvat će vas da s njim plešete. Ne kažite mu ni jedne riječi. On će vam utisnuti u ruku omotnicu za posjetnice, pomno je sakrijte. Ni u kojem slučaju ne skidajte s nje pečat prije sutra u dva sata poslije podne. Tada pronađite neko mjesto daleko od ičijeg pogleda. Držite svoja kola u pripravnosti. Na vašoj jahti zacijelo imate prijemnik koji može hvatati kratke valove. Prenesite ga u svoj automobil. Dat ću vam svoje upute putem radija. Oznaku vala naći ćete u pismu, a pridržavajte se i drugih uputa u njemu. Bitno je da budete sami. To je uvjet bez kojega neću prihvatiti pregovore. Prisutnost bilo koje druge osobe isključit će naš sastanak.

— A kakav je vaš odgovor na moje drugo pitanje? — zapitala je Ines.

— Udvostručite brojku.

— Nemoguće.

— Onda, ne govorimo više o tome.

— Halo, halo! — povikala je živo Ines, jer je čula neki sumnjiv šum na drugom kraju linije. — U redu je, pristajem!

— U malim novčanicama — precizirao je glas neznanca.

— U redu.

— Gotovo!

Veza je bila prekinuta. Ines je trenutak ostala zamišljena i tek onda spustila slušalicu.

Sjetila se da se posve zaboravila presvući. Navukla je podsuknju od tila i bijeli grudnjak. Nije trebalo izazivati Anthonyjevu sumnjičavost.

Dok je neodlučno probirala po ormaru, odjeknu dva lagana udarca po vratima. Pošla je u salon i zastala nasred sobe. Njezin je pogled bio kao hipnotiziran komadom bijelog papira, što ga je netko gurnuo ispod vrata...

Je li to već bio odgovor onih »drugih«? U tom slučaju, sve poduzete mjere opreza nisu bile dovoljne.

Srce mlade žene počelo je žestoko tući. Približila se vratima na vršcima prstiju. Ipak, donosilac poruke morao je biti već daleko. U svakom slučaju, ako je on kucao, bilo je to zbog toga što je znao da je ona u apartmanu.

U trenutku kad se sagnula da podigne papir s poda, novo tok-tok-tok odjekne s vrata. Ona se ni ne pomakne. Dobro se čuvala da ne odgovori. Četvorina papira još je stajala jednim uglom pod vratima. To je možda bilo samo lukavstvo da je privuku. U trenutku kad se papir počne micati, magli bi na nju zapucati kroz vrata. A ona uopće ne bi vidjela lice napadača. Suspregla se u pokretu zadržavajući dah.

Prije svega ne smijem odati da sam tu, pomisli. S iznenadnim zaprepaštenjem opazi kako se okrugla kvaka na vratima lagano okreće.

Jedva je zadržala krik strave.

— Ines!

Glas ju je zazvao s druge strane vrata. U istom trenutku nestao je papir.

— To ste vi, Anthony? — upitala je slabim glasom.

— Što radite? Da niste zaspali?

U svom veselju nije se sjetila da je polugola. — Jedan obrtaj ključa. Otvorila je vrata i bacila se smušeno na Warrena. Ovaj je u ruci držao dopisnicu koju ona naglo zgrabi.

Poruka je bila kratka:

»Oni koji se zanimaju za E. v. W. poginut će kao i V. H.«

Prijetnja nije mogla biti jasnija.

Ines je opet ovladala sobom. Slegnula je ramenima, zgužvala paipir i bacila ga u košaru, govoreći:

— Nije potrebno da zamećete tu igru sa mnom! Nećete me preplašiti!

— Tako! Vi vjerujete da sam ja autor tog ljubavnog pisma? Kakva šaljiva ideja! Zar ja svagda okolišam da bih rekao ono što mislim?

— Vi želite dati važnost svojim opomenama.

Warren je izvadio poruku iz košare. Pošto ju je pročitao, gurnu je u svoj džep.

— Bojite se da bi se vještačenjem mogao prepoznati vaš rukopis.

— Draga moja, žar s kojim ste mi se objesili oko vrata, opovrgava vaše tvrdnje — reče kapetan ravnodušno. — Kad sam pokucao na vaša vrata, vi ste bili ludi od straha. Uostalom, vi se niste popeli ovamo da biste se presvukli, nego zato što ste očekivali nečiji telefonski poziv.

— To je laž!

— Nisam ni trenutka napuštao dežurnog vratara. Svakako, nisam mogao pratiti vaš razgovor. Ali treba pretpostaviti da su ga slušali drugi, a njihova gorljivost da upoznaju vaše mišljenje nimalo me ne razuvjerava u mojim sumnjama.

»Nije li to ipak samo blef?« pitala se Ines u mislima. »Ili on možda zbilja govori istinu?«

Zagleda se pažljivo u Warrenovo lice. U njegovim je očima vidjela samo mali nemirni plamen. Pogled čovjeka pratio je meku i valovitu liniju Inesinog tijela, zapinjući na istaknutim mjestima i konačno se zadržavajući na njezinim mišićavim nogama.

Ona se glasno i izazivački nasmija, ostajući nepomična pred njim.

— Jednoga dana bit ćete silovani — primijeti on poučnim tonom.

— Od jednog junačkog kapetana duge plovidbe? — podrugivala se Ines.

— Od njega ili nekog drugoga pred kim budete hodali tako polugoli.

— Kakav ste vi čistunac, jadni moj Anthony. Kad pomislim da ste vi strah i trepet za lučke djevojke u Bastiji!

— Ja? Kakva je to priča?

— Čim popijete čašu više.

— Ne sjećam se takvih stvari. U svakom slučaju, kad bih to radio, bilo bi me stid da ih spominjem.

— Eto, kakvi ste. A za mene nikad ni jedne ljubazne riječi.

- Ja nisam ljubazan čovjek.
 - Zapravo, vi me se bojite — reče Ines. — Ljudi vaše dobi strahuju da ne opeku prste.
- Ona se vrati u sobu, pretjerano se ljuljajući u bokovima.

7

— Čim ona dođe, ti me više nećeš poznati. Jesi li razumjela?

— Frank Delmas govorio je kroz zube, pogleda uprtog u zrcalo u baru. — Još tiše je dodao: — Ja ću se pozabaviti njom. Tvoja će uloga biti da otkriješ čovjeka koji će možda doći da stupi s njom u dodir. Kako će on biti ovdje novajlija, to ti neće biti teško. Pokušaj ga slijediti. Ja ću sada staviti ključ od svojih kola tu pod pepeljaru. Zapali cigaretu; malo kasnije povući ćeš pepeljaru prema sebi...

— Ukratko, ti hoćeš da se sav posvetiš ljepotici, a mene ostavljaš prljavom debeljku.

Frank hitro pogleda barmena, a onda zagunđa u znak neslaganja.

— U ovom trenutku se ne mogu izvirgavati pogibelji da budem razotkriven. A sada, idi! Na kraju će nas još otkriti.

Žena podiže pepeljaru što ju je bila privukla sebi i uze ključ. Zatim se s veličanstvenom sporošću spusti niz visoku barsku stolicu. Bila je bujna brineta vrlo upadljivog talijanskog tipa, povijenog nosa i teških očnih kapaka. Ne bi je se moglo smatrati Korzikankom, jer su domaće žene dobro znale kako da usprkos vrelini sunca sačuvaju ten bijel poput snijega.

Polagano se uputila prema stolu postavljenom uza sam plesni podijum.

Malo-pomalo dvorana se napuni.

Warren preleti svojim nepristupačnim ukočenim pogledom prve parove koji su zaplesali, iznenada on se naže prema Inesinom uhu i promrmlja:

— Nemojte pristati da plešete s onim tipom!

Žena pogleda oko sebe.

— Kojim?

— Onim velikim smeđokosim klipanom s prosijedim sljepoočicama što vas zavodnički promatra.

— G-dje to?

— Pokraj bara.

Čovjek o kojemu je riječ, već se bio uputio prema njima. Nosio je plavi noćni smoking i samozadovoljno se kočoperio.

— Dođite, plešimo! — reče Warren, nastojeći da odvuče Ines.

Ova pak nije skidala očiju sa smeđeg momka prosijedih sljepoočica. U trenutku kad se Warren naklonio pred njom, ona se

okrenu prema plesnom podijumu. Hladnom gestom istrgnu svoju ruku iz Englezove i pođe prema blagajni. Warren se upravo spremao da pođe za njom, kad opazi ulazak trećeg junaka na scenu.

U trenutku nestade smiješka s lica smeđeg momka. Sada, kad su mu se crte lica opustile te se sakrili njegovi blještavi zubi, izgledao je stariji za deset godina. Na čelu mu je iznenađenje urezalo dvije duboke bore.

Englez mu dobaci supatnički pogled.

Zapučak Inesinog plesača ukrašavao je različak. Inače, banalno lice ukočena izraza, ćelavost od rođenja. Izgledao je strašno stisnut u svom smokingu. Samo je jednu detaljnost trebalo zabilježiti: umjesto laganih otvorenih cipela, on je obuo stare, prilično iskrivljenih peta.

Vjerna primljenim uputama, Ines se svojem plesaču ne obrati ni s jednom riječju. Plešući, ona potraži očima čovjeka do blagajne. On se nije prestao zanimati za nju, jer je podignuo čašu u njezinom smjeru. Ona brzo okrenu glavu. Isuviše naglo, jer se čovjek počeo smijati.

Glazba je prestala svirati. Ines Mertzler vrati se na svoje mjesto, stižući u šaci malu omotnicu previjenu na četvero. Čim je sjela, počela se pudrati. Iskoristila je tu zgodu da gurne omotnicu u srebrnu pudrijeru.

— Evo vašeg zemljaka — dobaci joj Warren.

Senjor Joaquim de Errazuriz uđe sitnim koracima, izazivajući živahnost među osobljem. Njegov je smoking visio na njemu jednako kao i koža na njegovu podbratku.

On uze Inesinu ruku i poljubi je.

— Drago moje dijete, sjednite za moj stol sa svim svojim obožavateljima — reče joj. — Vaš pogled razveseljava moje staro srce.

— Dobro, ne kažem da neću.

Ines uze svoju torbicu i pusti se starcu da je odvede. Englez im se pridruži. Smeđi čovjek iz bara isto tako.

Na svoje veliko iznenađenje Ines se, sjedajući, nađe između Čileanca i smeđeg momka.

— Ja sam stari Joaquimov prijatelj — objasni on neusiljeno.

U istom trenutku Čileanac zapita:

— Je li ovaj mladi čovjek također jedan od vaših prijatelja?
— Ines progonim već deset godina bez i najmanjeg uspjeha —
potvrđi uljez.

Anthony Warren je bio bijesan.

— Uživat ću kad vas vidim kako plešete — reče ljubazni starac. —
Vi ćete biti senzacionalan par!

— Naša prijateljica je večeras veoma umorna — pokušavao je
posredovati Englez.

— Ma, ni govora — odgovori senjora Mertzler, pružajući ruke svom
susjedu koji je već bio ustao na prve taktove slofoksa.

— Dopustite mi da se napokon predstavim — reče momak
obuhvatajući je oko struka. — Frank Delmas. Vaš gorljivi
obožavatelj. Zbog toga sam se osjetio uključenim u poziv senjora de
Errazuriza.

Dok je čovjek s različkom u zapučku podmirivao račun, Silvana
Fabiani je ustala, ogrnula šalom gola ramena i uputila se prema
terasi mirnim korakom osobe koja se želi nadisati svježeg noćnog
zraka.

Ispitujući nebo sanjarskim pogledom ona nehajno siđe niz vanjsko
stubište.

Netko prođe vrlo brzo pokraj nje, te se udalji prema automobilima
što su oblikovali beskrajni red uzduž ceste. S one strane prostora
osvijetljenog svjetlima hotela vladala je mrkla noć.

Delmas je smjestio svoj auto što je mogao dalje od te gužve.

Silvana je sada išla najbržim korakom što su joj ga dopuštale
šiljaste potpetice. Iznenada shvati da je izgubila čovjeka kojega je
trebala pratiti.

No to i nije bilo previše važno. Bilo je dovoljno da sjedne za volan,
te da prati prvi auto koji pođe.

Iznenada se neka sjena uspravi pred Silvanom.

— Tražili ste me? — zapita sladunjav glas.

Na slabom svjetlu prepozna čovjeka s različkom. Razabrala je i to
da u ruci drži pištolj. Bio se zavukao između dva automobila,
čekajući njezin prolazak.

Zatečena, htjela je udahnuti kako bi pozvala u pomoć. Ali cijev
oružja bila je usađena između njenih grudi.

— Samo jedna riječ i vi ste gotovi, moja ljepotice.

Ostala je nijema, napola otvorenih usta.

— Ne morate se bojati. Pa vi me pratite!

Silvana je osjetila da joj se bilo ubrzava. Činilo joj se da su joj noge postale krhke i šuplje staklene cijevi.

Izgovori s mukom:

— ja... da vas slijedim? Vi ste ludi! Zašto bih to činila?

— E, to ćete mi vi objasniti!

Glas čovjeka postao je još tvrdi.

— Prolazite naprijed!

Silvana se pokori.

— Kunem vam se da se varate — reče ona. — Prije svega, ja vas i ne poznam.

Bučan smijeh odjeknu iza njezinih leđa.

— Već ćete me upoznati. To ste i htjeli, zar ne, sinjorina Fabiani?

Na spomen njezina imena Silvani je malo nedostajalo da se onesvijesti.

Gorko je požalila što nije pokušala pobjeći dok je još bila blizu hotela.

— Vidite, a ja vas poznam. Vi ste se zanimali za nekog Vjenceslava Haratnika. Jadnik, niste mu donijeli sreću. Je li tako?

Silvana nije imala snage da odgovori. Cvokotala je zubima od straha.

— Penjite se u ovaj auto — grubo joj zapovjedi neznanac i pokaza neki veliki crni »fiat«. Kotači su dodirivali bijeli zidić što je dijelio cestu od jaruge.

»Jedan korak i zatim se mogu skotrljati niz kosinu, te nestati u noći« razmišljala je Silvana.

Pretvarala se da je istrijebila svu snagu kako bi otvorila prednja vrata »fiata«. Bez ikakva uspjeha.

— Vucite! — suho joj zapovjedi neznanac.

Jedva je odglumila pokret kojim se otvaraju vrata. Siivana korakne unatrag, kao kad želi propustiti čovjeka. Nije išlo. Jednim skokom on se baci na nju, te je, držeći za kosu, odvuče do sjedala pokraj upravljača. Zatim sjede za volan.

Nedaleko se začu buka nekog motora.

Silvana je povjerovala da je spašena. Neki drugi auto prolazio je cestom. Očima je pretraživala tamu. Svjetla se upališe. Buka motora, pojača se do maksimuma.

»Fiat« je brektao, kašljao, ali nije napuštao mjesto.

Silvana je još imala vremena da na ploči pokraj puta pročita ime neke garaže u Bastiji. Udarac u vilicu bilo je posljednje čega se sjećala.

Kad je opet otvorila oči, pomislila je da je u svom krevetu. Svjetlo što je dolazilo s niskog stropa pokaza joj da se varala. Ležala je na stražnjem sjedalu auta što je stajao na mjestu. Studen noći ukočila joj je noge. Unaokolo je vladala potpuna, porazna tišina. Silvana zacvokota zubima. Odmah se neka glava nadvi iznad nje.

— Budna? — zapita poznati glas.

Bilo je odviše mračno a da bi mogla raspoznati crte lica.

— Pustite me da se vratim! — rekla je Silvana. — Nisam vam ništa učinila.

Kratak neugodan smijeh potpuno ju je doznao k svijesti.

— Za trenutak ću vas pustiti — odgovori neznanac. — Prije toga zauvijek ću vas izliječiti od radoznalosti.

Otvarajući naglo vrata i skačući sa svoga sjedala, čovjek zapovjedi Talijanki da ustane. Držeći otvorena vrata on joj pruži ruku. Pomalo omamljena ona je prihvatila i pogleda oko sebe.

Oči su joj se bile privikle na tamu, ali joj je bilo nemoguće odrediti mjesto gdje se nalazi. Dolje, daleko ispod njezinih nogu, kloptao je motor neke ribarske brodice.

»Fiat« nije ničim odavao svoju prisutnost osim crvenim stražnjim svjetlom.

Silvana osjeti ruku kako je obuhvaća oko struka i silovito steže. Obuzeta nadom ona promrmlja drhtavim glasom;

— Ako hoćete, mogli bismo biti prijatelji.

— Zaista?

Čovjek se kraljevski zabavljao.

Žena se stisnu uza njega. Iako nije mogla razlikovati crte njegova lica, činilo joj se da njezino lukavstvo ima izgleda na uspjeh. Sklopila je ruke oko njegova vrata i, kako se priljubila uz njega njezina lijeva

dojka osjeti dodir nekog tvrdog predmeta koji nije mogao biti drugo nego pištolj.

— Taj pejzaž je izvanredno romantičan — primijeti čovjek s ozbiljnošću čija je pretjeranost odavala ironiju. Ne dobivši odgovor, on nastavi: — Već je dugo otkako nisam šetao po mjesečini s lijepom ženom obuzetom ljubavlju za mnom!

Šutnja.

— Jer ja se ne varam; u vama se začela iznenadna i nesavladiva strast za mnom.

S nepredviđenom žestinom on savi ženu u svojim rukama i poče joj pokrivati lice požudnim poljupcima. Ona mu prepusti usne i stade milovati njegovo lice, zatim vrat, prsa.

Pucajući od smijeha on odskoči unatrag, ne puštajući ženu. Isprva zbunjena, Silvana se uskoro užasnu nad tim bučnim, isprekidanim, beskrajnim smijehom što je neobično odjekivao u noći.

»On je sadistički luđak!« pomisla je. »Zabavljat će se sa mnom sve do zore, a zatim će me ostaviti u šikari prerezana grla... Koliko će to još trajati?«

Čovjek se stišao.

— Oprostite mi — reče. — Vi ćete misliti da sam veoma malo galantan. Zapravo, vrlo sam osjećajan.

Obuzeta panikom Silvana nije više izdržala:

— Ubijte me illi me pustite da odem! — zavapi. — Ne produžujte moje muke.

Tog puta njezin mučitelj pade u delirij. Od smijeha se zagrcivao tako jako da je Talijanka pomislila kako će se zagušiti. Međutim, on se ipak svlada. Onda izvadi pištolj. Promijenjenim glasom reče:

— Slobodni ste, gospođice Fabiani. Zbogom!

Ona se osvrnu pogledom životinje ulovljene u zamku. Najmanji kriv korak mogao se svršiti njezinim padom u ponor.

Začu se kratko škljocanje. Oružje je sada bilo otkočeno.

— Eno vašeg puta — reče neznanac.

Pokazao joj je smjer kojim ona pođe na sreću. Nakon tri koraka Silvana poče trčati, zanemarujući svaku opreznost. Bježala je glavom bez obzira, jureći kroz noć. Leđa su joj se grčila u očekivanju kugle koja će dokrajčiti njezino trčanje.

Suho i piskavo odjeknu hitac.

Luda od straha Silvana posrnu.

— Podigla se s dlanovima rasječenim o oštro kamenje na putu. Nije bila ranjena. Barem nije ništa takvo osjećala.

Plaćući jurnu iz sve snage naprijed.

Iza nje se nanovo začu ludi smijeh.

— Ne preostaje mi drugo, nego da vam zaželim laku noć! — reče kapetan Warren tonom što je bio istodobno i svečan i zajedljiv.

— Jadni moj Anthony, vi ste ljubomorni poput tigra — uzviknu Ines.

— Za cijelo vrijeme večere ste me neobično zabavljali.

— Pa lijepo, utoliko bolje. Priznajem da sam bio pravi dosadnjaković, sjedeći između ishlapljenog starca i onog lutka.

— Frank nije tako lutkast.

— Već po imenu! čestitam!

— Što se tiče Joaquima, on se pomirio s tim da djeluje poput ruševine. Pitam se kakvu on igru vodi. Ponekad mi se čini kao čovjek u punoj snazi.

Warren sumnjičavo podiže jednu obrvu.

— Otkako sam vas vidio da ste pali u Delmasov naručaj, moje se povjerenje u ženski nagon povuklo. Ali to me ne priječi da držim na oku senjora Errazuriza.

— Zašto ste me odvrćali od Delmasa? — zapita mlada žena. — To je bio najbolji način da svratim pozornost na njega. Bez vas ga nikada ne bih zapazila.

— On je vas zapazio.

— Svi me muškarci zamjećuju.

— To i jest vaša nesreća. To vam i priječi da jasnije vidite.

— Što zamjeravate Delmasu? Možda to što je lijep momak i dobar plesač?

— On ima sve osobine jednog pustolova, vjerujte mi. Nitko ne zna odakle je došao.

— Ni o Čileancu se više ne zna. Zapravo, ne zna se ništa. Izdaje se za industrijskog magnata. Priča da je njegova jahta u suhom doku negdje u Francuskoj. Još nismo imali prilike da je vidimo. Što se tiče mene, nisam nikad čula da je netko pričao o njemu. A ja poznam sve goste francuske i talijanske rivijere, također i posjetitelje baskijske obale, kao i Baleara.

Pri ovim riječima Warren se raspoloži.

— Nisam nikad pretpostavljao da imamo samo jednog neprijatelja. To bi bilo odviše lijepo. U svakom slučaju, jedan od njih je čak ovdje, u ovom hotelu. Možda nas uhodi i u ovom trenutku. Pisamce što vam ga je poslao s tako jasno određenom prijetnjom, dokazuje da više zna o vašim poslovima i pothvatima od mene. To je žalosno.

Englez napravi polukrug u namjeri da pođe. Tada mu Ines Mertzler reče:

— Ostanite, Anthonny! Ja... Vi ste mi potrebni...

— Molim?

— Potrebni ste mi da mi otkopčate haljinu.

Ines okrenu gola leđa svom prijatelju. S dostojanstvenim držanjem on joj se približi, te se nagne iznad kopče što je zatvarala stražnji izrez na haljini.

— Prestanite — reče Ines kikoćući se. — Vaša me kosa šaklje po plećima.

— Oprostite — reče Englez — morat ću vas... hm... dotaknuti, malo osjetnije, budući da je izrez vrlo dubok.

— Dodirujte me, ali me nemojte šakljati.

— Evo, gotovo je.

— Hvala.

— A sada... laku noć!

Ines podiže svoju bijelu haljinu što joj je pala na pod i napola se okrenu. Učinilo joj se da je Anthonyjevo lice pobljedilo kad je ugledao njezine gole grudi i tanke gaćice što su joj sad bile jedina odjeća.

— Imate vrlo lijepa leđa — reče s najprirodnijim izrazom. — Mišićava su baš koliko je potrebno; žlijeb malo udubljen, kralješnjaci na hrptu nevidljivi...

— Je li to dijagnoza ili pohvala? — zapita Ines oblačeći tanku kućnu haljinu.

— Pohvala. Dijagnoza bi bila mnogo suzdržljivija.

— Anthony!

— Što još?

Ženin krik odjeknu kao zov u pomoć.

— Noćas ne zatvarajte vrata apartmana!

Warren je bio susjed senjore Mertzera. Njihovi apartmani bili su međusobno vezani dvostrukim vratima. Svaki od stanara imao je ključ od onih prvih vrata što su se otvarala s njegove strane. Tako su mogli određivati stupanj svoje intimnosti.

Englez se udobrovolji.

— Još jučer ste dva puta okrenuli ključ u bravi iz straha da ne bih zloupotrijebio vaš djevičanski odmor.

— Nikako... to je bilo zbog navike. Nijedna žena ne voli da je zateknu za toaletnim stolom.

— Ne opravdavajte se — reče Warren smiješeći se. — Strah je uvijek značio početak mudrosti. Ja ću odmah otvoriti svoja vrata. Ako ni to ne bude dovoljno da vas umiri, dođite spavati u moj naručaj.

Ona se usprotivi te mu dobaci:

— Ne likujte prerano! Preslabo me poznate, Anthony.

— Mislite? Kad čovjek upozna jednu ženu, on pozna i sve ostale.

— Da vi slučajno ne smatrate da sam ja zaljubljena u vas?

— Iskreno rečeno, ne. Vi se ljutite zato što vam ne pružam priliku da me »postavite na moje mjesto« kako se to kaže. Ovoga trenutka to vas zasljepljuje.

Lice mlade žene nabra se od ljutine, a zatim se opusti pod utjecajem umora.

— Večeras nemam snage za raspravu s vama. Osjećam se teška, teška...

— To je zbog klime u Capu; zrak prepun joda. Ništa ne može toliko iz čovjeka izvući snagu. A da i ne govorimo o strmim putovima...

— Nisam se nikad osjećala iscrpljenom do te mjere. A vi, Anthony? Je li to slučajno?

— Ni ja — priznao je Englez. — Osjećam se kao hrast kojem su prepilili korijenje. Čini mi se da ću se sad srušiti na zemlju.

Ines ga iznenada promotri sumnjičavim pogledom:

— Što ste mi dali da popijem' — zapita tvrdim glasom.

— Hajde, pa to je vrhunac — odbrusi Englez. — Vi se vežete s prvim pridošlicom, a...

— Dosta! — presiječe Ines. — Idemo spavati! Ipak me poljubite.

Warren bratski poljubi obraz mlade žene, ali mu ona ponudi svoja vlažna usta; privlačila ga je k sebi, savivši mu ruke oko vrata. On ne primi, ali ni ne odbije njezina usta. I ne učini ništa da prekine dodir.

Ines se prva oslobodi zagrljaja.

— Zaista — primijeti' — vi ste umorniji od mene.

8

— Sasvim sam opijena drogom — pomisli Ines Mertzler liježući gola u postelju. Umalo nije bila zaspala u kupaonici.

Nikako nije mogla shvatiti tko bi joj mogao podmetnuti drogu Frank Delmas, Joaquina de Errazurfz ili Anthony Warren?

Je li Delmas doista pustolov? Možda. Trebalo je saznati kojem rodu pustolova pripada i što je došao tražiti u tom mirnom kutu korzikanskog Capa.

Malo-pomalo Ines je osjećala kako joj se bujica misli zgušnjava kao tekućina pod utjecajem hladnoće. Poznala je taj osjećaj. Svladavši prve utjecaje sredstva za spavanje, odupirala se snu u koji su je htjeli gurnuti.

Ležeći savijenih ruku pod glavom, osjećala je milovanje lahora. U isto vrijeme, doživljavala je moru. osjećajući da je paralizirana.

Prividalo joj se da je cvijet zarobljen u vrču vode, a zatim princeza iz bajke, zatvorena u kristalnom lijesu.

Ipak, soba uronjena u polumrak. ostala je prisutna u njezinim vizijama. Sanjala je da se otvaraju vrata susjedne sobe i da netko ulazi u salon.

Ovako je oblikovala tu besmislenu misao: »oni dolaze po pismo, ali ja ne mogu ništa učiniti, zato što spavam...«

Škripanje šarki prodre kroz slabu čvrstinu njezine obamrlosti. Jesu li se to otvorila vrata sobe, ili je to bio samo udaljeni krik galeba? Ništa nije više bilo nalik na krik galeba od cviljenja slabo podmazanih šarki na vratima.

Vidjela je kako se vrata pokreću ili je sanjala da to vidi. Čula je pucketanje jedne daščice na parketu ili je sanjala da to čuje. Hipnotizirana, koliko strahom toliko i sredstvom za spavanje, bila je poput medija kojemu je potreban udarac po nosu da se probudi.

Samo jednu sekundu neka velika sjena zakloni noćno nebo na četvorini prozora. Ines Mertzler htjela je vrisnuti, ali je bila nemoćna poput kakve okamenjene biljke.

Zatim nešto rastjera čaroliju. Bilo je jedva zamjetno, ali sasvim dovoljno da je odjednom posve razbudi. Netko joj je bio lagano podignuo ležaj...

Potrudila se da ne promijeni lagani i jednoličan ritam disanja.

Sjena nanovo prođe ispred prozora. Vrata se zatvoriše bez buke. Nije više ništa sumnjivo čula. Još je trenutak ostala nepomična. Zatim jednim trzajem skoči iz kreveta klekne na sag. Drhtavim rukama kopala je između madraca i žičane opruge: njezina pudrijera bila je nestala.

Bjesnilo odagna sav njezin umor

Ne paleći svjetlo ona tiho pođe u salon. Iz ladice u komodi izvuče revolver kalibra 6,35 što ga je držala skrivenog ispod rublja. Sjetivši se tek tada da je gola vrati se u sobu da obuče kaputić pidžame. Poslije toga uputi se prema dvostrukim vratima što su razdvajala dva apartmana

Prva vrata otvori bez ikakve buke. Trag svjetlosti prodirao je ispod drugih.

Ines naglo gurnu krilo vrata lijevom rukom; desnom je uperila oružje u Anthonyja Warrena koji je sjedio za okruglim stolom na kojemu su se nalazili razbacani dokazni predmeti.

Blijedo Engezovo lice imalo je istodobno i prijeteći i prestrašen izraz. Žena ga je jedva prepoznala. Boja lica bila mu je trula, njegove čeljusti istegnute, dok mu je u pogledu tinjao poseban plamen.

Na stolu je osim srebrne pudrijere i male otvorene omotnice, bila i svijeća te komadić pečatnog voska.

Warren je držao naličje u ruci. Upravo je prepisivao tekst pisma što je ležalo pred njim. Iznenadnom brzinom njegovo lice poprimi običan izgled. On čak istisnu i očinski smiješak pomalo podrugljiv, te je zapita:

— Još vas drži nesanica?

— Kao što vidite! Morat ćete pronaći nešto drugo da me uspavate.

Dršćući od ljutine Ines osjeti kako Warren nije raspoložen da joj daje objašnjenja.

— Mislite li da vas dovoljne ne plaćam? — vikala je isprekidanim glasom i dalje nišaneći pištoljem u kapetana.

— Plaćate me i odviše, draga moja. Stoga, kao što vidite, nastojim da budem koristan, radeći koješta.

— A što ako ja stavim točku na te vaše pothvate i pritisnem na otponac?

Englez se pravio kao da tek sada zapaža pištolj.

— To vam nimalo ne pristaje vjerujte mi! Bolje bi bilo da ste navukli hlače.

Kažiprst desne Inesine ruke se zgrči.

— Sami ste to htjeli! — mrmljala je. — Vi ste mi poslali ono prijeteće pismo. Vi ste ubili Wemera Himpela u trenutku kad sam bila blizu cilja! Ali sada je tome kraj! Više mi nećete stajati na putu.

Zabavan izraz ozario je lice Anthonyja Warrena.

— A onda? — pitao ju je. — Zazvonit ćete sobarici da odnese moj leš? Ili ga možda mislite čuvati u svom prtljagu?

Sad je bio red na Ines Mertzner da se nasmiješi.

— Ne! Jedna mala inscenacija silovanja bit će dovoljna!

— Imate mašte — suglasi se Englez. — Samo malo suviše. I to će vas upropastiti. Međutim, teza o silovanju je prihvatljiva. Uostalom, niste gori od drugih žena.

Ženino lice postalo je potpuno bijelo, dok se Warretnova ruka polagano spuštala prema džepu kaputa.

— Napraviti ćete sebe smiješnom — dobaci Warren. — Vaš šaržer je prazan. Meci su u mom džepu. Hoćete li ih vidjeti?

Njegova se ruka zatvori u unutrašnjosti džepa.

»To bi mogla biti istina« mislila je Ines. »On ne bi ostavio otvorena vrata, a da nije poduzeo sve mjere opreza. A što ako se njegova ruka pojavi s kakvim automatom«?

Warren je naglo izvukao ruku iz džepa i otvorio je. Na njegovu dlanu leželi su naboji.

On nadmoćno primijeti:

— Dobra ocjena za vas... zato što niste pritisnuli otponac.

Njegovo je likovanje bilo kratkotrajno. Senjora Mertzner munjevitom brzinom pokupi sa stola i pismo i prijepis. Zatim naglo odskoči, zatvori vrata, te ih zaključa u istom trenutku kad je Warren naletio na njih i nabio nos.

— Ne pravite djetinjarije! — vikao je kapetan. — Otvorite ta vrata! Ako vam se što dogodi, neću vam moći pomoći!

— Ne morate za mene ništa učiniti! — dobaci mu Ines. — I laku noć!

I ona se požudno baci na čitanje tajne poruke.

Pod okomitim suncem more je bliještalo poput žive. Ines je išla oprezno po usijanim pećinama i pogibeljnim izbočinama. Obuzela ju je sladostrasna zanesenost. Usred pustog predjela ona se neizmjereno veselila zbog osamljenosti i prostranstva. Pred njom je bilo samo more slično tekućoj lavi; iza nje ništa osim smeđih pećina nalik na skrućenu lavu. Nikakvog traga bilju. Reklo bi se da je to bio kaotičan pejzaž što je prethodio pojavi života na Zemlji.

Ta otuđenost omogućila je Ines da bolje shvati zašto je baš ta divlja obala izabrana da u svojim dragama sakrije jahte milijardera. Udaljenost od prohodnog dijela otoka kao i težak pristup s mora, jamčili su gostima hotela »Bellamare« mir i samoću.

Ines je svukla dva dijela svog kupaćeg kostima kako bi jarkim zracima sunca izložila bijela mjesta na koži. Smotan u svežanj kostim joj posluži umjesto jastuka.

Pogleda izgubljenog u daljini, činilo joj se da je i samo vrijeme postalo nepomično. Još više od tjelesnog blaženstva osjećala je posebno uzbuđenje koje bi je obuzimalo uvijek u trenucima akcije. Najkasnije za jedan sat naći će se s E. v. W.

Pobjegla je iz hotela u vrijeme doručka, uvjeren da je Warren neće slijediti. Pošto je pregledala popis jela, napustila je blagovaonicu pod izgovorom da želi oprati ruke. I nije se više pojavila, Englez ju je vjerojatno još čekao.

Razmišljala je o događajima protekle noći; zaključila je da joj je Englez, bio on izdajica ili poštenjačma jednako štetan. Ako i nije neprijatelj, otvarajući pismo on se poslužio neprijateljskim načinom. Zahtijevajući u svojoj poruci od Ines da ne upozna nikoga sa svojim odlaskom, bivši pomorski oficir E. v. W. postupao je po vojničkom običaju. Umjesto tog zahtjeva činila joj se sada još potpunija, jer se pitala nije li se tijekom noći i netko treći upoznao sa sadržajem poruke. U prvim trenucima zore Ines je tvrdo zaspala, pa se netko mogao uvući u sobu i prepisati pismo.

Ines je voljela tvrdi dodir bazalta. sada su joj ramena bila potpuno u sjeni pećina, sjene kojih su poput crnih resa puzale po smeđem kamenju.

Iznenada joj se učini da se jedna sjena miče. Brzo je podignula glavu, upravo na vrijeme da opazi neku glavu kako se povlači. Netko

ju je promatrao s vrha stijena. A ona je držala da je ovdje u sigurnom zaklonu.

Brza kao gušterica ona kliznu u mlaku vodu drage. Sa tri zamaha odmakla se dovoljno od obale da bi mogla opaziti nametljivog promatrača.

Ugledala je nekog čovjeka veličanstvenog poprsja kako slobodno silazi niz kamenjar dražice. U tren oka on se nađe na mjestu koje je Ines trenutak prije napustila.

— Halo! — dobaci joj s pretjeranom prirodnošću, mašući rukom u znak pozdrava.

Veoma ste drski! — vikala je Ines gušeći se od bijesa. — pravi ste divljak!

Zgrabivši mali zavežljaj napravljen od Inesinog kupaćeg kostima, on odgovori:

— Sada sam ja ovdje gospodar ljepotice! Nastojte da budete ljubazni sa mnom.

On gurnu zavežljaj u neku visoku pukotinu koju je mogao dosegnuti zahvaljujući svom visokom stasu, pa zatim skoči u vodu.

Ines je plivala prema pučini. Brzo ju je dostigao.

Delmas joj objasni:

— Šećući, ugledao sam vaš auto. Pomislio sam da ni vi ne možete biti daleko.

— Kamo da odem, moj bože, kako bih se sklonila od tipova vaše vrste? — uzdisala je Ines.

— Ispada da sam ja nešto kriv — odgovori Delmas. — Vi ste izvršili atentat na moju stidljivost, nemojte to zaboraviti.

— E, pa to je vrhunac — vrisne Ines.

— Umirite se — prekine je Delmas. — Za ovaj put ću zažmiriti na jedno oko, razumije se, samo slikovito rečeno. Pružili ste mi rajsku viziju koju nikada neću zaboraviti. I ne udaljavajte se suviše od obale. Prošle je godine u ovom kraju zamijećen morski pas.

Plivali su jedno uz drugo; Frank je pomalo zaostajao, što mu je omogućavalo da uživa gledajući nježnu mišičavost tijela plivačice po kojoj je voda, mirna poput zrcala, bacala sedefne odsjaje.

— Smočila sam kosu zbog vas, budalo — grdila je Ines.

— Vi ste nalik na morsko božanstvo! Slijedio bih vas ovako do kraja svijeta.

— Mislim da sam vam sinoć rekla kako uzalud gubite vrijeme.

— Nikad se ne gubi vrijeme kad se promatra kakvu lijepu ženu. A onda, sinoć niste bili iskreni. Žena koju izaberem, ne zaboravlja me tako lako.

— Vama barem ne nedostaje iluzija.

Plivali su šuteći još nekoliko minuta.

— Sklopimo sporazum! — iznenada će Delmas. — Bez toga nećemo izići. Dat ću vam vaš kostim i vi ćete ga obući u vodi. Poslije toga zabavljat ćemo se nedužnim igrama, sve dok dođe vrijeme plesu u hotelu. Pristajete li?

— Da! — reče Ines neprestano razmišljajući kako bi ga se mogla najjednostavnije osloboditi. Vrijeme odlaska je stiglo. A, E. v. W. je zahtijevao da dođe sama.

Napravili su polukrug. Dok je doplivala do obale, Ines je stvorila plan. Delmas, čini se, nije imao ni pojma koliko je njegova nazočnost nepoželjna. Prema tome, postojala je mogućnost da ga se oslobodi.

— Ja nisam stidljiva — reče Ines izlazeći iz vode, gola i sva posuta srebrnim kapljicama vode

Njezina se plava kosa spuštala u zmijolikim bičevima, podsjećajući na smiješnu Meduzinu glavu. Hitro se uzverala do pukotine u koju je Delmas gurnuo njezin kostim i počeo ga oblačiti.

— Ako vam je neugodno, okrenite se — savjetovala mu je.

— Naprotiv, samo naprijed!

Odgovor je zvučao lažno. Zapravo, osjećao je beskrajno divljenje prema savršenstvu oblika Ines Mertzler; morao se dobro čuvati da podnesen smiješnim zanosom ne kaže kakvu glupost.

Pošto je isplatila svoj danak sramežljivosti, mlada žena se okrenu prema Delmasu i zapita ga bez uvoda:

— Jeste li dobar skakač?

— Snalazim se.

— Biste li mogli skočiti odozgo? — i ona mu pokaže šiljaste pećine što su se nadosile nad dragu.

Delmas podiže glavu.

— To je moguće — reče.

Oboje se s velikim naporom papeše uza strme bridove pećine.

Kad su stigli na vrh, Ines drsko ustvrdi:

— To je moje uobičajeno mjesto za skakanje.

— Onda prolazite — reče Delmas, pošto se nagnuo iznad smeđih grebena što su ih oplakivali mali valovi.

— Bojite se? — zapita ga Ines.

— Da ne razbijem stražnjicu na kamenju? Da. Nije dovoljno duboko.

— Glupost! To vam se samo čini zbog prozirnosti vode.

Krajičkom oka Delmas je promatrao ženu.

Snaznim udarcem u leđa ona ga iznenada gurnu u prazninu; pobjegla je ne čekajući čak ni pljusak vode.

Delmas je skočio sastavljenih nogu. Nije mu trebalo mnogo da se pojavi na površini.

— Ines! — vikao je iz sve snage. — Ines!

Ali, nije žurio za njom. Čudan smiješak poigravao je na njegovu licu.

Samo dvije minute bile su potrebne Ines da uskoči u kabriolet, navuče bijelu vestu i pokrene motor.

Na koljenima je rasprostrla poruku E. v. W. i krenula prema uputama u pismu. Po iskustvu joj se smjer što joj ga je on odredio činio veoma neobičnim. Umjesto da pođe ravno do cilja, neprekidno je morala skretati.

Konačni cilj puta ostao je nepoznat. U pismu je bilo samo rečeno da će na određenome mjestu Ines morati naravnati svoj radio-prijemnik na propisani val i nakon toga slijediti radio-upute.

Poslije dvadeset minuta hirovitog obilaska, vozačica se našla na vrhuncu nekog golog brda, odakle se više nije moglo vidjeti more. Desno je nebosklon bio skriven kamenitim grebenima, dok se lijevo pružala dolina na čijem je dnu bio prokopan jarak načičkan šipražjem. U pozadini se uzdizao planinski masiv obrastao neprohodnim čestaram.

Ines je razdražljivo vrtjela dugme prijemnika.

Obuzela ju je čudna bojazan.

Sve se pokazalo lakim, odviše lakim. Bez muke se otesla i Warrena i Delmasa. Nisu li oni pokazali malo suviše dobre volje da je puste na taj sastanak? I onda, opreznost E. v. W. činila joj se pretjerana. Da se u tome nije skrivala kakva stupica?

Usred te osamljenosti i poražavajuće tišine naglo je progovorio pjevuckavi i pomalo hrapavi glas.

Ines je uzalud okretala glavu na sve strane, nadajući se da će otkriti promatračnicu iz koje je E, v. W. vodio. Bilo je očito da mu nije izmicao nijedan njezin pokret.

Na taj način on je računao da će čak u posljednjoj minuti moći odložiti sastanak, bude li je netko pratio. To objašnjenje bilo je jednostavno i uvjerljivo. Ipak, jedno drugo objašnjenje, isto tako jednostavno, ali mnogo manje uvjerljivo, najednom se javi u Inesinu mozgu.

— A sada, vozite ravno naprijed! — zapovijedi joj glas.

Ona pritisnu papučicu. Bilo je to sasvim spontano. Nebosklon je bio posve blizu i ona se za tren našla na vrhuncu nekog brda... Što je bilo s druge strane? Ravnica? More? Morala se svakako nalaziti visoko iznad pećina.

Iz njezina grla izleti prodoran krik. Iz sve snage je pritisnula kočnicu. Odbačena unaprijed, zadobila je snažan udarac volanom u gornji dio trbuha. Dva metra ispred automobila otvorila se vrtoglava provalija. U daljini, sasvim dolje, bliještal je more, golemo i plavo.

Srce joj je žestoko tuklo. Iznenada joj vrtoglavica orosi čelo. Njezine ruke, vlažne i drhtave, stezale su volan, kao da se već vidjela kako lebdi nad ponorom.

U neizrecivom užasu posta joj jasno da joj se to dogodilo zahvaljujući nevidljivom koji je upravljao njezinom vožnjom. Jedan kriv pokret, vješto sugeriran, i ona bi sletjela u ponor. Glas ubojice bio bi joj posljednja pratnja u njezinom padu. Sinoćnja prijetnja bila bi izvršena, i to bi bio savršen zločin.

— Hajdemo, ne bojte se! — opet se javi glas koji je izgledao i podrugljiv i očinski u isti mah. — Ja sam tu, za jedan časak biti ćete na mjestu.

Slijeva Ines opazi nekoliko čempresa, osamljeni buket zelenila usred pustog kraja. Za vožnje nekoliko je puta vidjela njihove šiljaste vrhove.

Sada se pred njom malo-pomalo pomaljao skriveni predio s mjestimično porušenim zidićem, u čijem su zaklonu rasli kržljavi grmovi. Među njih se umiješalo nekoliko bokora kadulje.

Iza čempresa skrivala se ruševna kuća. S jedne je strane gledala prema cestama u dolini, a s druge se nadvijala nad more. Iznad njezina strma krova izdizao se toranj. Nije se moglo zamisliti osamljenije mjesto. Sve je odisalo napuštenošću, od odronjenog kamena na ogradi do prozorskih kapaka što su poprimili sivu boju kamena. Iz unutrašnjosti građevine nije se javljao nikakav znak života.

Prelazeći zid Ines se činilo da ulazi u groblje. Jedan gušter pobježe ispred njezinih nogu.

Osjećala je kako joj srce udara dvostrukom žestinom. Već samo pretjerivanje s mjerama opreza što ih je poduzeo E. v. W. počelo je u njoj izazivati poseban strah.

Nije morala otvarati vrata. Jedno krilo bilo je otvoreno; prag obrastao u travu.

Ines se našla u opločanom trijemu. Drveno stubište vodilo je u lođu. U posvemašnjoj tišini kuće Inesini su koraci sablasno odzvanjali na kamenim pločama. Domaćin je bez sumnje zaposlen nadzorom nad okolicom.

Oklijevajući korakom počela se uspinjati stubama. Škriputanje drveta bilo je nalik na plač. Vlažne daske izmicale su ispod njezinih nogu. Sve su se grede opasno ljuljale.

Dvoja susjedna vrata, od kojih su jedna bila napola otvorena, vodila su na hodnik. Ines gurnu posljednja i ostade sleđena na pragu, drhteći od straha.

Licem prema ulazu, iza grubog stola, sjedio je čovjek čije joj je lice bilo dobro poznato: E. v. W. Upadljiva pojava staroga pomorca. Povijen nos, okrugle jabučice na licu, četvrtasta brada. Oči vrlo blijede, kao da su bile isprane sitnom kišicom. No te oči bile su ukočene. Njihova je bljedoća imala u sebi nešto stakleno. Ruke su mu bile položene na stol. Tijelo je bilo potpuno nepomično poput kakve drvene figure vezane nevidljivom žicom. Niz blijede usne cijedila se svijetlocrvena slina. Pred čovjekom je stajao radio-odašiljač.

»Dakle, on me je doveo dovd« pomisli Ines.

Imala je ludu želju da vrišti od straha.

Sasvim blizu nje sablasno škripanuše vrata.

10

Ines se okrenula da pobjegne. Sudarila se s tvrdim prsima nekog čovjeka, koji je grubo odgurne prema unutrašnjosti sobe.

Na vrhuncu panike ona jurnu prema jedinom izlazu koji joj je bio preostao: otvorenim vratima što su vodila na balkon. Jedva se zaustavila da se ne strovali u ponor. Dio terase potpuno je iščezao. Ines zadrhta ugledavši provaliju što se otvorila pod njom i od koje je ništa nije odvajalo. Leden znoj ovlaži joj tijelo.

Okrenula se i pogledala čovjeka, koji je preko sobe prelazio polako i s mnogo sigurnosti. Prepoznala ga je na prvi pogled: bio je to čovjek spaljena čela i veoma crne kose koji se izdavao za Wenera Himpela, pošto je ovoga ubio.

Ines osjeti kako joj se smučilo.

Zločinac se, čini se naslađivao situacijom. Oči su mu se neobično sjale.

— Senjorita, nisam se nadao da ću vas tako brzo ponovo vidjeti! — dobaci joj tonom podrugljive udvornosti. Kako je ona ostala kao skamenjena na mjestu, dodao je: — Oklijevate između provalije i mene? To nije laskavo. Hajde, odlučite se.

Malaksala od uzbuđenja, a u isti mah kao opčinjena, Ines zakorakne prema unutrašnjosti sobe. Činilo joj se da se pod ljulja. Imala je snage da učini još samo dva koraka; srušila se nemoćno na stolicu.

Čim je sjela, nekako se i pribrala.

Barzen ju je pratio sarkastičnim pogledom.

S tog je mjesta vidjela E. v. W. s leđa i spoznala što mu se dogodilo. Zločinac je pričvrstio svoju žrtvu za naslon naslonjača na taj način što joj je kroz kožu na stolici zabio nož u rebra. Smrt je nastupila možda prije nekoliko minuta.

— Mislim da nije izvršen ceremonijal upoznavanja. — reče Barzen. — Dopustite da vam predstavim zapovjednika bojnog broda grofa Egona von Waldekkera... Senjora Mertzera.

Više ozlojeđena nego ustrašena tim posmrtnim ruganjem, Ines pomisli kako je njezin protivnik potcijenio snagu njezine volje i nepopustljivu tvrdokornost njezina značaja, zaveden, vjerojatno, nesvjesticom što ju je trenutak prije bila spopala. Zadržavajući pogled na lešini, ona zapita:

— Namjeravate li me ovdje zadržati? Pretpostavljam da ste našli ono što ste tražili.

Nijemac se nasmiješi.

— Zadržat ću vas samo toliko koliko je potrebno da vam izrazim žestinu svojih osjećaja što ste ih pobudili u meni prilikom našeg prvog susreta.

Njegov smiješak se pojača, čineći ga još ružnijim.

Ines zadrhta od gađenja.

— Najprije — poče on — moramo riješiti dva problema. A dok porazmislim o njima, dajte mi svoju torbicu da je pogledam.

Da bi izbjegla njegovu blizinu, Ines mu torbicu dobaci.

Barzen je otvori i iavuče iz nje debeo svežanj dolarskih novčanica koje gurnu u svoj džep. Zviždućući od divljenja, on reče:

— Plemeniti grof promišljeno se pretvorio u poslovnog čovjeka. Nije on budzašto prodavao svoju braću po oružju!

— Ne vrijeđajte mrtvaca koji je vaša žrtva! — vikne Ines.

Umjesto odgovora Barzen se nadmoćno zacereka. Vratu torbicu mladoj ženi i poče prekopavati džepove leša. Radio je s mirnom sigurnošću, a činilo se da mrtvac, ljuljajući se meko nadesno i nalijevo, dokazuje svoju hrabrost nekom vrstom malodušne susretljivosti.

Ali kad je prevrnuo džepove, unutrašnje i vanjske, Barzen promijeni izgled lica. S velikom nevjericom u očima on poče pipati mrtvačevo odijelo, najprije grozničavom brzinom, da bi zatim prešao na polaganu metodičnost.

Obuzet traženjem nije se brinuo o tome što je Ines ustala. Hineći da je obuzeta zanimanjem za ubojčin posao, načini dva koraka prema vratima. Barzen je upravo svlačio cipele s lešine, kad je došla do izlaza. Jednim skokom našao se pokraj nje i grubo joj stisnuo vrat savijenom rukom

Ines se poče gušiti stisnuta grla.

— Ne tako brzo! — promrmlja on. Imamo mi još dosta stvari da kažemo jedno drugome.

Gurao ju je pred sobom do balkona kao životinju koja se vodi na klanje.

— Tu ostanite! — zapovijedi joj. — Još jedan pokušaj i vezat ću vas!

Umjesto odgovora ona mu dobaci prijeziran pogled.

— Plemeniti grof platio je svojom glavom vašu, senjorita! — reče Barzen. — Zapravo, vi mi dugujete veliku svijeću u znak zahvalnosti. Bez mene bili biste u ovom trenutku bezoblična gomila mesa na dnu ponora.

— Sumnjam. — reče Ines. — Nije tako djelovao.

Barzen iščupa nož zabijen u naslon naslonjača; leš se složi na pod s muklom jezivom bukom.

Ines pomisli da će se onesvijestiti. Da bi izbjegla zadah smrti, ona pođe do kamene ograde na balkonu, koje se jedan dio još držao. Po šumovima što je čula iza sebe, zaključila je da ubojica upravo toga trenutka svlači leš, kako bi ga mogao bolje pretresti. Prisiljavala je samu sebe da gleda prema pučini.

Najprije se oprezno, jednom rukom, naslonila na ogradu. Zatim se pomakla naprijed. Iznenada joj se učini da se ljulja. Ograda je popustila... Hvatala je zrak rukama, ne nalazeći oslonca i grozničavo shvaćajući da gubi ravnotežu. Vidjela je kako se teški betonski stupić polagano okreće oko sebe leteći u ponor i kako se strahovitom brzinom smanjuje.

Nemoćna da odlijepi oči od komada ograde koji je još padao Ines osjeti kako je neka čvrsta ruka povlači natrag. Nije čula nikakvu bitku, samo je vidjela kako se sasvim dolje u provaliji bijela masa razbila u komadiće pri dodiru s pećinama.

— Nikakvih gluposti! — savjetovao joj je Barzen. — Odmah, čim budem s vama gotov, moći ćete izabrati izlaz.

I on nastavi istraživanja. Sada je rastavljao radio-odašiljač koji je ležao na stolu, ali ni u njemu nije našao ni traga onome što je tražio.

Ines Mertzler bila je uvjerenjena da planovi nisu daleko. Ali poučen smrću Wenera Himpela, Waldecker je bez sumnje udvostručio mjere opreza. Dobro se čuvao da ne pokaže dokumente prije nego li dobije novac.

To je bilo i Barzenovo mišljenje, jer nije popuštao u svojim naporima. Već je bio počeo vaditi daščice parketa, kad se začuo neki snažan glas metalnog prizvuka:

— Samo gubite dragocjeno vrijeme.

Barzen žestoko poskoči i nagoni najprije pogleda mrtvaca, a tek onda opazi pištolj Franka Delmasa.

— Ovaj put niste uspjeli! — primijeti pridošlica, pa uputi podrugljiv pozdrav mladoj ženi, držeći pištolj neprestano uperen u Barzena.

Da bi dokazao svoju dobru volju, Barzen poslušno podigne ruke uvis. Izgledao je kao čovjek koji je uništen iznenađenjem. Delmas je tome povjerovao i zadržao svoj pogled na Ines Mertzera dvije sekunde previše. Barzen to iskoristi i munjevitim udarcem noge izbije Delmasu oružje koje odleti do stropa.

Frank Delmas je pogriješio što je htio podignuti pištolj. Barzen mu prilijepi svoju cipelu posred lica. Na sreću, učinio je to bez zamaha. Delmas ga pritisnu na pod svijajući mu nogu.

Ines zgrabi revolver, ali se nije mogla njime poslužiti. Dva su se čovjeka kotrljala po podu, tijesno pripijeni jedan uz drugoga. Barzen je uspio da svom protivniku zada nekoliko udaraca koljenom. Delmas ga je zgrabio oko vrata. Nijemac se vješto izvi. Delmas ga zgrabi za noge i skotrlja ga u razlivenu krv njegove žrtve.

Ali Barzen je bio žilav. Zadao je rukom udarac koji bi ubio vola, a onda škarama svojih debelih nogu prevrnu Delmasa, čija glava zazvoni udarivši o pod

Prestravljena, Ines se odmicala natraške. Oružje je beskorisno visjelo u njezinoj ruci. Nije mogla odvojiti oči od leša, koji su borci u tučnjavi odgurali nogama.

Iznenada Barzen nasrnu prema Ines. U trenutku kad je već htjela zapucati, ugleda Delmasa koji se prikradio Barzenu iza leđa. Ne usuđujući se pritisnuti otponac, ona revolver dobaci Delmasu. Ovaj ga uhvati u letu i uperi u Nijemca koji mu se tog trenutka okrenuo licem.

Sabranost Ines Mertzera donijela je potpuni preokret.

— Povuci se ili pucam! — zapovjedi Delmas Barzenu koji mu se bio opasno približio.

Zbog veće sigurnosti on doda:

— Okreni se prema prozoru! Želim ti vidjeti leđa. I ruke u zrak!

Barzen to sve učini.

A zatim iznenada učini nešto nevjerojatno. Napravi mali skok u mjestu, kao da uzima zalet. Barzen načini još tri koraka te se — služeći se balkonom kao odskočnom daskom — baci u ponor anđeoskim skokom besprijekornog stila.

Zadržanog daha od iznenađenja, Delmas nije ni pomislio na pištolj. A kad se napokon nagnuo iznad provalije, opazio je skakača, ravnog poput strijele, kako cijepa mramor morske površine, podižući uvis laganu perjanicu pjene.

— Ako sam vas dobro razumio, ubojica je pobjegao? — reče komesar. — On je odletio čim vam više nije bio potreban.

— Nije on pobjegao! — uzviknula je Ines Mertzner uzbuđeno.

— Kad je vidio da je izgubljen, skočio je s balkona.

— Vrsni sportaš kao što ste vi, uzmakao bi pred takvim pothvatom — primijeti komesar Sorelli.

— Dakle, kad biste se vi našli u sličnoj prilici.

— E, kad bi se o meni radilo, bilo bi to nešto posve drugo. Ja bolujem od vrtoglavice.

— Dobro, dobro! — odsiječe komesar.

Sorelli se nagne naprijed, te se zagleda u ženine oči. Zatim nastavi, ne mijenjajući položaj:

— Najzanimljivije je to što je žrtva baš taj Waldecker, broj sedam s vaše liste. Zastrašujuća podudarnost. Svaki put kad imate sastanak s nekim koga jedva poznate, taj biva ubijen. I svaki put se taj netko nalazi na vašem malom popisu. Kladam se da ćete još jednom prekrížiti ime. Na svu sreću, ono je posljednje.

— Dopustite mi da vam objasnim...

— Ja silno želim da mi objasnite činjenice. Vaš je iskaz previše osoban. Govorili ste mi više o svojim osjećajima, nego o događajima.

— Činjenice su veoma jednostavne — reče Ines. — imala sam sastanak s E. v. W.

— Radi čega?

— Trebalo je da mi proda dokumente.

— Kakve dokumente?

— Zanimljive studije o podmorskoj navigaciji.

— Još mislite na izvlačenje na površinu trirema Julija Cezara — podrugnu se Sorelli.

— Ne Julija Cezara, nego Spuriusa Marcusa — uzvratila mlada žena najozbiljnijim glasom.

— Neka bude. I onda?

— Ja sam donijela novac.

— Koliko?

— Pet tisuća dolara — odgovori Ines nakon kraćeg oklijevanja

— Dobro. Vi ste izvadili novac iz svoje torbice.

— Ma ne! Već sam vam rekla da je E. v. W. bio mrtav kad sam ušla u kuću.

— Nekoliko minuta prije on vam je davao upute.

— Da.

— Ubojica je bio u sobi?

— U susjednoj sobi.

— On vam je odmah oteo vašu torbicu?

— Da.

— Dakle, on je znao što tražite ovdje.

— Očito.

— Zapravo — nastavi Sorelli — taj vam novac nije više bio potreban, kad je prodavač bio mrtav. Ništa vam nije smetalo da prisvojite dokumente.

— Ali rekla sam vam da ih je uzeo ubojica.

— Istina je. Oprostite, slabo me služi pamćenje Dakle, zločinac je uzeo novac i dokumente i na kraju je pobjegao, usprkos intervenciji Franka Delmasa koji je bio naoružan

— Točno.

Komesar pritisnu jedno dugme i reče inspektorima koji promoli glavu kroz vrata:

— Uvedite gospodina Delmasa.

Veoma zadovoljan. Delmas ničim ne pokaza da je zapazio zabrinuti pogled što mu ga je dobacila mlada žena. On izreče svoj iskaz, prešutjevši da je iznenadio Barzena u trenutku kad je ovaj upravo prekopavao sobu. Ines olakšano odahnu.

Sorelli nije mislio da je poražen.

— Jeste li uvjereni da ste se tukli s Barzenom a ne s Waldeckerom? — pitao je Delmasa.

— Nećete me valjda sumnjičiti da sam ja ubio tog starca!

Komesar je trenutak šutio, a onda reče mirnim glasom:

— Vi ste bili umiješani i u Himpelovo umorstvo.

— Ja? Prije svega, tko je Himpel?

— Himpel je Vjenceslav Haratnik. prijatelj vaše prijateljice Silvine Fabiani, koja se našla u inženjerovoj sobi upravo u vrijeme njegova abojstva.

— Nisam ga poznavao.

— To ćemo odmah vidjeti. Najprije mi recite, zašto ste slijedili gospođicu Mertzner?

— Iz posve osobnih razloga, koje je lako razumjeti.

— Sentimentalnih, hoćete reći?

— Da. Već prilično dugo oblijećem oko senjorite Mertzner.

— I da bi što prije uslišila vaše želje, vi ste se opskrbili automatskim pištoljem?

— To je oružje uvijek u mojim kolima.

— U onom trenutku bilo je u vašoj ruci.

— Jedna osamljena kuća uvijek ulijeva nepovjerenje

— Znači, niste mislili da ćete gospođicu Mertzner zateći samu u kući?

Delmas je oklijevao

— Hm... Ne.

— Uopće vi ste bili odlučili izbaciti onog drugoga, ma tko on bio.

— Bio sam razborit, to je sve. A dokaz...

— Činjenice su vam dale za pravo, htjedoste reći?

— Zaista!

— Baš to me i zabrinjava. A nešto drugo me čudi. Kako ste mogli pratiti gospođicu Mertzner s obzirom na vremensku prednost što ju je ona imala?

— Postoji samo jedna kuća u ovom kraju.

— Ipak je trebalo pronaći to mjesto.

— Ja sam ga pronašao, uvjeravam vas!

Sorelli se počeo smijati.

— Vi uvijek imate nepobitne dokaze. I više nego nepobitne.

Obraćajući se Ines, on je zapita:

— Što mislite, gospođice, je li vas se doista moglo pratiti nakon svih mjera opreznosti što ih je poduzeo Waldecker?

Mlada je žena htjela odgovoriti niječno. U posljednji trenutak se pribrala i rekla:

— Nakon svega što se dogodilo... to je bilo moguće.

Bilo je očito da nije izražavala svoje pravo mišljenje.

— Pa lijepo — zaključio Sorelli — ne preostaje nam drugo nego da ispunimo jednu malu formalnost, pa ću vas pustiti da se bavite svojim poslovima.

Pritisak na dugme. Komesar jednostavno reče svom podređenom:

— Možete ući.

Inspektor, velik čovjek razbarušene kose uđe u ured s još jednim policajcem, približno istog rasta kao i on.

— Stanite uza zid! — zapovjedi komesar Delmasu koji iznenada pokaza znakove nemira.

Čim je poslušao, dva policajca stadoše do njega.

Sorelli iziđe iz sobe. Nakon dvije minute vrati se u društvu čovjeka zasukanih rukava na košulji.

Taj posljednji zagleda se u lica trojice ljudi što su stajali pred njim i bez trunke oklijevanja upre kažiprstom u Delmasa, te reče:

— To je on.

Ines Mertzler sjede u kabriolet pokraj Warrena koji je bio za volanom.

— A Delmas? — zapita Englez.

— Još nisu gotovi s njim.

— Kad bi ga samo mogli neko vrijeme staviti u hladovinu!

Žena uzdahnu.

— Vjerujem da ste doznali nešto o Delmasu što vas ljuti — primijeti Warren pogledavši sa strane svoju suputnicu.

— Da — odgovori ona nerado. — On je bio u Bastiji onoga dana kad je ubijen Werner Himpel. Nekoliko minuta nakon zločina razgovarao je sa ženom koja je otkrila leš.

— Tko je imao pravo? — likovao je Warren. — Delmas igra vražju igru. Vi biste svakako doznali više o njemu da Barzen nije otkrio planove.

— Što želite reći?

— Delmas je bez sumnje ubio Himpela, kao što je ubio i Waldeckera.

— Ma koješta! Barzen je ukrao Himpelu...

— To još ne dokazuje da ga je on ubio. U svakom slučaju Delmas se zanima za iste ljude kao i Barzen. Kad čovjek ugleda jednoga, može biti uvjeren da ni drugi nije daleko. Tko je vodio Delmasa? Nemoguće da vas je slijedio.

— A Barzen? — dobaci Ines. — Tko je njega obavijestio? Problem je isti.

— Ne budimo slijepi — nastavi Warren. — Tučnjava između dvojice ljudi ne dokazuje da oni ne djeluju zajedno. Delmas je ubio

Waldeckera i zatim se vama predstavio kao spasilac, odigravši veliki prizor iz »Lohengrina«. Zaneseni od zahvalnosti, vi ste mu pali u zagrljaj. Nedostajala je samo orkestralna pratnja.

— Vi ste glupi, Anthony! — pobunila se Ines. — Delmas Barzenov suradnik! Pa to bi bilo čudovišno!

— Suradnici ili ne, oni se zanimaju za istu stvar... Obojica su vam dakle jednako opasni.

— Što se toga tiče, i ja tako mislim.

— Moglo bi biti da Delmas nadzire Barzena — glasno je mislio Englez. — Sjetite se da ulog u igri vrijedi te muke. Barzen je podređen i ne uživa osobito povjerenje.

Zavlada šutnja. Warren je vješto sjekao bezbrojne okuke na cesti. Da bi se iz Bastije stiglo do hotela »Bellamare« bila su potrebna dobra dva sata.

— Zbilja, zaboravio sam vam pričati o jutrošnjem događaju u hotelu — reče iznenada Englez. — Ona jaka smeđa djevojka što je sinoć napustila plesnu dvoranu kad i onaj pomalo neobični dobričina.

— Koji je plesao sa mnom?

— Da. Lijepo, ona se jutros vratila. Ali u kakvom stanju! Po mnogobrojnim ogrebotinama, ubodima i ranama moglo bi se pretpostaviti da je spavala s nekim na plantaži kaktusa. Ali, ništa ozbiljno. Samo mora ostati u sobi nekoliko dana.

— Zna li se što joj se dogodilo?

— Ne. Ona objašnjava da se prilikom šetnje na mjesecini strovalila u jarugu. Nitko ne vjeruje u tu priču.

— Neobično, zaista! — doda Ines. — Znate li ime te žene?

— Da... čekajte... Govori se samo o njoj... Silvana... A, da... Silvana Fabiani.

Crte na licu mlade žene otvrdnuše. Onda reče:

— Pa tu je ženu Delmas sreo poslije Himpelova ubojstva.

Warren okrenu glavu.

— Mislim da je došlo vrijeme da pobjegnute! — reče on. — Vi ste doslovce opkoljeni u našem hotelu, a oni »drugi« sada znaju da se niste nimalo brinuli o njihovoj prijetnji.

Govoreći, Warren nije skidao pogled s retrovizora. Ines Mertzler začu u daljini buku nekog motora što se penjao uz brdo. Krčanje se iznenada pojača i potpuno približi.

— To je Delmas — objavi Englez. — Poznam njegov auto. Mlada žena se okrenu i ugleda »delahaye« limunastožute boje kako grabi uza strminu.

Vozeći lijevom rukom Warren desnicom izvadi pištolj iz džepa.

»Delahaye« se približavao.

— To je zaista Delmas — prepoznala ga je Ines. — Nadala sam se da će ga policija čuvati barem nekoliko dana.

— Ako ste to htjeli, trebalo je da prešutite Barzenovu prisutnost — reče ljutiito Warren. — Ovako nemaju nikakav dokaz protiv Delmasa.

— Čemu to oružje? — zapita Ines.

— Jednostavno iz opreza. Cesta je neravna, a mi vozimo u opasnoj visini iznad mora. Ne zaboravite da vi za Delmasa značite zapreku broj jedan.

Odjeknuše tri znaka sirenom. »Delahaye« projuri pokraj Warrenovog »de sota«. U prolazu im Delmas živo domahnu rukom, a Ines mu odgovori smijući se.

— On je lud! — režao je Warren. — Na idućem zavoju srušit će se u more. Bez sumnje, zna zašto se žuri. Reklo bi se da hoće pošto-poto prije nas stići u hotel.

— A kako bi bilo da se mi sada vratimo u kuću na pećinama? — naglo predloži Ines.

— Sada?

— Sada je pravi trenutak... ili nikada.

— Sorelli je tamo poslao svoje ljude. Oni neće biti gotovi prije noći. U njihovu društvu mi smo nemoćni. Osim toga, vi ćete skrenuti pozornost policije. Kako je komesar uvjeren da ste se vi, Delmas ili Barzen dočepali planova, nema smisla da ga sada uznemiravamo. To bi značilo stvoriti još jednog konkurenta. Preostaje da se utvrdi nije li se Waldecker svima rugao.

— Ne! — reče žena bijesno. — Planovi su u onoj kući, ali ih je Waldecker sakrio. Zato i nije ugovorio sa mnom sastanak u Bastiji, gdje bi bio sigurniji. Ta je kuća odviše dobro smještena, da je za vrijeme rata ne bi upotrebljavali kao promatračnicu ili signalnu postaju. Zbog toga Barzen uopće nije morao pratiti Waldeckera. Bilo mu je dovoljno da dozna kad će se E.v.W. vratiti u ovaj kraj da bi dokučio cilj njegova putovanja.

— Sve nas to opet vodi u »Bellamare« — zaključí Warren. — Tamo se netko dočepao Waldeckerovog poziva, tamo neprijatelj vreba na nas.

— Treba se što prije vratiti u kuću na pećinama — ponovi Ines nepopustljivom upornošću.

— O, jao, ne mislite samo vi tako — ustvrđi Warren. — I Barzen mora požuriti, kao i vi. Zar vam se toliko žuri da se sretnete s njim?

I protiv svoje volje Ines zadrhta

— Delmas vjerojatno također rasuđuje kao i vi...

12

Nebo je još bilo sivo. Slabo plavetnilo praskozorja nagovještavalo je na obzorju novi dan.

Barzen se grčevito hvatao za izbočine na stijeni, nastojeći se domoći rasjekline na pećini što je dopirala do podnožja kuće. Bio je na izmaku snaga. Znoj je natapao njegovo crveno lice. Činilo se da će njegovi čvoroviti mišići popucati.

Pećine iznad njega oblikovale su uzak, okomit otvor. Nife imao nikakva oslonca. Nije se mogao ni vratiti. Na najmanji krivi korak razbio bi se na oštrim hridinama.

Pitao se nije li precijenio svoje snage kad se pokušao uspeti uz litice. Uskoro će sunce izići i izložiti ga pogledima u vrlo nepouzdanom položaju. Ukočio se hvatajući dah. Čak je i malo jači udisaj dovodio u opasnost njegovu ravnotežu.

Postojao je samo jedan izlaz: opirati se između stijanja nogama i leđima i tako se postupno penjati. Odmah je počeo s tim opasnim pothvatom.

Barzen se čvrsto uhvati objema rukama za jednu izbočinu i naglo izbaci noge do suprotne stijene; napeo je tijelo kao luk između zidova pukotine.

Čim je olabavio ruke, počeo je pod utjecajem težine tijela klizati naniže. Napeo je sve svoje snage da se zaustavi. Dahtao je iscrpljen od silnoga napora. Osjećao se kao da mu je tijelo od olova. Njegov novi položaj nije mu dopuštao ni trenutka odmora.

Prikupljajući svu snagu nadoknadio je nekoliko centimetara što ih je bio izgubio. Penjao se centimeter po centimeter.

Podigavši glavu, ukočena je pogleda promatrao svoj cilj. Duskora je sunce zapalilo obzorje. Kako se pukotina počela širiti, penjanje je postalo još mučnije. Bilo je trenutaka kad je pomišljao da je bolje pasti u ponor, nego dalje produžavati muku te nadljudske borbe. Brz pogled oka na šiljaste počine iznad kojih je lebdio, pobudio ga je na ustrajnost.

Nakon krajnjeg napora od kojega je sav zadrhtao, napokon se domogao ruba stijene. Sav se opustio osjećajući da više nema snage makar i jednu sekundu nastaviti taj mučan put.

No njegova je zadaća tek počinjala. Dovršio je jedan mučni dio, ali mu je predstojao drugi, ništa manje težak.

Stajao je pred zgradom. Manje od metra daleko od nje bio je otvoren podrumski prozorčić.

Kad je ustao, noge su mu podrhtavale kao istrošena pera, a ruke nemirno poigravale od grčevitog drhtanja.

Bez poteškoće je kliznuo kroz podrumski prozorčić, čija zarđala rešetka nije pružala nikakav otpor. Čim se smjestio, izvukao je »Mauzer«. Bila je to neophodna opreznost. Svakog se trenutka mogao naći licem u lice s ljudima kojima je njegova prisutnost nepoželjna.

Napokon se bez buke popeo uz drveno stubište što je vodilo do vrata na stropu. Lako ih je podigao. Prije nego što će promoliti glavu, Barzen prisloni uho uz zaklopac. Začuo je mukli odjek nečijih koraka po podu prvog kata.

Nije bio prvi. Bijesna kletva izleti mu iz usta.

Iznad njega je netko veoma sigurno hodao tamo-amo. Dakle, »drugi« nije još ništa našao. Prva ohrabrujuća činjenica» Preostalo je još da sazna je li »drugi« bio sam. Malo vjerojatno: bučni koraci potjecali su od čovjeka kome je bila osigurana odstupnica. Ali tko je mogao i pomisliti na to da će se Barzen usuditi na čudesno penjanje uz liticu?

Barzen malo odiže poklopac i baci oštar pogled kroz pukotinu. Nikog nije bilo na vidiku. Polagano se pomoli kroz otvor i spusti kapak bez buke.

Nalazio se u kućnom predsoblju. Vučjim korakom prišao je prozoru što je gledao u vrt. Vrebao je unaokolo. Najednom se ukoči.

Netko je stajao u zasjedi između odronjenog stijena na zidu i gustog šipražja. Nije se moglo utvrditi je li to muškarac ili žena. Da se spodoba nije micala, Barzen je ne bi ni zamijetio. On pretraži pogledom i najmanje kutke vrta što je još bio uronjen u sivilo zore.

Barzen se naglo okrenu glave uzdignute prema lođi. Topot koraka zastao je zbog nekog nepredviđena razloga. Jesu li što otkrili? Hoće si sići?

Njegovim se užasnim licem raširio slabašan smiješak. Poslije svega, bilo je bolje da onaj drugi obavi posao! Neće stići daleko sa svojim otkrićem.

Daščica parketa slomi se točno iznad Barzenove glave. Još su se kretali! Nanovo zavlada tišina. A zatim ponovno pucketanje. Radili su

s pohvalnom marljivošću. Trebalo je centimetar po centimetar ispitati sve zidove i podove.

»Utoliko povoljnije za mene!« pomislio je Barzen. Odlučio je da se ne suprotstavi svome protivniku prije nego što ovaj iziđe iz kuće. Pomislio je na kormorana kojeg Mauri koriste za ribolov. Ptica ima stegnut vrat i ne može progutati ribu koju ulovi. Nijemcu se učini ta misao veoma zabavnom.

Tko je bio kormoran? Ines Merzer? Warren? Ili možda spasitelj Ines Mertzler? Policija zacijelo nije bila. Nije za to više imala razloga.

U prvom katu opet odjeknuše koraci. Otvoriše se neka vrata.

Na vršcima prstiju Barzen se dohvati zaklona lođe. Stisnut uza zid nadao se da ga rasušene daščice neće odati. Podigne pogled pa opazi sjenu što su je iznad platforme stvarale dvije noge. Koraci se uputiše prema stubištu što se nalazilo lijevo od Barzena, sasvim na kraju predsoblja. Nijemac pođe u istom smjeru. Pod stubištem čije su stepenice stajale otvorene poput prečaga na ljestvama i propuštale svjetlost, nalazio se neki stari kovčeg. Barzen čučnu iza njega. U tom trenutku na stubištu odjeknu koraci. Da se neznanac okrenuo i pogledao kroz stubište, zacijelo bi opazio Barzena. Njegova bi sudbina bila odmah odlučena.

Kako se stubište spuštalo ravno prema ulaznim vratima, svaki bi novi pridošlica pružao veoma dobar cilj.

Barzenov je suparnik sišao ne okrenuvši se.

»Pođe li prema vratima, ubit ću ga!« odlučio je Nijemac. »To bi značilo da je nešto pronašao...«

No čovjek skrenu nadesno, pogleda u vrt i vrati se prema sredini predsoblja.

Barzen ga je odmah prepoznao: bio je to njegov jučerašnji protivnik, čovjek smeđe kose sa sijedim sljepoočicama. Bilo je bolje da zapuca prije nego li ovaj prodre u njegovo sklonište. Nije bilo drugog izlaza. Barzen lagano podiže svoje oružje, a prst mu se približi otponcu.

Iznenada se čovjek sagnu, podiže poklopac od podruma i brzo prođe kroz otvor na podu.

To mu produži život.

Barzen se pitao nije li njegov protivnik već pretražio predsoblje. U biti to nije nimalo mijenjalo njegovo držanje. Nije mogao pustiti Delmasa, a da ne sazna je li ovaj pronašao planove u podrumu.

»Čim promoli glavu iz otvora, pucat ću...« odlučio je Barzen nepomirljivo. Njegovo srce, obuzeto grozničavošću lova, tuklo je tako jako da je silovita navala krvi izazivala grčevite udarce u njegovoj ruci.

Vladala je savršena tišina. Barzen bi mnogo dao da je mogao doznati što se događalo ispod njega. Izgubio je osjećaj za vrijeme.

»Samo da taj tip ne iziđe iz kuće kroz podrumski prozorčić.«

Ne. Ta je opasnost, minula. Slabo škripanje grede najavilo je povratak neprijatelja.

Ali, uto se otvoriše vrata predsoblja.

Okrenuvši glavu Barzen ugleda kako se obris neke žene ocrtava na jasnoj pozadini vrta. Neznanka ga je mogla zamijetiti, ali se bila okrenula prema čovjeku koji je upravo izlazio iz podruma. Teški revolver njihao se u obješenoj ruci žene kojoj je lice bilo pokriveno ožiljcima i ranama.

Barzen odluči da pričeka dok se dvoje protivnika približi jedno drugome i tako postanu jedan cilj. Nije držao pametnim da se suprotstavi unakrsnoj vatri iz dva oružja.

— Ni u podrumu nema ništa! — poviče čovjek čim je opazio svoja drugaricu.

— Waldecker se izrugivao njoj baš kao i ostalima! — zacereka se žena.

— Bit će tako. Samo smo gubili vrijeme.

— Bježmo! — reče žena. — Sunce počinje grijati. A mjesto mi izgleda nezdravo.

»Ona i ne sanja koliko je u pravu...« pomisli Barzen, liježući svom dužinom na zemlju.

Vrata se zatvoriše, a koraci udaljiše po kamenitom putu. Barzen je doznao ono što je želio: njegovi suparnici nisu ništa pronašli.

Čuo je kako u daljini lupnuše vrata nekih kola, a zatim buku motora.

On se divlje podiže i otpoče metodičko prekopavanje kuće. Imao je ozbiljnih razloga da misli kako se planovi nisu mogli nalaziti nigdje drugdje nego pod tim krovom.

Prva soba u koju je ušao bila je ona u kojoj je zatekao Waldeckera. Radio-odašiljača više nije bilo. A nije bilo ni mogućnosti da se tu nešto sakrije. Otkinute tapete na zidu dopuštale su da se na mnogim

mjestima vidi žbuka. A pod je bio jednostruk i služio je kao strop sobama u prizemlju.

Barzen brzo ispita kamin od sivog kamena. Kamenje je davalo pun zvuk. On se ne zadržava na njemu.

Grozničavom brzinom počeo je čupati tapete. Bez koristi. Izbacio je na pod sve ladice iz namještaja. Bile su posve prazne. Da umiri savjest, brzo je opipao stari naslonjač od velura, već sav rasporen, kao dokaz gorljivosti ranijih istraživača.

»Imam prednost pred njima«, pomisli Barzen. »Uvjeren sam. Jedini je problem: raspolažem li s dovoljno vremena?«

Prešao je u susjednu sobu, još skromnije namještenu od prve: željezni krevet, dvije slamnate stolice, vuneni sag.

Prozor se otvarao prema pučini. To su zapravo bila široka vrata donji dio kojih je bio zazidan, bez sumnje s nakanom da zaštiti od vjetrova. Rub prozora predstavljala je dosta široka daska koja je izgledala manje crvotočna od ostale drvenarije. Barzen uzaludno pokušava da je podigne.

U taj mah jasno je razabrao brujanje nekog motora što se iz sekunde u sekundu čuo sve jače a zatim se zaustavio.

Barzen se još jače napregnu da podigne dasku. Bezuspješno. Sve grozničaviji, on pokušava na drugi način. Umjesto da je gura, on je počeo vući k sebi. Popustila je za nekoliko milimetara. Ohrabren, počeo ju je vući tren s jedne, tren s druge strane. Daska nastavi klizati.

Buka koraka i kotrljanje odronjena kamenja dopirali su nejasno do njega. Činilo se da mu se približavaju brojne osobe.

Daska na prozoru sve je više popuštala. Iznenada mu ostade u rukama.

Hropac veselja izleti mu iz grla. Jedan je znalački previjen crtež perom pao pred njegove noge. Jednim pogledom prepoznao je pejzaž s pećinama što ga je tražio. Gurnuo ga je u džep. Istom kretnjom izvukao je automat.

Požurio je niz stubište. Koraci nepoznatih bili su veoma blizu. Procijenio je da se barem četiri ili pet osoba sprema provaliti u kuću.

Anthony Warren kojega je pratila Ines Mertzler, žurio se kroz vrt. Tihim glasom davao je upute dvojici ljudi koji su mu išli sa strane. Sudeći po njihovoj odjeći, bili su to članovi posade »Romane«.

Jedan od njih nosio je strojnicu. Imao je odlučan izgled. Njegove veoma razvijene dolaktice bile su gusto tetovirane.

Barzen se baci unatrag, dohvati u dva koraka poklopac podruma, podiže ga i uvuče se unutra. Jedva je kapak zatvorio za sobom, kad je začuo kako škripe šarke na ulaznim vratima.

Čovjek sa strojnicom imao je platnene papuče. Hod mu je bio savršeno tih.

Barzen nasrnu prema prozorčiću, jedinom putu prema spasu. Nenadano se neka masivna sjena ocrta na svijetlom pravokutniku. Dakle. Warren je doveo tri čovjeka. Jedan je od njih obilazio oko kuće kako bi odsjekao svaku odstupnicu prema moru. Izbezumljen od straha Barzen se prisloni na zid pokraj prozorčića. Nalazio se u stupici.

Svakog trenutka mogao se pojaviti čovjek sa strojnicom. To bi bio kraj. Ines Mertzler bi trebalo samo da se sagne i uzme crtež.

Barzen osjeti kako mu srce tuče dvostruko brže. Vlažna od znoja ruka mu se slegla oko drške automata. Što je mogao poduzeti protiv tolikog broja ljudi?

On naglo poskoči. Sjena što je sprečavala ulaz svjetlu, upravo je nestala, a zamijenilo ju je okruglo svjetlo električne baterije. Doveden u škripac kao štakor. Barzen se sav skupi.

Mrlja svjetla prošeće po zemlji, zdesna nalijevo, nalik na neku lukavu zvjerku. Pronašla je stubište po kojem se polako penjala centimetar po centimetar, da se zadrži na kapku. Zatim se vratila da pretraži okolicu prozorčića. Najednom se ugasila.

Barzen olakšano odahnu.

Tama je postala gotovo potpuna. Jedna noga prođe kroz prozor. Zatim druga. Neznamac uskoči u podrum.

Nije gotovo ništa osjetio, možda samo udarac, kad mu se Barzenov nož zabio u leđa. Bio je mrtav već kad se zakotrljao po podu.

Barzen izvuče nož. Zatim se u jednom skoku nađe izvan podruma.

Idući uzduž kuće stigao je do vrta i nestao iza dijela zida što je još bio čitav.

13

»Međukontinentalna otprema robe« pisalo je na skromnoj aluminijskoj pločici na velikim vratima za prolaz automobila.

Barzen gurnu jedno krilo vrata i prođe kroz dvorište u kojemu su stajali kamion od pet tona i prikolica za preseljenje namještaja. Obilazeći ih, on se nađe pred staklenim vratima ureda.

Neki visoki i mršavi čovjek, ćelav i fanatičnog pogleda, ustao je zamijetivši ga kako se primiče.

Barzen se napravi kao da ne opaža duboko zaprepaštenje što ga je izazvao njegov dolazak. Gurnuo je vrata, bacio se u stolicu i duboko uzdahnuo kao čovjek koji je dovršio napornu šetnju.

Visoki nabra obrve. Izraz u isti mah sumnjičav i prijeteći zamijeni prijašnje iznenađenje.

— Ti si lud! — reče on šišteći. — To je nepokoravanje! S kojim pravom?

Pogled njegovih crnih očiju lutao je dvorištem, kao da je očekivao da će vidjeti kako se pojavljuju mnogobrojni neprijatelji

Barzen napokon progovori:

— Misija je dovršena. U tom slučaju, vjerujem...

— Što? — poviče drugi, podižući glas i protiv svoje volje.

Činilo se da mu je zastao dah. S napregnutom pažnjom promatrao je Barzenovo lice.

— Možemo li ovdje razgovarati, Peter? — zapita Barzen s nekom vrstom nadmoći.

Ne napuštajući svoje nepovjerljivo držanje, Peter Fleisch propusti Barzena u susjednu sobu bez prozora, zakrčenu ormarima i stolovima s pretincima. Pritisnu neko dugme i neonska cijev zatrepti iznad velikog zemljovida sredozemne obale.

— Imaš li plan? — upitao je, uzalud se trudeći da oponaša Barzenov mir.

Ovaj izvuče crtež iz džepa i ne razvijajući ga baci ga na stol.

Prije negoli ga je uzeo u ruke, Fleisch okrenu ključ u jednim vratima što su vodila iz odaje. Zatim poče ispravljati veliki list previjen na šest dijelova. Ruke su mu drhtale od nestrpljenja. Dvije minute čulo se samo šuštanje papira.

— Reklo bi se da je to ono pravo! — mrmlijao je nesposoban da svlada drhtanje glasa.

— Svakako! — potvrdi Barzen. Fleisch naglo diže glavu. U brzini tog pokreta bilo je nečeg zmijskog.

— Kako možeš biti u to uvjeren? — zapitao ga je.

Dok je odgovarao, Barzen neprimjetno spusti pogled.

— Pa... pretpostavljam po mjestu gdje sam ga otkrio. Uostalom, čemu razgovori? Jednostavnije je da ga ispitamo.

Fleisch mu dobaci oštar pogled, pa se, ne ispuštajući crtež iz ruke, uputi prema uzidanom ormaru te ga otvori. Iz njega je izvukao svjetiljku pričvršćenu na pokretnoj ručki. Žarulja na njoj bila je tamna.

— Ugasi! — zapovjedio je Barzenu.

Kad je neonska cijev prestala osvjetljivati sobu, sve dobi fantastičan izgled. Tamu je probijala slaba fluorescentna svjetlost.

Barzen se uputi prema visokom čovjeku.

Crtež smješten pod Woodovom svjetiljkom nije više imao ništa zajedničko s pejzažem koji je prije prikazivao. Na mračnoj površini papira pojavio se dotada nevidljiv sjajan nacrt.

Fleisch je počeo savijati crtež.

— Pali! — rekao je Barzenu koji ga poslušao kao i prvi put.

Zavlada šutnja.

Fleischovo je lice bilo ozareno nekom unutrašnjom vatrom. Ali pred kamenim licem što mu ga je pokazivao Barzen, njegov pogled postade tvrdi, vilice mu se stegoše. Imao je izgled nadahnutog propovjednika.

— Prijatelju, zahvaljujem ti u ime sviju! — uskliknu odjednom. — Zahvaljujući tebi mi smo sada nezavisni. Moći ćemo bez slabosti obaviti naš povijesni zadatak.

Ispružene ruke krenuo je prema Barzenu na čijem se licu pojavi vesela crta, kao u nekoga tko se jedva svladava da ostane ozbiljan. Poslije dugog i svečanog stiska ruke, Fleisch se uputi prema velikoj blagajni što je zapremala čitav jedan ugao prostorije.

On se zbunjeno okrenu, kad se njegov »drug« počeo piskavo smijati.

— Uspio si! — dobaci mu Barzen. — Umalo sam otišao.

Bez ikakva objašnjenja Fleisch je zatvorio crtež u blagajnu.

— Kako ćemo sada postupati? — zapita Barzen.

Lice njegova prijatelja čudno se izmijenilo.

— Ostalo je moj posao — dobaci Fleisch.

— A, ne, ostavimo šalu na stranu! — uzviknu Barzen. — Dijelimo popola!

Nanovo zavlada šutnja. Ovaj put mnogo duža. Mučna.

Fleischovo lice postalo je sivo. Pogled mu je tražio vrata. Barzen mu prepriječi put, snažan i opasan.

— Slušaj me, Peter — počeo je

— Došao sam da te vidim, zato što te smatram sudrugom. Borili smo se rame uz rame. Upoznali smo mnogo teških trenutaka. I jedan i drugi ubili smo prilično ljudi u ime tisućugodišnjeg mira što ga je Fuhrer nagovještavao. Dobro. Vladali su potpuno s nama. Ne govorimo više o tome. Naš šef Rommel otrovao se po višem nalogu. Ti i ja izbjegli smo smrt. Osnovali smo svoju mrežu, životarili više zlo nego dobro i sakupljali obavijesti.

— Služili smo Njemačkoj! — uskočio je Fleisch.

— Kojoj Njemačkoj? Hitlerovoj ili Rommelovoj?

— Vječnoj Njemačkoj.

Barzen se počeo okrutno cerekati.

Fleisch kao da se zbunio.

— Znam što hoćeš reći, Karl. Prodavali smo naše usluge onome tko nam je najviše nudio. Do ovoga trenutka bili smo plaćenici. Nova vlada ne želi nam ni priznati niti novčano pomoći.

— A ja ti kažem: radimo za sebe! Tako ćemo na najbolji način pomoći Njemačkoj.

— Ne! — odgovori Fleisch. — Svi naši imaju jednako pravo na Rommelovo blago. Nije ga naš šef skupio za sebe, nego za našu službu. Prema tome, blago je zajedničko vlasništvo mreže. Mi više nismo plaćenici. Nećemo više trgovati informacijama; uspostaviti ćemo vlastitu službu.

— Službu grupe zanesenjaka koja će zakrčiti urede u Bonnu? Ne, hvala!

Daleko od toga da popusti, Fleisch odgovori:

— Sudbina Evrope riješit će se na Sredozemlju, a sudbina Zapada dobit će svoje rješenje u Africi. Tebi je poznat projekt američkog atomskog lanca oko svijeta. Pa dobro, mogu ti potvrditi da je na Sredozemlju već stvoreno skladište atomskih bombi i teledirigiranih raketa. To skladište je u vezi s bazom »Nautilusa IV«, prvom podmorskom atomskom bazom na Sredozemnom moru. Da, jedan

»Nautilus« koji može nekoliko puta obići Zemlju bez izronjavanja, u ovom se trenutku nalazi u korzikanskim vodama. Sposobna da roni na četiri tisuće metara dubine, ta je podmornica zaštićena od otkrivanja radarom. Nju se ne može bombardirati kao običnu podmornicu. To je dakle jedno od najboljih oružja budućeg rata.

Postupno kako je napredovao u opisivanju budućih pokolja, Fleischove su oči gorjele sve nemirnijim sjajem. Činilo se da je opsjednut nekim starim snovima o sveopćem uništavanju.

Podrobno je objašnjavao:

— »Nautilus« će se zadržavati na površini samo za izbacivanja teledirigiranih projektila: tek nekoliko sekundi. On će u isti mah nadomjestiti i bombardere i krstarice, tako lako ranjive. Jedina opasnost kojoj praktično može biti izvrgnut jest otkriće skrovišta u kojem je uskladištena njegova municija. E, lijepo, ja znam gdje se nalazi ta »Nautilusova« baza u Sredozemlju, a znam i to kako se može dići u zrak cijela zaliha »A« bombi, pa ma koliko je čuvali!

Fleischovo oduševljenje pretvorilo se u histerični delirij.

— Te podatke neću nikome prodati. Čuvat ću ih za nas, čekajući da ih bacim kao prijetnju na vagu za budućih pregovora. Jer, od sada mi više nismo plaćenici! Naša je novčana nezavisnost zajamčena.

— Zahvaljujući blagu od Rommelovih pet milijarda u skrovištu koje sam ja otkrio — primijeti Barzen suho. Kako se Fleisch spremao nastaviti, on ga prekinu sa sažaljivim osmijehom na licu: — A ti sebe već vidiš kao admirala, zahvaljujući poslu koji sam ja obavio. Da, ja, Peteru Fleischu, novi Canarisu. Čuj, dopusti da se malo zabavljam! Sjeti se samo kako je svršio prvi Canaris. Pogubljen u noćnoj košulji. Njemu, koji nije volio odoru, košulja je zamijenila odijelo.

— Ja nisam od onih što se odriču svojih ideala! — uzviknuo je žestoko Fleisch. — Igra još nije dovršena.

— Ona nikada neće biti dovršena! — brzo odgovori Barzen. — Naši će kosturi prije istrnuti nego ona bude gotova. Ti nastavi slobodno dalje, Peter. Što se mene tiče, ja ću se povući. Zahtijevam svoj dio. To znači polovicu blaga. Drugu polovicu možeš upotrijebiti u što god hoćeš.

— Ti tražiš nešto na što nemaš nikakva prava.

— Nikakva prava?

— Tako je! — odgovori odlučno Fleisch.

— Dosta! — zaurla odjednom Barzen. Ožiljci na njegovu licu postali su potpuno bijeli. — Ubio sam tri čovjeka da bih se dokopao tog plana i neću dopustiti da mi se nanese šteta.

— Pa dobro, onda pođi uzeti taj svoj plijen — podsmjehnu mu se Fleisch. — Dobra ti sreća!

— Griješiš kad o tome tako govoriš — reče Barzen prijetećim tonom. — Dobro znaš da bi mi za to bio potreban brod, ronilačka oprema, dizalica, a da i ne govorim o stručnom osoblju. A ti raspolažeš sa svim tim.

Zabavljajući se Fleisch se nasmiješi.

— I tako si se sjetio da smo nas dvojica ortaci, zar ne, dragi moj Karl. Ipak, mi nikada nismo zajedno čuvali svinje.

Barzenovo disanje postalo je promuklo i kratko. A Fleisch nastavi:

— Što se tiče opreme, ja s njom ne raspolažem, nego naš šef. Ne znam ime broda a ni ime našega šefa. Nije mi čak poznato je li šef muškarac ili žena. Sve što znam jest to da će se jednom pojaviti među nama.

— Oni su uvijek prisutni kad treba otvarati blagajnu — promrmljao je Barzen.

— Ti si odvratn — reče Fleisch zgražajući se.

— Ništa te ne, sprečava da svakom daš po jedan dio, prema njegovim zaslugama. Zatim ćemo u latinsku Ameriku. Nekoliko je naših tamo ponovno otpočelo život.

— Ne ubrajam se među takve! Sve što mogu učiniti za tebe jest da redovitim, službenim putem zatražim nagradu za tebe.

Riječ »službenim« bila je kap vode što je prelila punu čašu.

— Bijedni kretenu! — bijesno je vikao Barzen. — Nisi se dakle u stanju osloboditi takvih gluposti!

Fleisch je načinio kretnju prema ladici stola. Ukočio se kad je primijetio »Mauzer« u Barzenovoj ruci.

— Otvori blagajnu! — zapovjedio je Barzen. — I to što brže!

Veoma blijed Fleisch je uzeo ključ iz džepa i nevjerojatno polagano pošao prema uglu sobe.

— Požuri se! — primijeti Barzen — ili ću ti ja pomoći nogom, bez obzira na sve službene putove.

Fleisch nije nimalo ubrzao svoje pokrete. Sastavio je broj na blagajni s beskrajnim zastajkivanjem između svake znamenke.

Kad su se oklopljena vrata pokrenula, on se okrenu i opali na Barzena iz automata što ga je izvukao iz blagajne. Promašio je za malenkost i srušio se na pod, pogođen u rame metkom što ga je Barzen istoga trenutka ispalio na njega.

Barzen se baci na blagajnu. Snažni udarci istodobno potresoše vrata.

Prije negoli je Barzen pograbio crtež, neki čovjek upade u sobu. Bio je to grub momak, odjeven kao vozač kamiona.

Barzen je izgubio još nekoliko trenutaka tražeći crtež; zatim, našavši ga, pojuri iz sobe, protrči kroz ured, ali dalje nije mogao.

Tri čovjeka, od kojih je jedan bio šofer kamiona, zapriječiše izlaz u dvorište. Mogućnost puškaranja s trojicom protivnika nije se nimalo svidjela Nijemcu.

A trebalo je računati i na brzi dolazak policije. Poduzeće se nalazilo u najnastanjenijoj četvrti Terravecchije, u staroj Bastiji.

Obuzet iznenadnim nadahnućem Barzen se okrenu i vrati u sobu s blagajnom. Fleisch je bolno drhtao, pokušavajući ustati. Lijevom je rukom pritiskivao ranu na desnom ramenu. Ugledavši Barzena, on poskoči od straha i napravi kretnju kao da će podignuti oružje što ga je bio ispustio.

No Barzen je već bio pokraj njega i zgrabio ga za ruku da ga uspravi. Fleisch promuklo zajeca.

— Ići će, ne boj se! — dobaci mu Barzen. — Hajde, samo hrabro.

U istom trenutku trojica Fleischovih ljudi prodru u sobu. Bili su naoružani pištoljima teškoga kalibra.

Barzen se okrenu prema njima, držeći ranjenika pred sobom kao štit.

— Nećeš izići živ odavde. Karl — s mukom izgovori Fleisch.

— Ni ti! — odgovori Barzen kojem se opet vratila hladnokrvnost.

— To mi je sasvim svejedno.

— Ne govori gluposti. Postoji način da tu stvar uradimo.

— Ne! — zagrmio je Fleisch s bolnom tvrdokornošću. — Hajde, momci, oborite ga! Nemojte se brinuti za mene.

Tri šofera su se dogovarala pogledima. Bilo je vidljivo da neće prvi pucati i da će to učiniti samo ako im ništa drugo ne preostane.

— Ja popuštam. — reče Barzen. — Pusti me da odem i sačuvat ćeš plan. Tvoj život za moj. A ti time dobivaš.

— Pristajem — reče napokon. — Za početak, daj mi crtež.

— Izvadi ga iz moga džepa i idi naprijed!

Šoferi se skloniše gledajući u svoga šefa.

— Ni jedan ni drugi ne želimo biti zapaženi — uporno nastavi Barzen. — Ako me ubijete, svi ćete biti uhapšeni. A ako me pustite da odem, ništa ne gubite. Nisam imao vremena ni da pogledam plan.

Držeći stalno uza se Fleischa. Barzen prođe kroz ured. Kroz staklena vrata opazi prazno dvorište.

Okrenut prema trojici ljudi što su ga pratili u pristojnom razmaku, nijemi, s oružjem u ruci, kao da su očekivali nalog za pucanje, Barzen ponovi:

— Ubit ću prvoga koji prijeđe prag sobe!

Pipajući iza sebe okrenuo je kvaku na staklenim vratima i izišao natraške.

Fleisch najednom klonu. Krv nije prestajala teći iz njegove rane. Noge mu više nisu mogle izdržati teret vlastitog tijela. Imao je samo toliko snage da rekne:

— Ako opet uzme crtež, ubijte ga! — a tada izgubi svijest.

Barzen ga je prihvatio rukom oko vrata i vukao ga za sobom po šljunku dvorišta.

Plan se vukao po zemlji.

— Moja djevojčice, idući put kad poželite prošetati po mjesecini, sjetite se mene — rekao je mušičavi Čileanac, senjor de Eirazunz. — Ja ću vam praviti društvo.

Silvana ga pogleda ispod svojih gustih trepavica, i to poprati dobro proračunatim uzdahom. Bila je u baru hotela »Bellamare« prvi put poslije nezgode. Gust sloj pudera boje zrele breskve skrivao je posljednje ožiljke koji su mogli nagrđivati njezino lijepo lice. Zbog toga ni senjor de Errazuriz nije zamijetio kako je probljedjela kad je ugledala Franka Delmasa kako svoje usne naslanja na čelo Ines Mertzer koju je nosio u plesu.

— Kako je društvo večeras neobično! — mrmljao je Čileanac. — Zar se vama me čini?

Nijema i natmurena Silvana je očima pratila gipki hod Ines koja se vraćala prema stolu za kojim je sjedio Anthony Warren. Englez dobaci Delmasu kratak i prijeziran pogled.

— Dali biste dobar dokaz o svojoj razboritosti kad biste sada pošli na spavanje! — primijetio je gledajući Ines koja je bila na vrhuncu raspoloženja.

— Tek se počinjem zabavljati — odgovorila je. — Ali... ja vas ne zadržavam.

Budući da su ih gledali, Warren sačuva svoj dostojanstveni izgled.

— Igrate se s vatrom — reče. — Ni vas ništa ne zadržava ovdje. Posljednji s vaše liste, Waldekker, završio je kao i Himpel, a da nije odao svoju tajnu. Čemu se još nadate?

Ines se namršti.

— Čijom greškom? Da ste bili manje oprezni, stigli bismo prije ostalih i sada bismo imali plan.

— A tko vam kaže da su »drugi« imali više sreće od nas? — pitao je Warren. — Onoga jutra nekoga smo iznenadili, i to je sve što se može reći. Samo koga? Delmasa ili Barzena? Tko to zna...

— Vi ne propuštate ni jednu priliku da optužite Delmasa! Otkuda ta zagriženost? Na kraju ću povjerovati da to nije samo zbog ljubomore.

— Delmas je jedan od dvojice sumnjivih. Znam da je onoga jutra otišao nekamo u društvu svoje Talijanke. Ta cura, koju nekoliko dana tobože nije poznao, ne ulijeva mi nimalo povjerenja. Ali, pustimo to.

Poslije smrti našeg mornara u vili možemo očekivati da će francuska policija zatražiti da napustite njihove teritorijalne vode.

— Samo bi nam to nedostajalo!

— Stavite se u Sorellijev položaj. Svaki put kad odete u tu usamljenu kuću, netko bude ubijen.

Ines ga više nije slušala. Krajem oka pratila je živ razgovor Delmasa i Talijanke. Par se doimao toliko uzbuđenim da se moglo očekivati kako će se potući.

— Ima nešto mnogo važnije — nastavio je Warren. — Vi sumnjicate Barzena da je pronašao plan. U tom slučaju ne preostaje nam drugo nego da napustimo igru. Ali pretpostavimo da ste pogriješili i da je i Barzen otišao praznih ruku. Što će on raditi?

— Nastavit će traženje — odgovorila je Ines.

— Ni govora! On će posumnjati u vas da ste mu digli plijen ispred nosa. Nastojat će da ga se dokopa. Da sam na vašem mjestu, još večeras bih digao sidro.

— Zaista, to je u vas već postala fiksna ideja — primijeti Ines. — Vi želite vidjeti kako bježim!

— Barzen je ubojica. Njemu ne zadaju strah ni najveći pothvati. On je to više nego jedan put dokazao. On neće oklijevati pred nekim novim ubojstvom!

— Ubojstvo! Ako me ubije, neću mu ništa moći reći.

— Budite uvjereni da će vas on prije toga natjerati da progovorite.

— Da mu kažem nešto što ne znam?

— Vi ga nećete tako lako pobijediti. Dokle god u vama bude daha, on će se nadati da ćete mu nešto reći.

— Brrr... — učini Ines pucajući od smijeha. — Jeziva perspektiva! Na sreću, mene nije lako prestrašiti.

— Kako vam drago, mila moja! — reče Englez stežući vilice. — u svakom slučaju, ja sam vas opomenuo.

Neusiljenim pokretom Ines podigne naramenicu svoje večernje haljine što joj je bila kliznula niz ruku. Zatim se svečano nakloni i reče:

— Muchas gracias, señor! — i jednim gutljajem isprazni treću čašu viskija.

U baru je razgovor između Talijanke i Delmasa dobio izgled oluje.

— Kocka je već bačena! — tvrdio je Delmas. — Partija će biti odigrana prije nego istekne četrdeset i osam sati. A mi ćemo otići na zasluženi odmor na Baleare.

Silvana ga zlovoljno prekide:

— Sita sam tvojih obećanja! Pitam se, nisam li pogriješila što sam odbila Joaquimove ponude.

— Ma kojega Joaquina?

— Senjora Errazuriza. On je barem uvijek na odmoru.

— Gužva će biti vrlo gadna — dodao je Delmas. — Ali, zastor će se podignuti u trećem činu

On se bezglasno nasmija, otkrivši sve zube.

— Gle! — reče naglo. — Senjora Mertzler odlazi!

Požuri se prema Inesinom stolu, dok je Silvana gundala kroz zube:

— Nadam se da će ta ostaviti svoju kožu!

Dok je Warren plaćao račun, Delmas je uzeo Ines ispod ruke.

Kad je trojka došla do apartmana Ines Mertzler, Delmas se ceremonijalno oprostio od mlađe žene. Warren ju je pozdravio naklonom glave te se okrenuo i udaljio u suprotnom smjeru.

Čim je prešla prag svoga salona i upalila svjetlo, Ines se umorno baci u naslonjač, a onda podigne haljinu da bi skinula pozlaćene cipele.

Nakon toga se blaženo ispruži. Lagano škripanje vrata prekide je u zijevanju. Pred njom se pojavi Delmas.

— Trebala sam znati — primijeti ona. — Vaš lažni odlazak...

— Vi ste to i znali — reče njezin posjetilac. — Zato niste zaključali vrata.

— Uvijek pun iluzija! — reče ona ustajući. — Na sreću, meni nije potrebna brava da bih se obranila!

Kako je Delmas ostao kao ukopan pred njom. promatrajući je bolnim pogledom. Ines doda:

— Ne možete, proći pokraj žene a da je ne poljubite, je li? Poznam tu vrstu ljudi. Dosadni su.

— A kad ne bi bilo samo to? — uzdahnu Delmas s najvećom ozbiljnošću. — Kad se ne bi radilo samo o poljupcu?

Ines se nije mogla suzdržati od smijeha. Svezala je svoje gole ruke čovjeku oko vrata i lagano se nagnula unatrag.

— Dobro sam znao da vi za tim umirete od želje — mrmljao je Delmas prije negoli ju je poljubio u usta.

Poljubac se produžio u beskonačnost.

Ines je prva prekinula dodir govoreći:

— A sada se čistite! Želim spavati.

Delmas je podiže na ruke i ponese prema spavaćoj sobi. Nije prešao ni tri koraka i već ju je morao spustiti na pod; pretvorila se u bjesomučnicu koja ga je žestoko napala, grebući ga noktima, ujedajući zubima i tukući nogama. U toj borbi spala joj je haljina. Jednostavno ju je svukla i bacila preko ruke. A ispod haljine nije nosila ništa. Stajala je pred sobnim vratima s izazovnim pogledom.

Delmas ju je trenutak gledao u lice, a zatim je odmjeri od glave do pete.

— Ako učinite samo još jedan korak, zvat ću Anthonyja. Razdvajaju nas samo jedna vrata.

Delmas je slegnuo ramenima.

— Mala glupačo! — grdio ju je kroz zube. Napravio je pokret kao da će otići.

— Ljuti? — najednom ga je blaže zapitala.

Umjesto odgovora on joj okrenu leđa.

— Ostajemo li dobri prijatelji?

Intonacija njezina glasa bila je posve umiljata, gotovo molećiva.

— Pa ja to i hoću — reče Delmas, vraćajući se odlučno prema njoj.

Gotovo grubo ju je gurnuo u mračnu sobu i bacio je na krevet.

Bez odjeće, osim ručnika prebačenog preko leđa, Ines iziđe iz kupaonice.

Sjećajući se da je zaboravila zaključati vrata poslije Frankova odlaska, okrenula je ključ. Ugasila je svjetlo i uputila se prema otvorenim vratima balkona.

Mučna tišina pritiskivala je planinu. Nekoliko je minuta žena prepustila vlažno tijelo milovanju noćnoga lahora. Zatim je prošla kroz salon utopljen u gustu polutamu.

Kad je otvorila vrata svoje sobe, grlo joj naglo steže nečija ruka tvrda poput drveta.

Nesposobna da pusti glas, bila je odvučena u unutrašnjost odaje. Čula je kako iza nje škljocnuše vrata.

Osjećala je jak i topao dah nekog čovjeka kome nije mogla razabrati crte na licu.

— Samo jedna riječ i bit ćeš mrtva! — šapnuo joj je u uho neumoljivi glas koji joj nije bio nepoznat.

Zatim se svjetlo upali.

Barzen!

Zločinac je stajao s otvorenim nožem koji je prijeteći upro prema golom trbuhu žene.

Ines Mertzler zadrhta. Poslije gruba iznenađenja obuze je svjestan užas koji natjera led u njezine žile.

Ručnikom je pokrila svoju golotinju što je mogla bolje.

Barzen ju je promatrao pohlepnim očima, sjajnim od uživanja droge. Ruka kojom je držao nož počela mu je grčevito podrhtavati.

— Malo prije prisustvovao sam vašoj nedužnoj zabavi — reče. — Zaista, nehotice! Mislio sam da ću vas zateći samu.

Njegov glas još više promuknu kad je nastavio:

— U tami sam vas, ako se tako može reći, otkrio u novom svjetlu. To mi nije bilo neugodno. Volim žene koje vole ljubav.

— Ako me taknete, vikat ću! — reče Ines, uzaludno nastojeći pojačati glas.

— Griješite — odgovori Barzen lagano pritiskujući vrh noža na njezin nježni trbuh.

Ines Mertzler se činilo da je oštrica usijana, ali joj se ludi izraz na Barzenovu licu činio još strašnijim.

Lagano se povukla do kreveta spremna da vrišti. Zločinac ju je kao opsjednut pratio očima. Zatim pođe prema njoj.

Nastavljavajući bitku povlačenja, Ines se doskora nađe u uglu između zida i kreveta.

Barzen joj stavi svoju žuljevitu ruku na rame, dok joj nožem takne kožu između grudiju.

Osjećala je kako njegova topla i drhtava ruka silazi niz njezin struk i miluje joj bedra. Koža joj se naježila od straha i gađenja.

Barzen je izgledao kao da se lomi između želje za silovanjem i nekih drugih namjera. Najednom on učini nešto što zaprepasti Ines. Okrenuo se i dohvatio kućnu haljinu što je bila prebačena preko stolice. Pružio ju je Ines govoreći prigušenim glasom:

— Obucite to! Brzo!

Drščući, ona poslušala. Neobična promjena u zločinčevu držanju nije rastjerala njezin strah. Barzen je duboko disao, kao da nastoji opet zavladatai sobom.

— Ne znam ništa... ne mogu vam ništa reći! Vi ste se prevarili — dobaci Ines u jednom dahu.

Njezina nenadana rječitost izazva smiješak na punim usnama ubojice.

— Zašto pretpostavljate da sam vas došao ispitivati?

Žena odgovori nakon trenutka zabune:

— Pa što onda radite ovdje?

Barzenov se smiješak pojača.

— Ne mogu se činiti loše stvari u sobi lijepe žene. Vi ne mislite tako? Ali, budite uvjereni da vam neću postaviti ni jedno pitanje. Dakle, sjednite!

Olakšano, a u isti mah i nepovjerljivo, Ines sjede na rub kreveta. Brižljivo je prebacila skute kućne haljine preko bedara.

Ubojica se igrao svojim nožem, kao da se radi o turpijici za nokte.

— Ne vjerujete mi — započeo je. — Priznajem da imate za to nekoliko razloga. Poslije moga prvog posjeta, situacija je veoma napredovala. Silom prilika, mi sada postajemo saveznici.

Raširenih očiju od iznenađenja Ines Metzger je gledala u lice čovjeka koji je govorio spuštenih očiju, nespretnog izgleda i skrušenog izraza na licu. Pitala se, nije li mu se iznenada pomutio um, ili se u nagloj promjeni njegova držanja skrivala nova stupica.

— Ponovimo sve od početka! — nastavio je ozbiljno. — To je najbolji način da uglavimo sporazum.

Ines se živo suglasi. Da bi odgodila rasplet, bila je spremna bilo što slušati.

— Afera Himpel bila je udarac mačem po vodi. Što se toga tiče moram vam se ispričati... Ali, ne radi se uvijek ono što se hoće.

Nije se usudila primijetiti kako je taj udarac mačem po vodi prouzrokovao smrt jednog čovjeka.

Kao da je otkrio njezinu misao, zločinac dobaci:

— Himpel je htio biti suviše štetan. On je žrtva svoje lukavosti. A i ja, uostalom!

Ines Metzger klimnu glavom s izrazom potpunog nerazumijevanja.

— Vidim da ne znate sve detalje — primijeti Barzen. — Dakle, ja ću vam sve objasniti. — Himpel je bio jedan od šest oficira koji su sudjelovali pri potapanju Rommelovog blaga u širini Bastije. Radilo se o tome da se to bogatstvo skloni od pohlepe Himmlerovih špijuna. Rommel je računao da će s tih pet milijardi financirati provizornu vladu, nezavisnu od nacističke klike, no i Saveznika. Kao što znate, četvorica od tih šest oficira bila su pogubljena: jednoga su ubili Kaltenbrunnerovi izaslanici, dvojica su obješena poslije osude

prijekog suda, četvrti se otrovao pošto je primio telefonsku za povijest od Gestapoa, koji je bio zatvorio njegovu ženu i četiri kćerke. Preostali su Himpel i Waldecker. Ta dvojica preživjelih umakla su potragama Amerikanaca u Italiji, Nijemaca u Francuskoj i Francuza na Korzici. Oni su znali da su posljednji posjednici tajne one kratkotrajne Rommelove vlade. No oni nisu namjeravali blago predati Saveznicima. S druge strane, nisu imali nimalo povjerenja u organizaciju starih boraca Afričkog korpusa. Ta špijunska mreža sakrila se iza imena nekog transportnog poduzeća. Moj stari prijatelj Peter Fleisch upravljao je poslom u ime šefa organizacije... Vratimo se Himpelu. Fleisch je preko svojih agenata otkrio Himpelovo sklonište u Bastiji, gdje se ovaj nastanio kako bi se mogao dopisivati s vama.

Ines Mertzer je sve postalo jasno:

— Vi ste u Himpela otkrili moja pisma i to vam je dalo ideju da se preda mnom izdate za njega. Ali ja ne razumijem...

— Čekajte! — prekide je Barzen. — Treba najprije da doznate što se dogodilo u Himpela. Od nekog smo Fleischovog čovjeka saznali da Himpel ne želi stupiti u službu organizacije. Pretpostavljao je da Fleischov šef nije Nijemac, a bilo mu je poznato da je Fleisch prodavao informacije mnogim zemljama. Fleisch mi je zapovjedio da pratim Himpela, otkrijem njegovo skrovište i oduzmem mu famozni dokument.

— A vi ste ubili Himpela, ne došavši do svoga cilja — dodala je Ines, vjerujući da vidi skrušenost u Barzenovu držanju.

— To je bio nesretan slučaj. Himpel me je iznenadio u svojoj sobi. Opazio je da ga pratim i postavio mi klopku.

— Crtež koji ste mi prodali, niste dakle našli u njega?

— Jesam, samo nije imao nikakve vrijednosti; kad sam to opazio. Himpel je već bio mrtav. — Zločinac je objašnjavao: — Himpel je znao da ga traže Saveznici i njegovi bivši suborci. Prilikom našeg prvog razgovora objasnio sam vam na koji je način crtež pejzaža prikrivao plan mjesta na kojem se nalazi potopljeno Rommelovo blago.

Ines je priznala da je sačuvala prilično smušeno sjećanje na informacije koje joj je bio dao Barzen.

— Ne mogu vam govoriti o svim detaljima — počeo je opet Barzen. — samo znajte da su Himpel i Waldecker, malo prije propasti Hitlerovog režima, održali sastanak na kojem su zaključili da se raziđu, kako bi bili sigurniji. Tom prigodom Himpel je otkrio Waldeckeru na koji način čuva plan potopljenog blaga. Himpel je nacrtao pejzaž koji je pričvrstio na zid radne sobe. Taj crtež skrivao je plan koji se nije mogao vidjeti ni na danjem ni na električnom svjetlu.

— Da, sjećam se što ste mi rekli; trebalo ga je gledati pod crnim svjetlom.

— Tako je. Pećine, valovi i oblaci pokrivali su crtež podmorskog reljefa na mjestu potapanja.

— Pretpostavljam da je upotrijebio različite tinte kako bi označio potrebne upute i prikrio pravi smisao? — pitala je Ines.

— Uzeo je dvije tinte iste boje, ali različitog kemijskog sastava. Samo je jedna od tih tinta vidljiva na crnom svjetlu. Lukavstvo se sastojalo u ovome: ni jedan od kemijskih postupaka koje je primjenjivala vojna cenzura nije mogao otkriti tu razliku.

Ines je razmišljala:

— Himpel je dakle, pretpostavljao da Saveznici neće otkriti lukavstvo?

— Nisu ga mogli otkriti, osim ako nisu imali poseban razlog da posumnjaju u crtež te da ga sustavno pretražuju. Obična poštanska cenzura ne bi na njima mogla ništa pronaći.

— A što je s vama? — primijetila je Ines ne bez drskosti. — Kako ste vi doznali sve te tajne?

— Odao ih je Himpelov posilni koji se nalazio u posadi kontratorpiljarke što je izvršila potapanje. Taj vojnik, agent Gestapoa, čuo je kako je njegov šef Himpel rekao Waldeckeru: »Evo mog primjerka plana.« Posilni je fotografirao pejzaž, i ne pomišljajući na to da je njegov posao isto tako nekoristan kao da je fotografirao fatamorganu u pustinji. Poslije, videći kako se događaji razvijaju, vojnik — agent je radije prešao pod Fleischovu zastavu, nego da se priključi posljednjim Himmlerovim pristalicama.

— I tako ste vi sudjelovali u traganju za planom. Pretpostavljam da je Himpelova majstorija bila veoma dobro poznata vašoj obavještajnoj službi?

— Svakako. Hoćete li da vam objasnim svoje i Himpelovo ponašanje u toj aferi? — nastavio je Barzen. — Himpel je znao da je njegov posilni načinio foto-kopiju pejzaža s planom i dobro se čuvao da ga ne razuvjerava. Zbog toga je narisao kopiju svoga crteža, s pomoću jedne jedine tinte, i pričvršćavao je u svim svojim stanovima tako da bude svima na vidiku.

— Zašto?

— Uglavnom zato da spasi svoju kožu! — objasnio je ubojica podrugljivo. — Taj crtež mu je služio kao neka vrsta gromobrana. Trebalo je da privuče munju, da tako kažem, i Himpelu omogući da pobjegne. I ja bih se bio uhvatio na taj lijepak. Uostalom, i jesam se odao. Grabeći odmah crtež sa zida, razobličio sam se u Himpelovim očima. A jedina pogreška koju je on počinio, bila je u tome što me nije pustio otići. On me je bez sumnje mislio predati francuskim obavještajcima, i mene i čitavu mrežu, kako bi se jedanput zauvijek oslobodio opasnosti.

Barzen je gledao Ines ukočenošću kakvog reptila.

— Razvitak događaja znate. Zahvaljujući dopisivanju koje sam pronašao u Himpela, doznao sam dokle ste doprli u pregovorima. Bojeći se Fleischa, nije se htio s vama vidjeti prije nego što ekspedicija bude spremna. Natovario vas je uputama o batisferi . Nastojeći da ništa ne prepusti slučaju, gubio je dragocjeno vrijeme.

— Ja sam vas držala za Himpela — reče Ines — jer su crteži što ste mi ih donijeli odgovarali njegovim uputama. S druge strane, vi ste znali što smo bili odlučili.

— Kad sam došao da vas potražim, moj je jedini cilj bio da se opskrbim s nešto novaca. Novčane su mogućnosti naše organizacije mršave. Himpelova tajna mi je upravo kliznula iz ruku, ništa nisam našao. Bio sam »na suhu« i gotovo demoraliziran... A sada, govorimo o Waldeckeru, posljednjem čuvaru tajne.

— Mi nismo ništa našli u kući na pećinama, ni Warren ni ja! — živo ubaci Ines, osjećajući da joj se strah opet vraća.

Barzen joj dobaci hladan pogled.

— Već ste to rekli! — primijeti on izazivački. — Dopustite mi da nastavim svoja objašnjenja. Jedini moj je cilj da vas uvjerim o svojim dobrim namjerama. Poslije toga, moći ćete odlučiti.

— Slušam vas — odobri Ines poslušno, pitajući se što zločinac zapravo hoće.

Barzen nastavi:

— Pretpostavljam da je Waldecker spontano stupio u dodir s vama?

— Točno. Poslije Himpelove smrti.

— Kako je saznao da se Himpel s vama dopisivao?

— Pa, vjerujem da je izbliza pratio istragu o umorstvu. A možda je bio u dodiru sa svim vlasnicima jahti.

— To mi se čini vjerojatnim — suglasi se Barzen. — Waldecker je mislio da bi mogao dobro zamijeniti Himpela. Mogao je također zaključiti da jedna žena nije opasan partner. Ipak, iskustvo s Himpelom trebalo je da mu posluži kao pouka!

— To se zaista i dogodilo — potvrdi Ines. — Waldecker se okružio izvanrednim mjerama opreza. U svakom slučaju, nije imao drugu mogućnost da se izvuče, osim da radi što brže. Svaki novi dan pružao vam je priliku više da ga pronađete.

— Zacijelo je tako! Bio je čak začuđen što nije uspio.

— Vi najbolje znate razlog njegova poraza! — poviče Ines.

— Vi se varate, senjorita! Kolikogod vam se to činilo čudnim, ne znam kako je došlo do izdaje. Ja sam bio samo Fleischov izvršilac.

Ines Mertzer bila je zaustila da kaže kako Waldecker nije označio mjesto sastanka prilikom telefonskog razgovora s njom. Rekao je samo dan i sat. Ako su Delmas i Fleisch prislušivali, trebalo je dopustiti mogućnost da su pogodili mjesto susreta.

Delmas je, dakle, lagao kad je rekao da je izdaleka pratio auto Ines Mertzer. Njegovo zakašnjenje i smjer puta isključivali su tu pretpostavku.

Kao da je nešto pročitao u njezinim mislima, Barzen je zapita:

— Čini li vam se da vas tu, u blizini, netko uhodi? Netko tko stanuje ovdje, u hotelu »Bellamare«?

— Ne! — odgovori ona suzdržano.

Intuicija joj je nalagala da kaže suprotno od onoga što je znala da je istina.

Nakon jedne minute razmišljanja Barzen nastavi:

— Dakle, Fleisch je uhvatio Waldeckerov telefonski poziv.

Govorio je tonom čovjeka koji želi sam sebe uvjeriti.

Ines je razumjela da njegov večerašnji posjet znači za njega smrtnu osudu. On nije ni slutio da su njegovoj sugovornici prijetili samo nekoliko minuta poslije razgovora s Waldeckerom. Da je to znao, zacijelo bi se hitro povukao.

Ali tada Ines ne bi saznala ono što joj je Barzen došao reći.

On se naglo odluči:

— Pronašao sam Waldeckerov plan. Evo ga!

Izvukavši iz džepa list papira previjen na četvero, pružio ga je Ines. Ne vjerujući ni očima ni sluhu, ona pruži prema njemu drhtavu ruku.

— Uzmite! — nalagao je Barzen sa smiješkom koji je bio istodobno i ironičan i pobjedonosan. — Uzmite! To je za vas, poklanjam vam ga!

»Kakvu novu klopku sakriva taj Barzenov potez?« pitala se Ines Mertzer dok je grozničavo razvijala list papira. Crtež koji se pojavio pred njezinim očima nije imao ništa zajedničko s onim što joj ga je isti čovjek prodao prigodom prvog susreta.

Trgla se na jedan kratak škljocaj. Barzen je zatvorio svoj nož. Ipak se, nije prestao nervozno igrati njegovim drškom.

— Rekli ste mi... — poče uzbuđeno Ines koja je očekivala sve drugo osim te nevjerojatne i nenadane promjene u Barzenovom držanju.

— Znam — prekinu je ubojica.

— Rekao sam da se Himpelov plan ne može čitati bez crnog svjetla. Ali na tom papiru su samo potrebne oznake, koje se inače pojavljuju pod crnim svjetlom. Više ne možemo gubiti ni jedne minute. Evo zašto: bio sam odnio original Waldeckerovog pejzaža mom prijatelju Fleischu. Znao sam da je Fleisch ograničeni fanatik, ali sam se nadao kako će mu izgled da postane vlasnik dvije i pol milijarde rasvijetliti pamet. To se nije dogodilo. Na sreću, iz opreza sam za sebe napravio kapiju stvarnog plana. Posve razumljivo, njemu sam zatajio tu podrobnost, inače bi me on smjesta ubio. Na kraju, spasio sam svoju kožu samo zahvaljujući brzini. Sada se smatram slobodnim od svih obaveza prema organizaciji. Dosta je bilo sentimentalnosti! Govorimo poslovno. Vi imate važan adut protiv Fleischa: vaša je jahta tu, u pripravnosti, sa svom potrebnom opremom. A Fleisch mora prvo referirati svome šefu kojega ne pozna gdje se nalazi brod kojim njegov šef eventualno raspolaže. Treba da protekne određeno vrijeme prije nego što bude spreman za akciju. S druge strane. Fleisch ne zna da vi posjedujete plan. To je prednost više za vas.

Izgubljena u svojim razmišljanjima. Ines nije odvajala pogled od crteža.

— Koliko tražite? — zapitala ga je naposljetku. Pretpostavljala je da Barzen oklijeva odrediti visinu svote koju traži za plan.

Zločinac istisnu slab smiješak. Ta grimasa kao da mu je bila navikom.

— Ništa! — izvali on.

Ines ga je sve manje i manje razumijevala.

— Dajem vam kraljevski poklon! — ponovi Barzen. — A iskazujem vam i svoje povjerenje. Kad sam vam donio crtež bez vrijednosti, tražio sam da mi ga platite. Sada vam donosim dokument koji vrijedi pet milijardi, a možda i više. Vi nemate nikakva prava na to bogatstvo. Plan vam dakle neću prodati. Pa ipak, u vašim očima još čitam da mi ne vjerujete. Ne tražim od vas nikakav predujam. Samo vam kažem: pola i pola. Kad izvučete sanduke s blagom na površinu, dat ćete mi moj dio. Priznajete li da igram vrlo pošteno?

Ines Mertzler lagano klimnu glavom. Da iskuša Barzena, ona mu reče:

— Imam ovdje nešto novaca...

— Ne! Ja sam svoje rekao! — prosvjedovao je

Tim odbijanjem pokazao je svoje posvemašnje povjerenje u vrijednost dokumenata.

Ines je bila potresena.

— Ako prihvatim vašu ponudu — nastavila je — kakvo ćete imati jamstvo da ću održati riječ?

Zavlada šutnja. Na nabreklih Barzenovim usnicama ukaza se zlokoban osmijeh.

— Ne mogu od vas zahtijevati zalog koji bi odgovarao vrijednosti stvari za koju se vodi borba. Zato će mi biti dovoljna vaša riječ. — Zatim nastavi tiše: — Mi smo stari poznanici, senjora Mertzler. Vi znate da se ne šalim. Ako ne održite svoju riječ, ubit ću vas. Gdjegod se budete sakrili, ja ću vas pronaći. Nimalo mi neće biti važno hoće li me uhvatiti na djelu. Po potrebi, čekat ću povoljan trenutak. Ja se znam prikriti i čekati. Večeras sam vam to dokazao. Dodajem da vaša smrt ne bi bila nimalo zavidna. To bi bilo posljednje zadovoljstvo koje bih sebi priuštio prije nego što nestanem.

Ines osjeti kako joj se naježila koža.

— Dok budem čekao vaša istraživanja, sklonit ću se u šikaru — nastavio je Barzen. — Bit ću s vama u vezi putem radija. Zatim ćemo dogovoriti sastanak na otvorenom moru. Poći ćemo u susret jedno drugome, svako u čamcu. Bit ćete potpuno sami, s mojim dijelom blaga, na mjestu koje ću ja odrediti. Jesmo li se sporazumjeli?

— Pristajem — potvrdi mlada žena — pod uvjetom da smjesta odete.

Umjesto da odgovori, Barzen ju je ukočeno motrio svojim nemirnim pogledom. Surovom kretnjom uhvati Ines za šaku, te je savi tako da mu se morala primaknuti.

Ona probljedi; usta joj se stegoše, ali ne izusti ni jednog jauka. U savijanju pod njegovim pritiskom, otkri se njezina golotinja. Htjela je skupiti skute svoje kućne haljine; Barzen ih još više rastvori, te je prevali na krevet.

Držeći je čvrsto za ruke, prisilio ju je da ostane ukočena pod njim, kao razapeta na križu. Stisnutih usana i stegnutih bedara. Gledala ga je neutoljivom mržnjom.

Neko ju je vrijeme tako promatrao, a onda se naglo podigao i rekao s mnogo ironije u glasu:

— Da bi se uspjelo u velikim pothvatima, treba se znati savladati. Osim toga, sad smo nas dvoje saveznici.

— Smjesta idite! — reče mu Ines. — Moje je strpljenje pri kraju.

Zločinac se uputi prema vratima.

— Kad budem raspolagao svojim dijelom blaga — reče — sve će žene koje budem poželio biti moje.

Prije nego što je nestao, pogleda je obješenjački i veselo joj dobaci:

— Do skorog viđenja!

Lice Ines Mertzer tada se preobrazi.

Otvorila je usta u bezglasnom smijehu i podignula plan do očiju. Skočila je na noge, zavrtila se na mjestu, plešući pobjedonosno i divlje, stalno držeći oči upereno u dragocjeni papir.

Onda se bacila na krevet i utonula u sretna maštanja. Duskora je vidjela kako se umjesto topografskih oznaka pojavljuju čarobne vizije.

Iznenada, buka detonacije trže je iz sanjarenja.

Ona pojuri iz sobe, kao strijela proleti kroz salon i okrenu ključ u ulaznim vratima.

Bilo je na vrijeme.

Žestoki udarci potresaše vrata. Začuje se urlik straha, a zatim jedan glas pun preklinjanja:

— Otvorite! To sam ja, Barzen!

Odjeknuše dva pucnja, gotovo u isti mah; popratile ih je muklo stenjanje.

Prislonjena na okvir vrata Ines se tresla kao da su se meci zabili u njezino vlastito meso.

Ponovno se javi glas, sada već na izdisaju:

— Smilujte se, otvorite...

Stisnutih usana i gorućih očiju Ines Mertzler okrenu i drugi put ključ u vratima. Ruka joj se grčevito stegnu oko crteža koji nije ispuštala iz ruku.

Još jedan pucanj: posljednji, smrtni udarac. Čuo se mukao pad nekog tijela što se skotrljalo pred zatvorenim vratima.

Začuli su se povici, tutnjava brzih koraka odjekivala je hodnicima.

Ines je nepomično stajala u zasjedi, pritisnuvši uho uz vrata.

Među glasovima što su se javljali sa svih strana, najprije je prepoznala Čileančev, zatim Warrenov i na kraju Delmasov. Ostali glasovi što su vjerojatno pripadali vrataru i noćnom čuvaru pozvali su susjede da se vrate u svoje sobe. Jedan se ženski glas isticao: bio je to vjerojatno glas Silvine Fabiani.

Iznenada, nešto toplo i ljepljivo dodirnu bosu Inesinu nogu... Skočila je unatrag i ugledala kako ispod vrata lagano izvire purpurna mlaka blistava poput koralja.

Krik užasa izleti joj iz grla. Potrčala je prema kupaonici, ostavljajući za sobom krvav trag.

Jedva je dospjela oprati noge, kad na vratima što su vodila u Warrenov apartman odjeknuše snažni udarci.

Prije nego što je otvorila ona se umota u kućnu haljinu.

— Što se dogodilo? — zapitala je.

Englez baci brz pogled na crvene stope što su zaprljale pod sve od praga salona do kupaonice. Umjesto da odgovori, Warren napravi tri koraka prema mrlji krvi što se širila na pragu. Nešto ga živo potrese i njegovim licem prijeđe nešto slično strahu. Promatrao je mladu ženu napregnutom pažnjom.

Napokon je rekao:

— Pretpostavljam da nemate što reći, no ipak dođite. Odsutnost vaše radoznalosti mogla bi izgledati nenormalno. Prođimo kroz moju sobu; leš se ne smije pomicati prije dolaska policije.

— Da, i što bih ja mogla reći? — usprotivi se Ines, provlačeći ruke kroz kosu kako bi rastresla svoju urednu frizuru. — Probudila sam se nakon tih pucnjeva i...

Warren je suho prekide:

— Sačuvajte to objašnjenje za sudnicu!

Izišli su zajedno u hodnik; nisu nikoga našli osim direktora hotela i nekoga gosta, liječnika, koji je bio nagnut nad leš.

Na svoju ljubičastu pidžamu direktor je navukao crni kaput i prugaste hlače. Golih nogu u kitnjastim kožnim papučama, on je ipak sačuvao dostojanstven izgled, ali se činilo da je veoma zaprepašten događajem.

Zakrvavljenih očiju od sna objašnjavao je:

— To je prvi put gospođo, da se jedan takav incident dogodio u »Bellamaru«. To je nevjerojatno nečuveno! Budite uvjereni da krivac neće dospjeti daleko! Nije mogao pobjeći. Sav mu je hotel za petama.

Zaista, na gornjim katovima čuli su se topot nogu u trku i uzbuđeni glasovi.

Ugledavši Barzenovo tijelo koje je sada bilo samo gomila zgrčenih udova žalostivo pritisnuta uz njezina vrata. Ines Mertzler zatvori oči.

— Da ste otvorili, taj bi tip bio spašen! — primijeti Warren.

— Prva kugla nije bila smrtonosna.

— Trebalo mi je vremena da se razbudim — oštro je odgovorila Ines.

Direktor je intervenirao u njezinu korist:

— Kad čovjek čuje pucnjavu pred svojim vratima, tada nije vrijeme da pomoli nos napolje. Jedan se metak zario u dovratnik. Još malo pa bi probio dasku!

Savjetovao je da ne diraju leš prije dolaska policije.

— Poznate li tog čovjeka? — zapitao je napokon Ines, sa ispričavanjem u glasu.

Oklijevala je, prije nego li je odgovorila.

— To je neki lupež; prije stanovita vremena bila sam njegova žrtva. Ne znam što je radio ovdje.

Direktor klimnu glavom.

— Sve će biti rasvijetljeno, ja vam za to jamčim. U međuvremenu molim vas da primite moje isprike zbog tog mučnog događaja.

Prolazeći kroz svoj apartman Warren doprati Ines do njezine sobe. Zaitim joj reče:

— A sada, ispričajte mi istinu!

— Probudila me pucnjava — započela je Ines.

— Ne! — reče Englez grubo — Nije tako! Vaša priča može se ponuditi jedino seoskim žandarima! Barzen vas je zvao da njemu osobno pomognete. Vikao je svoje ime kao da ste saveznici. Barem je on u to vjerovao. Čini se, međutim, da se prevario. Odakle, ta njegova zabluda, ili bolje, iluzija? Vi zacijelo možete odgovoriti na moje pitanje, Ines, i ja vam savjetujem da to učinite. Trenutak je ozbiljan.

Kako je mlada žena ostala uporna u svojoj mučaljivosti, on nastavi:

— Gledajte! Vi niste vidjeli Barzena otkako vas je Delmas spasio iz njegovih ruku, gotovo čudesnom intervencijom. Iz drugog susreta s njim niste sačuvali bolju uspomenu, nego iz prvog, kad vas je prevario. Zato pretpostavljam da ste imali i treći sastanak, na kojem ste se, ako ne sprijateljili, a ono barem povezali probicima. Kad se dogodio taj treći susret? Sve govori da je to bilo večeras. Barzen tek što vas je napustio, a već je ubijen.

— Dosta lakrdija! — naglo poviče Ines dižući se s otomana, na koji se bila skljkala smrvljena uzbuđenjem. — Oboje znamo tko je ubio Barzena. Sva ta vaša dernjava neće promijeniti moje uvjerenje!

— Vi znate tko je ubio Barzena? — uzviknu Warren. — E, dobro, kažite to molim vas i meni.

— Vi, Anthony Warren! Vi ste jedini naslućivali njegov dolazak. Zar mi niste dali dovoljno prilike da se u to uvjerim? Zar me niste nagovarali da otputujem? Zašto? Htjeli ste ga spriječiti da mi kaže nešto što više nikada ne bih mogla doznati...

— Vrlo ste vješti, Ines Mertzler! — rekao je Englez ledenim tonom. — Ali ja ostajem kod svojih tvrdnji. Barzen je tražio sklonište u vašoj sobi, zato što je vjerovao da ste postali njegov saveznik. Dodat ću čak kako se nadao da će vaša vrata naći otvorena. Ništa naravnije kad se zna da je trenutak prije izišao od vas.

— Sve je to groteskno! — uzviknu Ines sliježući ramenima. — Dovoljno je pola sekunde da se okrene ključ u bravi.

— Čak i ako se taj obrtaj dogodi nakon prvog hica?

Ines je vrlo dobro znala da dvoja tapecirana vrata, što su razdvajala njezin apartman od Warrenovog, ne dopuštaju da se čuje škljocanje ključa u bravi. Zato je bila zatečena točnim opisom događaja.

To nije izmaklo Englezu. On pođe prema vratima, te reče:

— Nije potrebno da mi kažete što se dogodilo. Sve je zapisano tu na podu.

Ines polagano okrenu glavu prema pragu sobe.

— Evo mjesta gdje ste stajali! — pokazivao je Warren ispruženim prstom. — Tu ste bili u trenutku kad se Barzen skotrljao pred vašim vratima. Vaša je lijeva noga spriječila prolaz krvi ispod vrata. Niste odmah postali svjesni tog dodira, jer je krv bila mlaka, a vaš duh zabavljen drugim stvarima. Kad ste to opazili potrčali ste u kupaonicu, tako svejedoče vaši krvavi tragovi.

— Probudila sam se od pucnja! — povikala je Ines sa slabo uvjerljivom upornošću.

— Recimo da vas je prvi pucanj ponukao da dotrčite do vrata — potvrdi odlučno Warren. — To je čak jasno, jer ste zatekli Barzena koji je već bio oboren. Preostaje samo da doznam zašto ste stajali iza tih vrata, dok su s druge strane mrcvarili jednog čovjeka. Niste otvorili Barzenu zato što ste dotrčali da zaključate vrata. Ili ste ih možda zaključavali upravo u trenutku kad je pao prvi hitac?

Ines Mertzler shvati da je Englezovo zaključivanje neoborivo. Zbog toga joj se učini najkorisnijim da prihvati ulogu slabe žene. Istisnula je bolni vapaj koji je dopunila ovom primjedbom:

— Postoje trenuci kad čovjek više ne zna što da čini, sve se dogodilo tako brzo, a ja sam se jedva razbudila.

Prije negoli je imala vremena da mu prepriječi put, Warren je prošao kroz salon i bacio pogled u spavaću sobu.

— Vaš se krevet ne doima kao da ste na njemu spavali — zaključio je.

Ines prasnu od bijesa:

— Prestanite me uhoditi! Ja vas nisam zaposlila da se bavite time!

— Točno! — složi se Englez. — Najmili ste me da vam pomažem. Ali kako da to činim, kad me držite izvan svih svojih pothvata. Ja ću vas štititi i protiv vaše volje, sve dok mi to bude moguće. A što će se dogoditi poslije to ste sami htjeli! Ako ste Barzena primili kao što sam uvjeren da jeste, vi ste od sada u smrtnoj opasnosti.

— Zar me ne bi trebalo kazniti najgorim mukama? — ismijavala ga je žena. — Kako možete vjerovati da sam vidjela Barzena, ako sam još živa i nedirnuta?

— Došlo je do obrata koji nisam predviđao — priznao je Englez. — Opasnosti u kojima se nalazite utoliko su veće. Tješi me jedino što Barzanov ubojica vjeruje da je ovoga ubio kad je pošao da vas posjeti. Kad bi on znao da se Barzen već vraćao od vas, ne bih mnogo dao za vašu kožu, senjora Mertzler.

Ines se namršti i umalo ga upita što bi je izdalo. Pribrala se i rekla:

— Barzen je bio ubijen kad je pošao nekome u posjet. Ništa ne dokazuje da je on znao kako su vrata na koja je nahrupio moja. Možda ste vi bili onaj koga je tražio.

Warren je jedva potisnuo smiješak:

— Odmah ću vam odgovoriti na vaše pitanje — reče joj podsmješljivo. — Kako se dogodilo da je ubojica mogao povjerovati da je Barzen išao k vama, kad je on odatle dolazio? Dežurni vratar je prouzrokovao tu zabludu. Sretnu zabludu za vas, ponavljam vam. Evo tog događaja prema izjavama šefa recepcije, noćnog čuvara i vratara: nakon izlaska iz vaše sobe Barzen je brzo sišao niz stubište, te se uputio prema predvorju, gdje je mislio zateći pospanog vratara

kraj otvorenih vrata. Uto je zamijetio šefa recepcije kako drma zaspalog vratara. I još gore, opazio je i noćobdiju koji se uputio prema predvorju, vraćajući se s obilaska iz podruma. Barzen je znao da svi šefovi recepcije imaju njegov osobni opis i da dobro pamte crte lica. Pametno je rasudio kako mu je bolje da se povuče natrag i pričeka nekoliko minuta, jer je noćni čuvar naoružan. Ako mu šef recepcije zapovjedi da ga ne smije pustiti izići, moglo bi postati opasno. Dakle, Barzen se mirno popeo uza stube niz koje je netom bio sišao. Nastavljajući svoj obilazak, noćni se čuvar penjao iza njega, držeći da je to gost koje se vraća iz bara. Noćobdija se zaustavio na prvom katu. Barzen je nastavio. On je samo želio produžiti svoj boravak u hotelu za nekoliko minuta da ne bi sreo šefa recepcije. Ali u tom trenutku njemu se dogodio zlosretan susret. Uopće, pao je iz Scile u Haribdu. Našao se licem u lice s jednim gostom kojega nije znao, ali koji je dobro znao njega. Barzena. Nekoga gosta kome je bilo signalizirano da Barzena treba pošto-poto spriječiti da vas vidi. Taj je gost upravo pošao paziti na vaša vrata. Kažem vam. Barzen očito ni iz viđenja nije znao tog svog neprijatelja, inače bi on pucao prvi. A znamo da je imao istančanu šaku za te stvari. Taj opasni gost pratio je Barzena koji se, potpuno prirodno, uputio prema vašoj sobi. Neznamac mu je ispalio prvi metak u leđa. Kugla se zadržala u lijevom ramenu. Barzen je dotrčao do vaših vrata i odatle uzvratio vatrom. Onaj drugi, sudeći po putanji Barzenove kugle bio je u zasjedi na stubištu. Pred zatvorenim vratima Barzen je bio izvrsna meta. Kad sam otvorio svoja vrata, vidio sam malo dima na mjestu gdje je stajao ubojica. On se popeo na gornje katove, jer ga čuvar koji je dotrčao s drugog kata nije sreo.

Warren je neke vrijeme razmišljao, prije nego li je zaključio:

— Najčudnije je to što vaš prijatelj Delmas nije sreo misterioznog ubojicu. U trenutku puškanja Delmas je upravo izlazio iz bara kamo je prilično kasno došao na čašicu. Sasvim razumljivo, on tvrdi da je već bio u svojoj sobi kad je izbila pucnjava.

Ines Mertzer slegnu ramenima .

— Trebalo bi da u to posumnjam. Sva vaša izmišljanja nemaju drugog cilja, do da bace sumnju na Delmasa!

— Na nesreću, ništa nisam izmislio, draga moja! — prosvjedovao je Warren ljutito. — Utvrdio sam činjenice prema savršeno složenim

iskazima hotelskog osoblja. Kad je ugledao Barzenov leš, noćobdija je uzviknuo: »Taj se čovjek maloprije penjao uza stepenice!« Šef recepcije, koji je stigao poslije njega, nadodao je da ubijeni nije hotelski gost. Barmen je objasnio: »Nisam ga vidio u baru«. Šef recepcije je dakle drmao dežurnog vratara koji je bio zaspao kod otvorenih vrata, i svi njegovi protesti nisu nimalo izmijenili opće uvjerenje kako je zbog svoje nemarnosti dopustio da neželjena osoba prodre u »Bellamare«. A sve te izjave dokazuju Barzenovom ubojici da je intervenirao na vrijeme. Posve razumljivo, kad bi on znao da vas je Barzen već bio sreo i da se s vama pogodio, preostajalo bi mu jedino da vas ubije.

Warren je posljednje riječi izgovorio tonom kojim liječnici postavljaju dijagnozu. Odučnim korakom uputio se prema vratima što su vodila u negov apartman. Držeći ruku na kvaki, jednostavno je dodao:

— Laku noć! Ako su moja »podmetanja« bez ikakve vrijednosti, onda ćete svakako provesti mirnu noć.

Bez sumnje se nadao da će vidjeti Ines kako trči za njim, moleći ga za zaštitu.

Zadovoljila se da mu rekne:

— U vašem opisu događaja niste nikakvu ulogu dali senjoru de Errazurizu. Nakon hitaca, njegov je glas bio prvi koji sam čula.

— I s razlogom! — reče Warren. — Bio je zarobljen u dizalu, zato što je noćni čuvar u prolazu na nekom katu otvorio vrata. Htio je spriječiti da ubojica siđe dok se on penje. No, u tom trenutku dizalo je bilo u pokretu, spuštajući se s posljednjeg kata na kojem stanuje de Errazuriz. A nakon toga što je dizalo tako zaustavljano, pao je još jedan hitac. Dakle, Čileanac nije mogao biti onaj koji je pucao, sudeći barem po putanji kugle. Delmas je uostalom bez pogovora potvrdio Čileančev alibi, ne vodeći o tome mnogo računa. Kad je nakon prvoga hica potrčao, vidio je dizalo kako stoji; u tom trenutku već je bio odjeknuo i treći hitac. Nastavio je silaziti do vašega kata i vidio de Errazuriza kako se muči da izađe i i dizala, zaustavljenog otprilike dva metra iznad razine hodnika. A na taj je način Delmas optužio samoga sebe.

— Errazuriz je mogao vidjeti ubojicu — primijeti Ines.

— Ne, glava mu se nalazila između dva kata.

— Čudan slučaj!

— Nikako se ne može optužiti Čileanca.

— Errazuriz ima lice koje mi se ne sviđa. Ništa ne može promijeniti moje mišljenje. Ne zaboravite, intuicija jedne žene vrijedi više nego sve učene dedukcije.

— Vaša intuicija ne može učiniti da se jedan čovjek nalazi u isti mah na dva mjesta: u unutrašnjosti dizala koje je stalo između dva kata i vani na hodniku u kojem upravo jedan čovjek ubija drugoga.

— Ipak, ubojica nije mogao odletjeti! — uzviknu Ines. — On je pucao sa stubišta trećega kata. Noćni čuvar je dotrčao s drugoga, šef recepcije i vratar su ga slijedili iz prizemlja. Delmas je došao sa četvrtog, a Silvana s petoga kata. Dopuštajući mogućnost da je ubojica svom snagom jurnuo i tako promakao Delmasu, on bi bezuvjetno morao sresti Silvanu. Ne može se pretpostaviti da je pretrčao dva kata u vremenu koje je Silvani bilo potrebno da napusti svoju sobu i dođe do stubišta. Budući da ta djevojka tvrdi kako nije vidjela nikoga, ubojica je pobjegao kroz jedini mogući izlaz: kroz neka otvorena vrata na trećem katu gdje se i nalazio. Ta vrata nisu moja, kao što ste dobro primijetili. Nisu to ni vrata portugalskog liječnika, a još manje njegove susjede, stare Engleskinje, koja je promolila nos kroz vrata tek kad je sve bilo svršeno. Peti se stanar nije ni probudio. A napokon, nisu to mogla biti ni šesta posljednja vrata, odnosno vrata sobe u kojoj se nalazi mladi bračni par na svadbenom putovanju, koji se bio zaključao sve do dolaska policije. Jedina vrata što su bila otvorena pripadaju vama, Anthony Warren! I ne postoji nikakvo drugo rješenje.

— Oprostite! — brzo odgovori Warren. — Sve je mnogo jasnije ako se pretpostavi da je krivac Delmas. On puca, juri uza stubište, u tri se skoka dokopa gornjega kata i vraća se tako brzo natrag, da pada u ruke onih koji se penju. U isto vrijeme svi se ljudi guraju u hodniku...

— ... na kraju kojega se vide otvorena vrata i jedan čovjek nagnut iznad leša — dovrši Ines.

— Taj čovjek ste opet vi, Warren.

— Veoma sam dobro razumio aluziju — reče Englez smiješeći se.
— Dajem vam potpuno za pravo. Nema drugog mogućeg krivca osim Delmasa i mene. Da biste mogli izabrati između nas dvojice,

pozovite u pomoć svoju slavnu intuiciju. Samo, učinite to brzo! Uskoro će biti prekasno. Laku noć!

Dok se udaljavao, Ines se izazovno smješkala. Ali kad su se vrata zatvorila, ostala je zbunjena.

»On me pokušava prestrašiti« pomislila je. Ali neću izgubiti glavu, sada kad je tako blizu kraj i rasplet.«

Ines se naglo odlučila. Najprije se zaključala da bi se osigurala od svakog iznenađenja. Zatim je zatvorila vrata što su vodila na balkon i okrenula ključ u bravi vrata prema Warrenovom apartmanu.

Nakon toga se vratila u sobu i u svoj krevet namjestila lutku od haljina i rublja. U prvi mah se doista moglo pomisliti da se ona nalazi ispod pokrivača.

Poslije toga je žurno obukla hlače od bijeloga flanela i mornarsku bluzu od plavog serža. Na skupljenu kosu stavila je kapu sa štitom.

Preokrenula je naslonjač smješten pokraj uzglavlja kreveta i zavukla ruku ispod remenja što je pridržavalo opruge. Tamo je, prije negoli je Warrenu otvorila vrata, bila sakrila Barzenov crtež. Iz istog skrovišta izvukla je i kolt 9 mm o kojem Englez nije imao ni pojma, a predstavljao je mnogo opasnije oružje od njegova revolvera 6,35 mm.

Strpala je jedno i drugo u unutrašnji džep bluze. Sada ju je pritisnuo strah koji se povećavao iz trenutka u trenutak. Ipak, ledeni dodir oružja vratio joj je ohrabrujuću sliku kapetana koji se sprema krenuti u odlučujuću bitku. U njezinu držanju bilo je doista nešto ratničko, gotovo muževno, što bi nesumnjivo začudilo njezina susjeda, samo da ju je u taj mah mogao vidjeti.

Ines je čvrsto odlučila da se otrese Englezove suradnje. Jasno Warrenovo opisivanje događaja činilo joj se sumnjivim; mnogo sumnjivijim nego njegovo gorljivo nastojanje da baci sumnju na Delmasa. Bila je uvjerenjena da će Lars, Norvežanin, kojega je Warren odgojio, biti sposoban da se sam izvuče iz neprilika. Podignu li sidro u dva sata ujutro, lov na blago mogao bi biti gotov prije podne, osim u slučaju kakva nepredviđenog događaja.

Povoljna okolnost: neprijatelj će bez sumnje biti cijelo jutro neutraliziran istragom o Barzenovoj smrti.

Sorelli je već morao biti na putu za »Bellamare«.

Duboka šutnja vladala je hotelom.

Kad je Ines sišla u veoma rasvijetljeno predvorje, bilo joj je jasno da se uzalud nadala kako će izići nazapažena.

Osim vratara i noćnog čuvara pokraj izlaza su bila i dva hotelska službenika koja su čekala policiju. Pojava Ines Mertzler izazva zabunu.

— Nisam mogla zaspati! — objasni im. — Malo ću prošetati.

Prošla je ispred četvorice preneraženih ljudi, trudeći se da djeluje što prirodnije.

Čim je sišla niz vanjsko stubište, utonula je u mrkli mrak. Kada joj se oči privikoše na tamu, vidje da vrhunci planina već izranjaju iz tmine, obojeni sivilom koje je nagovještavalo zoru.

Pošla je putem što je silazio k moru.

Prije nego što se uputila zavojima neke kratice, okrenula se prema svjetlu hotelskog predvorja da bi se uvjerila kako je nitko ne prati. Ne videći ništa sumnjivo, nastavila je put najvećom brzinom.

Iznenada je nejasna buka prisili da se ponovno okrene. Učini joj se da nasred puta kojim je dotrčala vidi neki sivi lik. Ili je to bila samo obmana? Ubrzala je korak. Njezine su sandale tiho prelazile preko kamenita neravna puta što je bivao sve strmiji.

Iza nje se kamenje obruši. Kad se okrenula, jasno razabra spodobu pri vrhu staze.

Ines izvuče otkočeni pištolj iz svoje bluze; pipajući nađe neki kamen i baci ga daleko ispred sebe kako bi zavarala progonitelja. Sama se sakri u sjenu neke pećine na rubu puta. Zadrža dah, razabirajući samo naglo kucanje svoga srca.

Neka šutljiva sjena prođe pokraj nje, udaljena manje od dva metra. Ines je mogla procijeniti da je to bio čovjek visoka rasta.

Je li njezin progonitelj bio Barzenov ubojica? Ako je bio, trebalo je pucati, ali i paziti da ga ne promaši, kako bi izbjegla Barzenovu sudbinu.

Odlučila je poći za njim. Ali, za to je već bilo suviše kasno: čovjek se upravo okrenuo prema njoj.

Ines podiže svoje oružje i pokuša naciljati, no to je u tako gustom mraku bilo gotovo nemoguće. U svakom slučaju, nije bilo sumnje: neznanac ju je tražio. Warren se nije varao upozoravajući je na oprez.

Na vrhuncu panike Ines pritisnu na obarač. Zvučna detonacija razliježe se među pećinama.

— Vi ste ludi! — poviče bijesan glas.

Glas je bio blizu. Žena mu ocijeni položaj što je mogla bolje i opali po drugi put. Buka pada i kotrljanja tijela; jedna sočna kletva.

Treći hitac.

Zaslijepljena dimom, Ines zakorači naprijed i isprazni šaržer.

U razaralačkom bjesnilu zaboravila je na svoj strah.

Stoga se neizmjereno iznenadi kad joj nečija surova ruka istrgnu oružje.

Iza nje se nalazio Delmas i bezobzirno je tresao.

— Umalo me niste pogodili! — grmio je. — Jedva sam se dospio baciti na zemlju. Koji vam je đavo?

Ines, zadihana, nije mogla izgovoriti nijedne riječi. Usprkos svojoj razdraženosti, djelomično je ipak ostala svjesna. Ako Delmas nije odgovorio na njezino pucanje, bio je to znak da je nije namjeravao ubiti. Barem zasada.

— Oprostite mi — mrmljala je isprekidanim glasom. — Držala sam vas za Warrena.

Tama je spriječi da vidi izraz Delmasova lica, ali joj se učinilo da je zinuo od čuda, sudeći po načinu kako joj je nakon značajne šutnje dobacio:

— Pa dobro, sam sebi čestitam što se ne ubrajam među vaše prisne prijatelje! Nisam očekivao tako vruć doček.

Delmas se pitao što bi trebao misliti o priznanju Ines Mertzer. Do toga trenutka nije bilo razloga za pomisao o ikakvom neprijateljstvu između nje i kapetana njezine jahte.

Uhvatio je ženu ispod ruke i povukao je prema moru. Ines je bila privremeno sigurna u svoju sudbinu, no nastavila je igrati ulogu paničara, nastojeći da dade što više težine svojim novim »otkrićima«.

— Warren je ubio Barzena — nastavila je glasom koji je znalački podrhtavao.

— Zaista? — reče Delmas s ravnodušnošću za koju nije znala je li prava ili samo glumljena.

— Večeras, poslije vaše posjete, Warren nije došao da mi kaže laku noć, kao obično. Zainteresirana, naslonila sam uho na njegova vrata i čula kako razgovara s nekim čovjekom. Sada sam uvjeren da je to bio Barzen. Zauvijek sam zadržala sjećanje na taj pomalo hrapavi glas što je urlao pred mojim vratima.

Delmas primijeti laganim tonom, kao da sve to nije ni najmanje važno:

— Noćni čuvar misli da je Barren upravo bio ušao. On tvrdi da ga je vidio kako se penje pred njim. A šef recepcije je upravo budio službojućeg vratara.

Hineći da je zaboravila tu detaljnost, Ines glumeći poviče:

— Tako dakle! Sada mogu sebi objasniti uzroke Warrenova telefoniranja! Čula sam da se zatvaraju njegova vrata, a neki se koraci udaljuju hodnikom. Odmah zatim on je skinuo telefonsku slušalicu. Noću se vanjska linija dobiva preko vratara. Mislila sam da ga je Warren htio izvući iz predvorja. Sada sam naprotiv uvjeren da je želio u predvorje privući šefa recepcije, kako bi spriječio da Barzen iziđe. Nisam čula što je rekao. Vrlo je brzo spustio slušalicu i izišao iz sobe. U tom trenutku sam legla, a nekoliko časaka nakon toga začula prvi hitac.

Delmas je ostao šutljiv.

Ako on nije bio Barzenov ubojica, njezina mu se priča morala učiniti vjerojatnom. Ulazeći k njoj, bio je siguran da je sama. Nije mogao ni pomisliti da je Barzen prisustvovao njihovom zabavljanju.

Tvrdeći da je Barzen bio ubijen kad je htio napustiti hotel, Ines je znala da se igra s vatrom. To je značilo da se, ako je Barzen došao predati dokument nekom gostu u »Bellamaru«, taj papir sada nalazi u toga gosta.

Delmas je oštroumno primijetio:

— Barzen je lupao na vaša vrata. Bio je ubijen pred vašim vratima.

— Ništa nije lakše nego to razumjeti — odgovorila je. — Pošto je već bio ranjen, zakucao je na najbliža vrata. On je morao znati da je Warrenov apartman povezan vratima s mojim. Barzen je očekivao da će mu ovaj otvoriti vrata moga apartmana. A mogao je to učiniti i u panici pred smrću, ili se jednostavno zabunio u vratima!

— Možda — prizna Delmas. — Ali on je ipak morao vidjeti čovjeka koji je pucao u njega, a onda više nije jasno...

— Ne, Barzen ga nije vidio — presiječe ga Ines — inače bi on prvi pucao. Jedini je razlog što Barzen nije umakao svome napadaču u tome što se njegov ubojica dobro zaklonio.

Delmas reče:

— Drugi metak presjekao je Barzenu arteriju.

Neutralni način kojim se izražavao, nije joj dopuštao da dokuči pozadinu njegova mišljenja.

— Zašto ste napustili hotel usred noći? — naglo je zapita.

— Bojala sam se. Warrenovo ponašanje činilo mi se tako čudno, da sam više voljela dočekati dan daleko od njega. Čim svane, vratit ću se u hotel.

— A da provedete ostatak noći u mojoj sobi? — predložio joj je.

— Pa da mi signorina Fabiani iskopa oči? Najljepša hvala!

Delmas naglo donese odluku.

— Vraćam se u hotel — reče — jer sada znam da ste u sigurnosti. Slijedio sam vas kako bih vas zaštitio od Barzenova ubojice. Preostaje mi da prije dolaska policije neke stvari dovedem u red. Vaš prijatelj Warren bi mi mogao natovariti na leđa noćasnje ubojstvo. Za jedan sat naći ću vas ovdje.

— Ipak mi vratite moj pištolj! — rekla mu je. — Nikad se ne zna...

Delmas joj položi oružje u ruku te se udalji.

Ines nije sumnjala da je tim razgovorom dovela u nepriliku mir Anthonyja Warrena.

Barzenovom smrću otrešla se vrlo neugodnog ortaka, a istraga će za neko vrijeme zaustaviti glavne osumnjičenike: Warrena, Delmasa, Errazuriza i Silvanu.

Put je bio slobodan.

Ines se zaputi duž obale. Načinila je krug kako bi izbjegla pristanište jahti. Radije je prošla stotinjak metara više kako bi nezapažena uskočila u čamac usidren u skrivenoj dražici.

Ines je marljivo veslala. Nakon dvadesetak minuta opazila je bijeli obris »Romane«.

Činilo se da na usidrenoj jahti vlada savršen mir. Bila su pogašena sva svjetla. Ni najmanja svjetiljka nije odavala položaj broda.

Što se više primicala jahti, Inesin se nemir sve više pojačavao.

Na svoje veliko iznenađenje opazila je neki čamac privezan uz jahtu.

Izgledalo je da nekoga očekuju.

Pristala je bez buke, prije nego što se počela penjati uz metalne ljestve, oslušnula je nejasan žamor što je odavao neobičnu uznemirenost posade. Gurnula je novi šaržer u pištolj i vratila ga u džep bluže.

Napokon se popela na palubu. Tu su bile u punom jeku pripreme za pokret. Mornari su se sudarali jureći na sve strane. Nitko nije pokazao ni najmanje iznenađenje što je vidi.

Sišla je u potpalublje i ugledala traku svjetla ispod Warrenovih vrata.

Bez oklijevanja je gurnula vrata i našla se pred dvojicom ljudi koje nikada prije nije vidjela. Bila su to dva gruba momka s bradatim licima, a svaki je od njih nosio po jednu strojnicu. S poštovanjem se raamakoše pred njom, otkrivajući tako stol na kojem se nalazio zemljovid u bojama; za stolom je sjedio kapetan Anthony Warren.

Umor je otvrdnuo izraz Englezova lica. Prisilio se da istisne smiješak, zapovjednički mahnuvši prema Ines.

— Da vidimo taj slavni plan! — rekao je. — Sve je pripravno. Samo sam vas očekivao.

Ines zavuče ruku u unutrašnjost bluze, pomilova s tugom držak oružja, a onda iz džepa izvadi Barzenov crtež. Pružila je Warrenu dokument s velikom ljupkošću i intimnim uvjerenjem da nije mogla postupiti drugačije.

— Možete ići! — zapovjedi kapetan dvojici ljudi, koji se odmah udaljiše.

Lars kao u snu prijeđe čudesnu provaliju što su je otkrivali veliki reflektori.

Njegove su se ruke pomicala sporo, kao lelujanje morske trave. Činilo mu se da su (zbog loma svjetla) sasvim blizu, te su postale gotovo nestvarne. Lebdio je iznad vrtoglavog pejzaža podmorskih planina, nalik na pticu snimljenu na filmu što se sada prikazuje usporenom brzinom.

Kamera pred njim brzo proleti prema plavim dubinama.

Nehajno zavuče glavu između kamenitih zidova. Dvije ribe paklare, slične sivim zmijama poprskanim crnilom, bezbrižno prođuše tik ispred njega.

Oblak riba bržih od strijele, zatvori mu vidik.

— Pozor! — poviče Lars. — Zaustavite kameru!

Telefonskim putem bio je u vezi s kabinom iz koje je Warren upravljao istraživanjem.

Lars uze kameru u ruke i odmaknu je od nekog šiljastog grebena s kojim se umalo nije sudarila. Tešku kutiju opskrbljenu štitnicima i obješenu o čelični konopac, Lars je pomicao tako lagano, kao da je balon s plaže.

Lars nastavi spuštanje prema ljubičastim dolinama na čijem se dnu zlatio sitan pijesak.

Nagnutima nad ekranom televizora koji je kablom bio vezan s podmorskom kamerom ženi i muškarcu se činilo da zajedno s velikim staklenim okom što su ga obrazovale električne kamere i oni poniru u dubinu.

Sa slušalicama na ušima koje su mu omogućavale da čuje ronioca, Warren je držao u ruci mikrofona s pomoću kojega je ljudima na palubi davao upute kako da pomiču kameru i velike reflektore.

Ines je disala jedva čujno. Sva se pretvorila u pogled. Osjećala je da se pred njezinim očima odvija posljednji čin pronalaska bajoslovnog bogatstva.

Minute su prolazile. Naglo ronjenje televizijske kamere nije nimalo smirivalo njezino nestrpljenje.

— Razumijete li sada zašto sam odbacio Himpelov projekt? — pitao ju je Warren. — On me tjerao da sagradim podmorsku kabinu

koja može zaroniti do dvjesto metara. Tehnički to znači prošlost, a osim toga je i skupo. S našom televizijskom kamerom vidimo mnogo bolje što se događa na dnu, a pri tome ništa ne stavljamo na kocku.

Ines je bila sumnjičava.

— Naše vidno polje veoma je ograničeno! — primijetila je. — Čini mi se da će proteći dosta vremena prije negoli stavimo ruku na sanduke s blagom.

— Zato sam i poslao Larsa da ispita teren — objasnio je Englez. — Sa svojom ronilačkom opremom on se može spustiti šezdesetak metara a da se pri tome ne izvrgava velikoj opasnosti. Njegov je zadatak samo da ispita kanjon na dnu kojeg se nalaze sanduci sa zlatom.

Jahta je nastavljala plovidbu lagano naprijed, slijedeći smjer što ga je određivao Lars. Jedino što je izazivalo bojazan, bila je opasnost da kamera ne zapne između podmorskih pećina, izazivajući tako trganje glavnoga kabla ili dovodne vrpce kojom se prenosi slika.

Warren nije skidao očiju s ekrana.

— Ovog trenutka nećete vidjeti ništa korisno na televizoru — dobaci joj Englez. — Kamera može obuhvatiti jedva nekoliko metara oko sebe. Prije negoli budemo imali priliku da išta vidimo, moramo pronaći ono što tražimo. A da to ubrzamo, imamo ultrazvučne valove kojima razdaljina ne znači nikakvu smetnju.

Kapetan je upravo uspoređivao Barzenov crtež s krivuljom što su je oblikovali odjeci s morskoga dna.

— Gledajte! — uzviknuo je iznenada. — Evo kanjona!

Zgrabio je ruku mlade žene i tresao njome obuhvaćen nekom vrstom dječaćkog oduševljenja. Sva ga je njegova suzdržanost odjednom napustila.

Isprva iznenađena, Ines ga je gledala u lice kao da ga vidi po prvi put. Zatim je shvatila zamašnost onoga što je upravo otkrio.

— Čini mi se da je plan točan — dobacila mu je.

— Potpuno! — potvrdi Warren razdraženo. — Barzen vam se nije rugao.

Iz trenutka u trenutak sve se više poistovjećivala sličnost između Barzenova crteža i krivulje što ju je registrirao oscilograf.

— Stop! — poviče Warren u mikrofon koji ga je povezivao s ljudima na palubi.

Zatim je ustima prinio mali mikrofon s pomoću kojega je bio u vezi s Larsom.

— Tu smo! — javio mu je Warren, bolje upoznat s morskim dnom od ronioca koji je usprkos zracima reflektora ispred sebe vidio samo neprozirno ljubičasto plavetnilo.

Ronilac prođe kroz ljepljivi oblak planktona, sličan želatinastoj hrpici tapioke u juhi.

— Okrenite dizalicu za četrdeset stupnjeva! — zapovjedio je.

Kamera je polagano opisala željeni luk i ponovno počela kliziti u dubinu između dvije kamenite zidine obložene algama, čiji je meki dodir Lars osjećao i kroz svoju opremu.

Na Warrenovu zapovijed izvukoše ronioca. Naprava nastavi svoje vrtoglavo ronjenje.

Ultrazvučni ispitivač označavao je dubinu između sto osamdest i dvjesta metara. Sanduci s blagom bili su prema crtežu potopljeni upravo u tom predjelu. Ali odjeci još nisu imali potrebnu boju zvuka.

— Pijesak... još i sad samo pijesak — objašnjavao je Warren ženi koja je vrebala na svaku njegovu reakciju.

Iznenada se tonalitet odjeka potpuno promijeni. Zvuk je postao metalan, bez imalo šupljina kao kad bi se radilo o nekom brodskom truplu.

Iz Warrenova se grla otrže pobjedonosni hropac.

— Barzen nas je izdao! — reče Peter Fleisch.

Ruke su mu se trzale, a fanatične oči bile još raširenije nego inače.

Objavljivanje te novosti nije nimalo iznenadilo trojicu ljudi ukočenih poput robota.

Nakon trenutka oklijevanja Fleisch je dodao:

— Nisam Barzena smio pustiti da ode, kad sam znao da je bio bijesno pseto.

— Niste imali drugog izbora — reče neki div male ćelave glave.

— Zašto? — izlanu šef. — Zato što bi me ustrijelio? Pa što onda? Takvi se problemi lako rješavaju! Međutim, Barzen me je uspio uvjeriti kako nema nikakve kopije dokumenta. On je očito sve prevideo.

Fleishovo se lice lagano razvuče:

— Na sreću, jahta senjore Mertzera nije nam pobjegla. Upravo je bacila sidro na mjestu koje nas zanima. Tako je Barzenova izdaja postala nesumnjiva. Zbog toga nam je šef dao slijedeće naloge: svi koji se nalaze na »Romani« treba da budu pobijeni. Vi me dobro razumijete: poklani bez iznimke, čak i u slučaju ako prijeti opasnost da budemo uhvaćeni na djelu! Važno je da nitko nikada ne dozna da je senjora Mertzera posjedovala plan. Radi toga treba da jahta bude potopljena sa cijelom posadom.

Blijedi smiješak preleti preko beskrvnog Fleischovog lica.

— Brodolom »Romane« bit će prikazan kao posljedica nesreće. U tu svrhu raspolažemo s magnetskom minom. Ali pazite! Prije »katastrofe« treba da pokupimo svu istraživačku opremu što se nalazi na palubi broda. A sada, na izvršenje! — Zaključi Fleisch. — Idite po ostalu trojicu u hotel. Zatim dođite u naše lučko stovarište po oružje i municiju. Tri teška mitraljeza i tri strojnice bit će dovoljni. Bit ćete dosta jaki da iziđete na kraj s posadom jahte. Što se tiče prijevoza, najidealnije bi bilo da ugrabimo brzi carinski motorni čamac privezan uz molo u Bastiji. Tako ćemo, uostalom, lakše prići »Romani«, izdajući se za predstavnike vlasti.

— A kako ćemo neutralizirati carinike? — zapita jedan od trojice ljudi čija je građa tijela podsjećala na vrapčje jaje smješteno na vrhu kakve tikve.

Fleischovo se čelo nabra.

— To je veoma osjetljiv dio našeg pothvata. U svakom slučaju, nemojte oklijevati ni pred zadnjim sredstvima!

Rječita kretnja kažiprstom preko grla dovoljno je objašnjavala njegovu misao.

— Ali pazite! — ponovio je. — Radije se odrecite motornog čamca, nego da kompromitirate naš pohod. Osnovno je da se uništi »Romana« i njeni putnici. Da bismo to ostvarili, bit će dovoljna i barka. Imamo cijelu noć pred sobom!

Fleisch pograbi različite papire sa svoga stola i uputi se prema vratima. Trojica vozača kamiona pratila su ga u stopu.

— Sastanak za pola sata u našem lučkom stovarištu, bez obzira nabavili motorni čamac ili ne. Poći ćemo po minu na mjesto koje šef označi.

Prije negoli je prekoračio prag ureda, Fleisch se okrenu i objavi svečanim tonom:

— Da bi dokazao važnost situacije, naš će se šef noćas pojaviti.

Šutnja.

— Sasvim razumljivo — nastavio je — naš me šef nije obavijestio kad će i kako stići, ali mu možemo vjerovati da će u izabranom trenutku biti na mjestu. Možda će se naći na mjestu ukrcavanja? Tko zna? On je taj koji određuje vrijeme sastanka.

U slučaju da dođe prije mene, pazite na lozinku. Najprije će zatražiti vatre. Zatim će reći: »Lijepa noć za ribolov na srdele,« a onda će odmah dodati! »Pretpostavljam da ih primamljujete s pomoću puževa.« Vi ćete mu odgovoriti! »Na Sredozemlju se srdele love bez meke.« U tom će trenutku on znati tko ste. Zatražit će da vidi vaš čamac i bez sumnje se ukrcati s vama.

Radi veće sigurnosti Fleisch ponovi lozinku i doda:

— Ali poslije izmjene lozinke ne govorite nijedne suvišne riječi. Može tamo biti neželjenih svjećica. Razumijete li? Dobro! Na posao!

Kamera se spusti na žuti pijesak, podižući lagani oblak čestica zdrobljenog vapnenca.

Nagnuti iznad ekrana. Ines Mertzler i Englez poskočiše. Tada se u mlazu reflektora pojaviše metalne blagajne u obliku mrtvačkih lijesova, nabacane bez reda prilikom potapanja, poput stupova kakvog porušenog antiknog hrama.

Ines problijedi od uzbuđenja. Okrenu se kapetanu, blijedom poput nje. Gledali su se oči u oči jednu sekundu, nijemi od uzrujanja, a zatim padoše jedno drugom u naručaj, grleći se u neobuzdanom oduševljenju. Englez se odvoji kad na svojim prsima osjeti tvrdi dodir Inesinog pištolja. Sumnjičavo svjetlo zaplamti trenutak u njegovu pogledu, pa se brzo ugasi.

Pronašao je korisnu riječ:

— Za jedan sat, Ines Mertzler, moći ćete napraviti inventar prve blagajne! Kao što vidite, ima ih pet. Prema zaokruženoj procjeni dobro obaviještenih ljudi, to je vrijednost od više od pet milijardi franaka.

Ines ispruži ruku do staklenog ekrana i dodirnu ga vršcima svojih šiljastih i crveno obojenih noktiju. Reklo bi se da je htjela dodirnuti

sliku, kako bi se uvjerala da nije bila žrtva opsjene.

20

U hodniku se začuju hitri koraci. Jedan izbezumljeni glas poviče:

— Kapetane! Kapetane!

Suhom gestom Warren okrenu dugme televizora i jurnu prema vratima koja se u tom trenutku otvoriše.

Sven, mornar s »Romane«, stajao je na pragu kabine zbunjena pogleda i vidljivo zahvaćen panikom.

— Kapetane, približuje nam se carinski motorni čamac!

— Carina? Na otvorenom moru? To su gluposti! — zabrundao je Englez.

— Ima ih mnogo... i naoružani su! — reče mornar zasopljeno.

— Jesam li dao uputstva? Da ili ne? — vikao je bijesno Warren. — Šta čekate? Što ih ne pobijete?

Ines se zagleda u Englezovo lice. Oči su mu se smanjile; grčevito stegnute vilice odavale su divlju odlučnost.

— Bit će bolje da ostanete ovdje! — savjetovao je Ines koja ga je htjela pratiti. — Čini mi se da će gore biti vrlo vruće!

— Želim znati što će se dogoditi. Idem s vama — odlučila je.

— Kako vam drago!

Kapetan požuri u hodnik što je vodio prema stubama. U tri je skoka bio već na čistom zraku.

Čitava posada stajala je iza upaljenog reflektora sa čije se obje strane nalazio po jedan mitraljez. Strijelci Carlos i Joe čekali su samo Warrenovu zapovijed da otvore vatru.

Sven je objašnjavao:

— Taj motorni čamac stigao je s ugašenim svjetlima.

— Vidim što je to! — prekinu ga Englez koji se lagano pomaknu u stranu, kako Ines ne bi izgubio iz vida.

Ovoj se izmače usklik zaprepaštenja. Pod oštrim svjetlom reflektora prepoznala je čovjeka koji je stajao na pramcu brzog motornog čamca punog naoružanih ljudi: Frank Delmas.

— Želite li štogod poručiti svom dragom prijatelju prije nego što ga pošaljem na dno mora sa svom njegovom družinom? — zapita je Anthony Warren. — Konačno se razobličio. Ali, mi se nismo dali iznenaditi. Sastavili smo odličan odbor za doček.

Motorni čamac, kojem je motor tiho i usporeno radio, prijeđe još nekoliko metara i stane. Sada se čulo samo brzo i muklo dahtanje

motora ispod palube jahte, nalik na lupanje prestrašenog srca.

Naglo se razliježe Delmasov glas, jasan i zapovjednički:

— Imam nalog za hapšenje koji glasi na ime Johanna Baera, drugim imenom Anthonyja Warrena. Namjeravam smjesta izvršiti tu zapovijed. Teško onima koji se usprotive izvršenju.

Mahao je nekim papirom što ga je držao u ruci.

— Veoma zabavno! — komentirao je Warren. — Šteta što nemamo vremena za gubljenje!

— Savjetujem vam da se udaljite! — poviče Ines. — Inače, ako to ne učinite, moji će ljudi otvoriti na vas vatru. Zaboravljate da moj brod nosi meksičku zastavu i da je kapetan Warren britanski državljanin.

— Njemački! — uzvratila joj Delmas. — Njega traži međunarodna policija kao ratnog zločinca. On može biti uhapšen u svakoj zemlji na svijetu!

— Ne u Meksiku! — dobaci Ines.

— Dopustite mi da se popnem na palubu... — reče Delmas. — Ja sam oficir francuske tajne policije. Povežite se s meksičkim konzulatom i francuskom policijom. Vidjet ćete da imam pravo.

— Hvala vam na savjetu! — odbrusi mu Ines. — Ovog sam trenutka zauzeta drugim poslovima.

— Gledajte, Ines! Dolazim da vas oslobodim vašeg kompanjona. To je u vašem interesu.

— Zašto to niste prije učinili? — zapita ga ona umjesno.

— Sve ću vam objasniti. Izdajte najprije zapovijed svojim ljudima da uhvate Warrena. Ponavljam vam da je on ratni zločinac.

Warren iznenada zaurla:

— Dosta budalaština! Vas ne zanima moja osoba, nego jahta i sve što je na njoj!

Ines Mertzler opazi kako je Delmas izmijenio pogled s onim koji je izgledao kao njegov pomoćnik.

Nagonski se povukla za jedan korak. Pažljivo je promatrala Englezovo lice, čiji je mir imponirao posadi »Romane«, a zatim pokuša na licu Franka Delmasa pročitati kakve su mu namjere.

Dva čovjeka su se promatrala, obojica jednako odlučna i jednako prijeteći raspoložena. Činilo se kako su spremni da se uzajamno razderu poput dviju krvoločnih zvijeri.

Ljudi s »Romane«, smješteni iza reflektora što je zablještavao one na motornom čamcu, imali su u tom trenutku očitu stratešku prednost.

Njihovi protivnici, iako jednakobrojni i bolje naoružani, pružali su naprotiv dobar cilj. Čamac im nije pružao nikakvu zaštitu protiv metaka iz »Romaninih« mitraljeza.

Situacija je postajala sve napetija i činilo se da će mitraljezi svakog trenutka početi pucati sami od sebe.

Izvan sjajnog kruga čija je bijela svjetlost poigravala oko motornog čamca što se njihao na laganim valićima, more je bilo crno i neprozirno.

Zbog toga posada jahte nije zamijetila dvojicu plivača koja su doplivala do stražnje strane jahte. A tu su nosivi kabl i dovodna cijev za prijenos slika, povezani u razmacima od po metar, činili svojevrsne ljestve, kojima se dvojica golih ljudi uspentraše u najvećoj tišini i prebaciše na palubu »Romane«.

Za to vrijeme razgovor se i dalje nastavljao. Warren je upravo izvukao automat i uperio ga u Delmasa, urlajući od bijesa:

— Gubite se! Ovo je posljednje upozorenje! Brojat ću do tri i onda pucati!

— Pa lijepo, pucajte! Sami ćete dati znak za pokolj. A prvi rafal će biti namijenjen vama.

Englezovo lice poprimi boju tek ispečene opeke. Polagano je podizao ruku ciljajući u Delmasa. Onda neočekivano opazi kako se cijevi mitraljeza na motornom čamcu pomiču prema njemu, sve dok nisu oblikovale dvije orne zjenice.

Svima je bilo jasno da će rezultat prvog plotuna biti odlučujući. Samo, Warren nije znao da vrijeme radi za Delmasa.

Veoma je glasno brojao:

— Jedan... dva...

Upravo kad je htio izgovoriti sudbonosno tri, Ines poviče:

— Ne pucajte!

Istodobno pođe dva koraka naprijed, u namjeri da posljednjim pokušajem izbjegne prolijevanje krvi.

— Idite, Delmas! — molila je.

Na golemo Warrenovo zaprepaštenje, Delmas odmah prihvati njezin zahtjev.

— Dobro, neka bude! — reče. — Mi odlazimo, ali samo zato da ne pucate po mojim ljudima.

Na palubi »Romane« začu se žagor iznenađenja. Mornari su se pitali što treba značiti taj nepredviđeni pokret.

— Strojevi unatrag! — zapovjedi Delmas, okrećući dlanove svojih ruku prema svjetlu reflektora, poput čovjeka koji se predaje.

U tom trenutku, kao da su izvršavali zapovijest po dobivenom signalu, dvojica golih ljudi skočiše na strijelce mitraljeza s »Romane«.

Carlos, pogođen u potiljak, sruši se prvi. Joe nije imao vremena niti da se okrene: zahvaćen snažnim udarcem po tjemenu, zakotrljao se po palubi.

Warren je okrenuo svoj automat prema Carlosovom napadaču, ali ne opali. Usprotiviti se unakrsnoj vatri četiriju mitraljeza, bila bi potpuna glupost, i više: Ines, koja je stajala ispred njega, bila bi prva žrtva neslavnog krvoprolića.

— Vjerujem da ću malo zakasniti! — uzviknu Delmas. Njegov podrugljivi i pobjedonosni smijeh razliježe se u noćnoj tišini.

Posada »Romane« bila je samo skupina okamenjena iznenađenjem.

21

— Da vidimo dokle smo doprli — reče Delmas, pružajući ruku prema dugmetu na televizoru koje je Warren okrenuo prije izlaska iz sobe.

Munjevitom brzinom Ines izvuče pištolj. S bučnim praskom stakleni se ekran rasprsnu u komadiće.

Delmas hitro odskoči u stranu.

Jedan od ljudi koji su držali Warrena, majstorskim udarcem noge po šaci izbi ženi oružje iz ruke. Delmas živahno podiže pištolj s poda i gurnu ga u svoj džep.

Iskrivljena lica od boli, Ines je šutke trljala svoju pesnicu.

— Vi ste poludjeli! — bijesno je vikao Delmas, blijed od srdžbe. — Razoriti uređaj takve vrijednosti!

— Niste ga vi platili! — gundala je Ines. Zatim je zajedljivo dodala: — Onda, da čujemo ta slavna objašnjenja!

— Dajte mi vremena.

— Morate mi pružiti dokaz da je kapetan Warren bio ratni zločinac i da mi pokažete nalog za hapšenje!

— Da, to je točno — dopusti Delmas okolišavajući. — Ali ja još nemam sve potrebne dokumente. Sada ću vam samo dokazati da je ovdje prisutni Baer, šef špijunske mreže koju su stvorili bivši ratnici Rommelovog Afričkog korpusa...

Opazivši Barzenov plan što je ležao na stoliću pokraj oscilografa, on ga zgrabi i zamahnu njime ispred Inesinih očiju.

— Evo dokaza koji tražim — objasni on svečanim glasom.

Warren, u čije se lice vratila prirodna boja, nabra obrve dobacivši:

— Znao sam da vas taj crtež više zanima od moje skromne osobe.

Ines je bila zbunjena događajima. Spustila se umorno na klupu što je bila postavljena uz stijene kabine, pokušavajući da u Englezovu neprozirnom pogledu pročita smatra li se pobijeđenim ili očekuje svoj trenutak da prijeđe u protunapad. Iskreno govoreći, mogućnosti za novi preokret situacije bile su krajnje slabe.

Delmasovi ljudi onemogućili su posadu »Romane« skupljenu na palubi. Dva čovjeka surova izgleda stajala su uz Warrena kojega su prije toga pretresli i razoružali.

— Razumijete li zašto je kapetan Warren više volio da ga zovu Hunt? — objašnjavao je veoma raspoloženi Delmas. — Zato, što je

on imao putnicu na ime Anthonyja Warrena, iako je manje nego itko drugi na svijetu nalik na tog časnog oficira. S imenom Hunt nije dolazio u opasnost da privuče pažnju nekog prijatelja pravoga Warrena. Trebalo bi da znate, draga moja Ines, kako čovjek ne susreće kapetana Kraljevske britanske mornarice na brodovima što plove pod južnoameričkim zastavama. Ako se Baer našao na vašem putu i nagovijestio vam da je specijalist za podmorska istraživanja, onda je to učinio samo zato što mu je bila potrebna jahta poput vaše, kako bi poduzeo traganje za Rommelovim blagom. Dok je pred vama igrao ulogu savjetnika, nije prestajao svoje drugove obavještavati s pomoću šifriranih emisija. Poručivao im je imena raznih riba, povezujući ih s brojevima. Za to je radio istu valnu dužinu koja je inače dozvoljena ribarskim brodovima.

Ines sleže ramenima, te ga zapita:

— Je li to sve što mi možete pružiti kao dokaz o Warrenovoj krivici?

— Ne — reče Delmas. — Znao sam da se šefa špijunske mreže može navesti da se otkrije samo na taj način, što bi se pronašlo to famozno blago. Nemoguće je, rekao sam samome sebi, da u toj svečanoj prilici šef ostane u sjeni. Imao je suviše razloga za strah da mu plijen ne izmakne iz ruku! Dokaz je vrijedio muke da se to pokuša učiniti, to jest da se pronađe blago, ili da se šefa navede na povjerenje kako je blago pronađeno.

Dok je Delmas izgovarao te riječi, Warren je najednom pokazao zanimanje za razgovor. Do toga se trenutka držao ravnodušno, otpuhujući rastreseno u strop dim svoje cigarete.

Delmas nastavi:

— Ljudi iz špijunske organizacije dali su se u lov na posljednje preživjele koji su prisustvovali potapanju blaga: na Himpela i Waldeckera. Moja prijateljica Silvana uspostavila je vezu s Himpelom; na nesreću, suviše kasno. Da bi doprla do Waldekkera, ona je pratila izaslanika kojega vam je on poslao u »Bellamare«. Ta pratnja donijela joj je, osim ogrebotina i straha, također adresu neke garaže u Bastiji. Kad se čovo vratio po auto kojim će se odvesti Waldeckeru na sastanak, policija ga je slijedila. Ovaj put samo iz daleka, zahvaljujući radaru s broda. Istodobno, mene su na to upozorili putem radija. Znao sam dakle prije vas gdje se malazi

Waldecker. Ali, na žalost, znao je to i Barzen. A on je bio brži i od vas i od mene. Ali Waldecker je bio stari lisac. To sam razumio kad sam zatekao Barzena kako pretresa njegov leš. Rekao sam samome sebi: ubojica nije uspio, ali je uvjeren da dokument nije daleko. Dakle, on će se vratiti. Mogao sam organizirati zasjedu. Ali radi čega? Sitna riba me nije zanimala. Htio sam uhvatiti čitavu organizaciju, podrazumijevajući tu i šefa. Namjeravao sam se također dokopati i veoma važnog dokumenta o kojemu je špijunska organizacija već dulje vremena vodila pregovore. Ja sam se, dakle, vratio u kuću na pećinama, ali ne zato da bih tamo tražio plan, nego da bih ga tamo sakrio. Pothvat je bio pogibeljan, jer sam se izvrgao opasnosti da se nađem licem u lice s Barzanom. Ali to je bio jedini način da postavim stupicu šefu mreže, u svom životu nisam osjetio tako smrtni strah, kao kad me je Barzen iznenadio u kući. Hvatajući se za slamku, dao sam mu na znanje, upravo u trenutku kad se spremao da me ubije, da odlazim praznih ruku iz kuće. Priznajem da sam umalo svisnuo od straha. Naš prijatelj Warren, odnosno Baer, odnosno Hunt, osvetio me ubivši Barzena koji mu je postao smetnja, pošto je izvršio svoju zadaću.

— Čekajte! — povikala je Ines.

— Vi vješto prikrivate glavno...

Nije uspjela dovršiti rečenicu. Strašno čegrtanje mitraljeza nadjačalo je njezin glas, razliježući se kroz strop kabine. Odjeknuše prodorni jauci, popraćeni hropcem agonije.

— Dok šef bunca laži, njegovi razbojnici ubijaju posadu — primijeti Englez tvrdim glasom.

Jedan vrisak, strašniji od ostalih, krik smrti, piskav, očajan tužan, nadjača svu ostalu buku.

Ines zadrhta od glave do pete.

Zatim se naglo otvoriše vrata na kabini. Lars se pomoli na pragu, blijed, pretjerano raširenih očiju. Zinuo je iz sve snage, ali nije ispustio ni glasa; složio se na pod pred Inesinim nogama. Tek tada zamijetiše da su iz njegovih leđa šibali mlazovi krvi.

— Prorešetalu su ga kao cjediljku — reče Warren koji također pobjede.

Iz Inesinih usta otrže se dug krik strave.

Ljudi s palube povlačili su se u neredu prema unutrašnjosti jahte.

— Uхватili ste se sami u vlastitu klopku! — komentirao je Warren.

Delmas požuri iz kabine.

Meci iz mitraljeza oštro su i žurno kuckali po brodskom trupu

Skamenjeni od iznenađenja dvojica ljudi određenih da čuvaju Warrena, dogovarali su se pogledom.

— Prevario sam se — objasn im Warren. — Napao nas je neki drugi brod.

Obraćajući se Ines Mertzner dodao je:

— Sada sve razumijem. Delmas je sumnjičio mene, a ja sam optuživao Deimasa. I jedan i drugi smo pretpostavljali da će se šef špijunske mreže otkriti u posljednjem trenutku i obojica smo imali pravo: eto ga napokon! Čujete li ga? Preostaje samo da saznamo hoćemo li živjeti dovoljno dugo da mu ugledamo lice.

— Sve je to moja krivica! — jadikovala je Ines. — Uvjerila sam Deimasa da se Barzen sastao s vama prije negoli je bio ubijen. On je utoliko lakše povjerovao u to, što je... proveo dio večeri u mojoj sobi... S druge strane, on je vjerojatno prekopao Barzenov leš, i kako ništa nije našao, zaključio je da je Barzen vama predao crtež. Sve se podudaralo. Vaš noćasnji nagli odlazak konačno je potvrdio njegove sumnje.

— Kada ste sreli Deimasa? — zapita je Warren.

— Noćas kad sam napustila hotel

— Pretpostavljam da ste me optužili s namjerom da me se otarasite?

— I da zavaram Deimasa. On me je slijedio.

— Vidim. On se morao vratiti u hotel da provjeri vaše tvrdnje, te se u Silvane raspitao o mom ponašanju. Ona ga je mogla obavijestiti samo o mome bijegu prema moru. Od tog se trenutka sve savršeno podudaralo. Ali Delmas zacijelo nije mogao predvidjeti da je Barzen predao dokument vama, umjesto svome šefu

— To je lako razumjeti! — upade mu Ines u riječ. — Barzen je htio polovicu plijena. Njegov šef je to odbio.

— A vi, vi ste to prihvatili — nastavi Warren. — spremni da se Barzena otresete prvom prilikom.

— Što vi tu podmećete? — bijesno uzviknu Ines.

— Tu priliku nije trebalo dugo čekati — produži Englez. — Jedan jednostavni okretaj ključa u bravi i Barzen je bio mrtav! Čista dobit: dvije i po milijarde franaka.

— Namjeravate reći...

— Ja sam prijatelj logike. I vi također.

Ines je dršćući gledala Warrena, ne nalazeći riječi kojima bi izrazila žestinu svojih osjećanja. Zatim se izraz njezina lica postupno smiri.

— Vi i vaša logika! Vi ste mi već jednom dokazivali kao nepobitnu činjenicu, da Čileanac nije mogao biti Barzenov ubojica. Što se dogodilo s tom materijalnom nemogućnošću?

— Pa dobro, mi smo obojica, i Delmas i ja, bili žrtve lažne očiglednosti. Ili, bolje rečeno: lošeg zaključivanja. Kad je na Barzena ispaljen treći hitac, dizalo je bilo blokirano, što je uočio i Delmas. Ali on je vidio samo gornji dio kabine koja je u tom trenutku bila prazna. Donji dio, i u njemu de Errazuriza, vidio je tek kad je sišao kat niže. Pošto sada znamo da je jedino Čileanac mogao biti Barzenov ubojica, treba svakako pretpostaviti da se on popeo u zaustavljeno dizalo tek pošto je već pucao. Nismo ni pomišljali na tu mogućnost; Delmas zato što je sumnjičio mene, a ja stoga što sam optuživao njega. Zaista, nije bilo ništa lakše nego se uzverati preko željeznih vanjskih vrata i uvući se u dizalo koje stoji, gurnuvši prije toga dvostruka vrata na kabini. Errazuriz je dakle pritisnuo na dugme alarmnog zvonca prije nego što je pucao. Zatim je, popevši se u dizalo, vikao na onoga koji je bio otvorio vrata; no u tom trenutku on je zapravo bio tek ušao u dizalo, a ne da je iz njega izlazio. Njegovi prosvjedi su bili utoliko uvjerljiviji, što su ga svi vidjeli zarobljena u kabini u kojoj je simulirao uzaludne napore da se oslobodi. Sprečavajući ga da pobjegne, noćni čuvar mu je osigurao savršen alibi.

Ines Mertzler slušala ga je s pola uha. Drugi problem, mnogo prisutniji, privlačio je njezinu pažnju.

Zahvaćena iznenadnim nadahnućem, ona uzviknu:

— Delmasova priča o lažnom planu nije istinita. Mi znamo da je Barzenov crtež točan, jer smo vidjeli sanduke s blagom. Delmasu je ta podrobnost nepoznata.

Ines podiže glas da bi je Warren mogao čuti usprkos žestokom puškaranju što je u rafalima krčalo iznad njih.

— Plan što ga je otkrio Barzen, svakako je onaj koji je sakrio Waldecker. Znači, u kući su bila dva plana: pravi i lažni.

Englez se upravo spremao da joj odgovori, kad u kabinu upade Delmas urlajući:

— Svi na palubu!

Obraćajući se Ines, doda:

— Naši su napadači pravi demoni !

— U redu — reče Englez.

— Ne ostavljajte me samu! — poviče Ines, vukući u isti mah obojicu.

— Budite razumni i ostanite ovdje! — zapovjedi joj Delmas. — Za sada vlada zatišje, ali to ne znači da je bitka gotova.

— Htjela bih vam reći... — poče Ines.

— Kasnije!

— Kakvu su vrstu čamca onda upotrijebili? — zapita Warren.

— Neku ribarsku brodicu. Strojevi su im dosta slabi. Na nesreću, onesposobili su carinski motorni čamac.

— Predviđao sam taj napad i pripremio se — odgovori Warren.

Dva čovjeka plivala su kroz noć, vukući s naporom plutajuću minu.

Plivali su najvećim dijelom ispod morske površine. Iz vode su im virile samo boce s kisikom, pričvršćene za ronilačke maske.

Mornari s »Romane« i ljudi iz motornog čamca bratimili su se na palubi, očekujući nastavak bitke.

Na provi jahte bio je položen Larsov leš. Dva su mornara držala nad njim stražu.

Među žrtvama napada bila su i dva teža ranjenika koje su prenijeli u Inesinu kabinu. Jedan se lakši ranjenik vratio na svoje mjesto s rukom u zavoju.

Stojeći između Ines Mertzler i Delmasa, kapetan Warren je dalekozorom promatrao neprijatelja.

— Pa oni su naprosto pobjegli — gundao je, pružajući dogled svojoj susjedi. — Ali nemaju nikakva izgleda da nam umaknu.

— Što čekate? Zašto ne krenete u potjeru za njima? — zapita Delmas.

— Samo da bude ukrcana televizijska kamera.

Odjeknuše zapovijedi i »Romana« polagano krenu.

Ugasivši sva svjetla, jahta krene ravno prema brodici što je bježala. Digao se svjež vjetrić. Ribarska lađa predstavljala je samo sitnu mrlju sred valova, među kojima bi povremeno iščeznula. Nije imala nikakva izgleda da umakne svojim progoniteljima: nalazila se odviše daleko od obale. Zato su Nijemci i otvorili vatru još dok se »Romana« nalazila izvan domašaja njihova oružja, očito u nadi da će tako zadržati jahtu.

Warren je poduzeo sve potrebno za konačni obračun. Ugašeni reflektor dao je pričvrstiti na vrh dizalice, s koje su skinuli kameru. Kad ga ovaj put upale, izvor svjetla neće se nalaziti u osovini jahte i neće moći poslužiti kao orijentaciona točka.

— Slobodna paljba! — zapovijedi Warren.

U istom trenutku zasljepljujuća svjetlost poplavi ribarsku brodicu. Pakao se otvori. Pod širokim mlazom metaka brodica je plesala između valova, tresući se u iznenadnim odskocima.

Reflektor se ugasi u zveketu stakla i metala. Dok je »Romana« išla ravno na svoj plijen, smrtonosni rafali njenih mitraljeza nastavili su bijesno brisati sve živo na palubi brodice.

Svaki je otpor prestao.

Warren izda zapovijest da se u more spusti čamac za spašavanje. Jahta dodirnu ribarski brod koji je na sve strane propuštao vodu i brzo tonuo. Među leševima što su ga pokrivali, moglo se prepoznati i senjora de Errazuriza.

23

— Sada, kad je vaša misija dovršena, ja bih se ustezala da vas dulje zadržavam na palubi »Romane« — reče Ines Mertzler, gledajući lukavo Delmasa.

Na njegovu se licu pojavi podrugljiv izraz.

— Ne može se reći da vas muče osjećaji zahvalnosti — primijeti on. — Bez mene biste sada bili uslugebi kao hrana ribama. Da moji ljudi nisu poduprli vaše, stvari bi se vjerojatno razvijale posve drugačije!

— Vama ne nedostaje zajedljivosti! — odbrusi mu vlasnica »Romane«. — Vašim ljudima, kako vi kažete, malo je trebalo da pobiju moje.

— Čijom krivicom? Samo vašom! Zbog vaših spretnih laži.

— Razgovarajmo malo o vašim lažima.

— Moj zanat je da lažem.

— I zadovoljni ste rezultatima?

Delmas je trenutak šutio.

— U toj vrsti poslova, nesreće su neizbježne — napokon je rekao. Zatim je zapita: — Zašto ste tako nestrpljivi? Čega se još bojite ili čemu se još nadate? Željezni sanduci što počivaju na dnu podmorskog kanjona, napunjeni su pijeskom.

Iskra neprijateljstva, a u isti mah i nevjerice, zapali se u pogledu Ines Mertzler. Nije mogla zaboraviti čudesno blago što ga je tako reći već bila dodirivala rukama.

Delmas jednostavno objasni:

— Bilo je potrebno da se sanduci nalaze na mjestu označenom u planu. Najprije zato da se šef špijunske mreže odluči za pokret, a zatim da ga stanovito vrijeme zadrže na tom mjestu.

— Pitala sam se — prizna Ines — nije li Barzen napokon ipak pronašao pravi plan?

— Mogu vas uvjeriti samo u suprotno — reče Delmas. — Ili bi trebalo dopustiti da se dogodio najnevjerojatniji od svih slučajeva, to jest da je francuska mornarica potopila svoje sanduke napunjene pijeskom baš na mjestu na kojem je Rommel spustio svoje!

Držanje Ines Mertzler govorilo je kako se u stvarnost vraćala samo s veoma bolnom tugom.

— Dakle, pravi plan se još nalazi u kući na pećinama! — zaključila je s neoborivom odlučnošću.

— Ustručavam se da vam odjednom oduzmem sve vaše iluzije — reče Delmas. — Ipak vam moram reći kako bi se moglo dogoditi da izgubite mnogo vremena. Nisam uopće uvjeren da taj plan postoji.

— Samo zato što ste slabo obaviješteni — dobaci mu suho Ines. — Pa ipak, što se tiče ostalih stvari, čini mi se da imate dobre informacije. Na primjer, tko vam je rekao da je Warrenovo pravo ime Baer?

— Ne krijem da sam se prevario u pogledu Warrena.

— Niste odgovorili na moje pitanje. Barzen nije znao ime šefa špijunske organizacije kojoj je pripadao. Kako ste to vi mogli doznati?

— To je stari trik — odgovori Delmas smijući se. — Točni podaci uvijek dobro djeluju. Baerovo sam ime izgovorio na sreću.

Ines zavrti glavom. Htjela je reći kako Delmas nije pružio ni najmanji dokaz svojih tvrdnji. On se vrlo lako mogao dočepati carinskog motornog čamca da s pomoću njega napadne »Romanu«, a zatim da pobije posadu ribarske brodice. Ništa nije potvrđivalo da su s brodice pucali prvi. Možda su to bili policajci koje je poslao komandant Galland? Veoma se jednostavno mogla objasniti prisutnost lažnog Čileanca, ako se pretpostavi da je Errazuriz bio Gallandov uhoda u hotelu »Bellamare«.

Delmas primijeti:

— Zaista, vi me mrzite zbog moje obmane! Razumijem, teško vam je odreći se...

— Nikad se neću odreći! — prekinu ga Ines. — Francuska mornarica tražila je to blago čitave dvije godine. Ona se u to ne bi upuštala da nije imala nepobitne dokaze o njegovu postojanju. U najnovije vrijeme talijanska mornarica također traži zlato.

— Znam — reče oficir. — Postoji i neki trgovac iz Tunisa koji je nedavno kupio specijalno opremljenu jahtu za taj lov na milijarde.

— Rommel je bio praktičan duh — nastavi gorljivo Ines. — On ne bi kovao zavjeru da nije imao novaca kojima bi je sretno priveo kraju. Uostalom, svi su nacistički šefovi napljačkali bajoslovno bogatstvo, zašto to ne bi učinio i najpopularniji i najmoćniji među njima, onaj, čija je slava potamnivala čak i Hitlerovu. I napokon, poznati su nam

suglasni izvještaji mornara koji su sudjelovali u glasovitoj noćnoj ekspediciji potkraj veljače 1943.

— Govorimo o toj ekspediciji — reče Delmas. — Točno je da je nju odredio maršal Rommel. Ali nije to učinio — zato da bi s broda bacio neko blago u more koje bi kasnije mogao veoma teško pronaći. I to upravo u trenutku kad mu je novac bio i te kako potreban! Ne zaboravimo da su svi oficiri koji su se bili ukrcali na taj ratni brod. bili zavjerenici, veoma odlučni da smjesta prijeđu na djelo. Njih nitko nije vidio da su nešto istraživali po moru.

— Pa ipak je ekspedicija imala svoje odredište.

— Svakako. Ali je imala posve drugi cilj. Zavjerenici su namjeravali stupiti u dodir s nekim Churchillovim izaslanikom. Sanduci su bili namijenjeni zavaravanju Himmlerovih špijuna, kojih je bilo mnogo među podređenim osobljem. Trebalo je u očima tih ljudi opravdati ekspediciju i tajanstvenost kojom je ona bila okružena. Zaista, kad su stigli na pučinu, dvojica ronilaca napustila su brod i ukrcala se na motornu brodicu natovarenu sa pet metalnih blagajna. Ta su dva čovjeka bila jedan general i jedan admiral; prurušeni u ronioce izgubili su se u noći. Zapravo, imali su sastanak s nekom britanskom podmornicom. Izaslanik britanskog premijera predao im je poruku koju je Churchill osobno napisao. Rommel ne bi prihvatio obećanja neke drugorazredne osobe. Taj dokument nije bio nikada pronađen. A imao je takav sadržaj da je Churchill izdao naredenje svojim ljudima da ga pronađu pošto-poto. Navodno je sadržavao Churchillove poglede o središnjoj Evropi i bio je takve prirode da je mogao izazvati ozbiljnu uznemirenost u Sovjetskom Savezu. Mornari s ratnog broda nisu ništa znali o tim pregovorima. Ispitivao sam ih nekoliko o tome. No svi su vjerovali u blago. Više njih znalo je čak i za postojanje plana prikrivenog pejzažom i kako se njime treba služiti. Sada sam uvjeren da je Warren imao zadatak da pronađe tu poruku i da je uništi. Vi ste mu pružili idealnu priliku da stupi u dodir s preživjelima iz zavjere. Svakako je bio raspoložen da zlatom plati tekst u kojem je Churchill davao kojekavka obećanja zavjerenicima i to u doba kad ratna partija još nije bila posve odigrana. U vremenu u kojem živimo, punom međunarodnih konferencija, objavljivanje jednog takvog dokumenta bilo bi krajnje neugodno.

Ines Mertzler rastreseno je slušala te diplomatske komentare ne prestajući misliti na vlastite zaključke.

— Vaša teza — usprotivi se ona — ne vodi ni najmanje računa o držanju Waldeckera i Himpela. Oni se nisu prestajali ponašati kao da vjeruju u postojanje blaga. Barem su njih dvojica trebala znati o čemu se radi. A ništa ne dokazuje da ekspedicija ratnog broda nije poslužila podjednako i za potapanje blaga i za tajni susret.

— Nemojte zaboraviti da su svi zavjerenici prošli školu »pustinjskog lisca« Rommela — reče Delmas. — Rommel je govorio: »Ukoliko imate manje oružja, utoliko je važnije navesti neprijatelja da povjeruje kako ga imate mnogo.« Himpel i Waldecker tražili su samo način da do krajnosti izrade jedan mit koji je već dokazao svoju vrijednost. Himpelova batisfera bila je tako smišljena da izgubite što više vremena, što je u isti mah značilo da će ga on dobiti.

— U koju svrhu? Nije nikada za to tražio novac!

— Nije imao vremena. Barzen se suviše rano umiješao. A sve je već bilo tako dobro pripremljeno, da je Barzenu bilo potrebno samo da se upozna sa dosjeom, pa da vam iskamči priličnu svotu.

— Sve su to samo pretpostavke — odgovori Ines. — Stvar se može prikazati i ovako i onako, s dokazima iste vrijednosti. Što se mene tiče, neću napustiti svoja istraživanja.

— Pa lijepo, želim vam dobru sreću. Pomučite se, jer, kako je netko rekao, to je mjesto gdje ničega ne nedostaje. Osobito kad se radi o moru.

Delmas pogleda kroz prozorčić na lađi.

Svitalo je. U blistavom sjaju jutra pokazalo se da je obala sasvim blizu.

— Želim da vam događaji dadu za pravo — reče Delmas. —

Ako morski bogovi budu jednoga dana prisiljeni otkriti svoje tajne, uvjeren sam da će uzeti vas za svog povjerenika. Od svih žena koje sam upoznao, vi ste najbliža sirenama.

— Pristajemo! — začu se kroz pojačalo Warrenov glas.

Delmas pritisnu svoje usne na Inesine. Njezine su misli bile zabavljene s drugim stvarima. Poljubac mu je naišao na hladna usta.

— Zdrav razum ne može ništa protiv snage jedne legende — reče on — pogotovu kad je ona stara kao svijet.

I dok je Ines ukočeno gledala kroz okrugli prozorčić neodređenu bijelu mrlju kuće na pećinama, Delmas je počeo pjevati simboličnu ariju iz »Sadka«:

»Dijamanata u nas ima bezbroj,
Bisera u našem moru, još veći je broj...«

U zoru je neki ribar otkrio na pučini dvojicu plivača, napola mrtvih od straha i studeni.

Proveli su beskrajno duge sate grčevito se držeći za plutajuću minu koja je bila u savršenom stanju, kako su to kasnije ustanovili stručnjaci.

Njihova nevolja bila je izazvana naglim odlaskom »Romane« i to upravo u trenutku kad su već bili nadomak jahte, pod koju su htjeli postaviti minu. Sasvim razumljivo, poslije se nisu mogli otresti mine.

Tako je Warren, polazeći u potjeru za špijunskom brodicom, i ne znajući spasio jahtu od katastrofe.

Poslije tog strašnog iskušenja neobični brodolomci nikad više nisu potpuno vladali svojim duhom.

Poručnik Delmas odmah ih je posjetio da im istisne nekoliko točnijih obavijesti o »Međukontinentalnoj otpremi robe«. Premetačine izvršene u sjedištu poduzeća, kao i u njegovim podružnicama, pokazale su da je tvrtka služila kao kamuflaža jednoj nezavisnoj špijunskoj organizaciji koja je bila ustrojena na veoma čvrstim komercijalnim načelima. Potpuna vojnička disciplina jamčila je dobro funkcioniranje mreže špijuna.

Bilo je utvrđeno da je taj privatni špijunski centar bio upleten u mnoge velike špijunske afere.

Tvrtka je bila osnovala svoje ogranke u Sjevernoj Africi, pa čak i u Južnoj Americi. Pričalo se da poduzeće stoji pod tajnim vodstvom jednog SS pukovnika, koji se bio sklonio u nekom španjolskom samostanu.

Zapovjedništvo je bilo povjereno stanovitom Hermamnu koji se skrivao pod imenom Errazuriza, te predstavljao kao čileanski milijarder i tako opravdavao svoju prisutnost na mjestima kamo je zalazila Ines Mertzler

Sastavljena u početku od nižih oficira i podoficira bivšeg »Afričkog korpusa«, ta je organizacija ubrzo bila preplavljena nekadašnjim

gestapovcima koji su se uskoro dočepali i zapovjedničkih položaja. To bi povezivanje dviju neprijateljskih stranaka bilo neobjašnjivo da je počivalo na dobrovoljnoj osnovi. To i obrazlaže zašto su dvojica posljednjih preživjelih iz Rommelove zavjere, Himpel i Waldecker, odbili sve pozive Petera Fleischa na suradnju.

Fleisch je nestao kad i lažni de Errazuriz i više službenika njegove tvrtke. Svjedoci noćne pucnjave na pučini nisu nikada razglasili okolnosti njihove smrti. Ta diskrecija omogućila je da se idućih dana provedu uspješni zahvati.

Kapetan Anthony Warren je odmah po pristajanju jahte otrčao u »Bellamare«. katko bi pretresao sobu tobožnjeg Čileanca. Radovao se što se otresao Delmasa, koji je još bio pod uplivom zavodljivosti dvolične južnoamerikanke.

Brzo se razočarao, jer je u sobi lažnog milijardera zatekao zapovjednika Gallanda — a on ga je dočekao prilično hladno.

Galland je iza kulisa vukao sve niti zapleta; on je smislio da se u more spusti lažno blago kako bi naveo šefa mreže da otvoreno istupi. Bila je to prava klopka za vukove.

Dok se na moru vodila bitka koja je donijela smrt lažnom Čileancu, Galland se bacio na sustavnu premetačinu njegove sobe. Tukao je Warrena za jednu dužinu, dočepavši se tako možda čak i Churchillove poruke Rommelu...

Uglađenim ali odlučnim riječima, zamolio je svog britanskog kolegu da izabere drugo područje za svoje pothvate.

Iste večeri Anthony Warren podnio je ostavku vlasnici »Romane«. Francuske vlasti dobile su o njemu veoma loše podatke od Intelligence Servicea; Englezi su posebno isticali da je bio izbrisan iz redova britanske kraljevske mornarice. Sve je to bio najbolji dokaz važnosti što su je pridavali njegovoj misiji.

Silvana Fabiani, koja se bila spremno pridružila Delmasu, ni ne sluteći kako se miješa u opasnu igru, s olakšanjem je dočekala kraj pustolovine u kojoj je ubrala samo neugodnosti.

Bijela jahta pod meksikanskom zastavom nije prestajala kružiti korzikanskim i sicilijanskim vodama.

Ipak, Ines Mertzler sve je rjeđe dolazila u hotele i barove na korzikanskoj obali.

Pričalo se kako je novi kapetan »Romane« neki Napolitanac, veoma dobar pjevač.

A blago, pravo blago, što se dogodilo s njim?

Uostalom, je li ono uistinu postojalo?

O tome autor može dati samo svoje strogo osobno mišljenje. On je ostao uvjeren da su dvojica ljudi, u romanu označeni imenima Himpel i Waldecker, doista čuvali tajnu podmorskog skrovišta. Tragičan kraj tih ljudi potvrđuje to njegovo mišljenje.

Blago postoji...

Poraz svih pokušaja da ga se pronađe, ne može okrnjiti piščevo uvjerenje.

»Prešavši preko rijeke jednim skokom«, pisao je Bergsom, »dokazao bih da je rijeku moguće prijeći; ali da je nisam uspio prijeći, ne bih dokazao savršeno ništa.«

Ta filozofska primjedba, po mišljenju autora, jedini je zaključak koji se može izvući iz ovdje spomenutih činjenica.

Kraj

Zdjela vořtanog voća

Kada sam se s puta po inozemstvu vratio u Bramby-na-Marshi, mnogo toga se bilo promijenilo.

U »King's Headu« je posluživala nova konobarica. Ni tamošnje pivo nije bilo kao prije. Stari je Stockings još radio na pošti, iako mu je zacijelo bilo već iznad devedeset. Lucy Varley udala se za svog mornara i time ozakonila svoju djecu, dok je njena sestra Elsie izgledala još mrzovoljnija nego prije.

Kada sam prije deset godina napustio ovaj grad, vjerojatno je Elsie bili, preko trideset. Već tada je bila okorjela usidjelica, kako po naravi tako i zbog nedostatka udvarača.

Smatrajući sebe boljom od ostalih suseljana s kojima je živjela, ona je svojim izvještačenim ponašanjem uništila i ono malo poštovanja koje bi joj inače bili ukazivali. Njene oči bile su hladne poput leda, a stisnuta usta imala su neprekidno zlovoljno unakažen izraz.

Bez posla i prijatelja, ne zarađujući onoliko koliko bi mogla, a da se pri tom ne ponizi zbog odlaska na posao, njeni postupci kršćanske milosrdnosti, kako ih je sama nazivala, bili su izravno namijenjeni povećanju malog prihoda koji je njoj i Lucy ostavio njihov otac kapelan.

Jedino što joj se moglo pripisati u korist bila je njena mada prikladna pojava. Promatrao sam je dok je prolazila kraj mene na seoskom trgu.

— Nije se mnogo promijenila — primijetio sam obraćajući se župniku s kojim sam stajao.

On skupi usta.

— Gospođica Elsie, hm, hm.. jedan od vodećih glasova našeg pjevačkog abora... član Društva žena i... hm... bez sumnje, razočarana jer još uvijek nema kvalifikacije za Društvo majki. Kada se Lucy udala, gospođicu Elsie to je teško pogodilo.

Možda je bila ljubomorna — razmišljao sam — što se nikome nije toliko svidjela da bi se potrudio otkriti njene ženstvene sposobnosti.

— Vidite — objasnio je župnik — sve dok je Lucy živjela javno s teretom svoga grijeha, da tako kažem, gospođica Elsie mogla ju je prezirati; međutim, sada kada je Lucy udata, gospođica Elsie stvarno se našla na polici...

— Morat će se pridružiti Društvu za emancipaciju žena — promrmljao sam.

Sjetio sam se vremena kada je obavijestila mog oca da sam bježao sa školskih satova. Čak u tim mladim godinama smatrao sam je izgubljenom.

— Ona je od velike koristi crkvi — reče župnik, spremajući se da posjeti jednog župljana. — Zapravo, ona će voditi štand rabljenih stvari na godišnjem sajmu. Zašto ne biste došli? Sigurno ćete sresti stare prijatelje...

Bilo je sunčano subotnje popodne. Predvorje instituta bilo je prepuno...

Kruta i uredna stajala je gospođica Elsie Varley iza pulta nadzirući lijepu zbirku starih stvari. Prvi izložak, bar što se tiče redosljeda izlaganja, bila je zdjela voštanog voća: dvije banane išarane tragovima muha, naranča koja je izgledala naravna, kruška, jabuka ružičaste boje i pregršt rumenog grožđa.

Smješajući se kiselo, sjetio sam se takve privlačne lažnosti u salonu svoje majke prije mnogo godina. Koliko sam puta vraćajući se vruć i žedan s nogometne utakmice, bio obuzet željom da zagrizem u to voće koje je izgledalo tako stvarno.

Pokazujući glavom prema središnjem dijelu, nasmijao sam se.

— Pretpostavljam da vam neće biti žao kad prodate ovaj viktorijanski komad. Trebalo bi ga prekriti prevlakama za pokućstvo ili velikim lišćem neke biljke.

Gospođica Varley je negodovala:

— To je umjetničko djelo — odvrati ona hladno. — Namjeravam ga kupiti za sebe.

— Ah, tako, da...

I pobjegoh što sam brže mogao do štanda s igračkama gdje kupih nogometnu loptu za svog nećaka.

Ostali dio popodneva držao sam se podalje od štanda sa starim stvarima.

Nedugo nakon toga farmer Turnbuck postao je udovac. Bio je to dobroćudni stari momak, bespomoćan u svojoj sedamdeset i trećoj

godini, bez supruge koja bi mu bila pri ruci i radila sve za njega, tako da se i župnik zabrinuo za njegove kućne probleme.

— Mislim da ću porazgovarati s gospođicom Varley — rekao je.

— Jadan stari bespomoćni Turnbuek. Ne zna ni osnovne stvari o kućanskoj strani upravljanja farmom. Šteta je što djevojke danas ne pristaju da rade kod starih ljudi. — Dugim tankim kažiprstom lupnuo se nervozno po bradi, pa nastavio: — Kad bih joj ispravno pristupio, gospođica Varley možda bi i pristala da mu vodi kućanstvo. Da, morat ću ipak diplomatski postupiti. Ako i na trenutak posumnja da bi naziv »kršćanska pomoć« mogao biti samo lijepo ime za kućanske poslove, odmah će se zastiđeno povući.

Ipak, čini se da je veličao vrline kršćanske milosti vrlo uvjerljivo jer se gospođica Elsie uskoro preselila na Turnbuckovu farmu.

Po svemu se dobivao dojam da sporazum savršeno radi. Gospođica Varley čak je nagovorila Turnbucka da odlazi nedjeljom u crkvu, što nije uspjelo ni župniku za dvadeset pet godina njegova župnikovanja.

Uskoro nakon toga posjetio sam farmu. Kuhinja je sjala poput zrcala. Par mjedenih svijećnjaka svjetlucao je na kaminu. U dnevnoj sobi naišao sam na ponos i radost gospođice Elsie: zdjela voštanog voća s godišnjeg sajma stajala je na počasnom mjestu, na masivnom hrastovom kredencu gospodina Turnbucka. Voće je bilo ulašteno do blještavila.

Turnbuok je vidio kako promatram zdjelu i nasmijao se.

— Divno izgleda, zar ne? Do đavola, podsjeća me na doba kada sam bio dječak. Voštano je voće tada bilo u modi.

Dotakao sam jednu jabuku.

— Ipak su varljive. — zadovoljno se on nasmijao. — I ti si se prevario, zar ne? Pogledaj izbliza. Ove jabuke sprijeda prave su. Pojedem po jednu svake večeri poslije jela.

Bile su tako ulaštene da sam se u njima gotovo mogao ogledati.

Te večeri, dok sam večerao sa župnikom, napomenuo sam onako uzgred:

— Čini se kao da ćemo uskoro dobiti novu gospođu Tuirnbuek.

— Hajde, hajde! — odgovorio je župnik prilično mrgodno — Turnbuok je prevalio sedamdesetu, a gospođici Varley je jedva

četrdeset.

Nasmijao sam se.

— Baš ste naivni, Roger — dodao je. — Gospođica Elsie održava farmu upravo onako kako se to njoj sviđa... ulašteno voće i sve tako...

— Znam da to nije bogata farma, ali zacijelo vrijedi dobrih deset tisuća. Prilično lijepo malo nasljeđe za kasno udatu usidjelicu, koja nikad nije imala više od dva penija na svom računu u banci.

Župnik me panično pogleda.

— Ne mislite valjda reći...

— Da, baš to mislim — izjavih povjerljivo. — Čekajte i vidjet ćete.

Nešto se zaista dogodilo, ali ne baš onako kako smo svi očekivali. Dva tjedna poslije toga Turnbuek se opasno razbolio. Živio je još dva dana, bolno jaučući, a onda je, usprkos posjetu liječnika Bacona, pao u agoniju i umro...

Naravno, svašta se govorilo po selu:

— Zamalo da ga nije ulovila...

— Još mjesec dana i bila bi ga smotala ili dovukla do oltara...

Tako su se prenosila šaputanja.

— Međutim, starac je sve ostavio nekom dalekom rođaku — na kraju je pukao glas.

Ako je i bila razočarana, gospođica Elsie vješto je to skrivala iza hladnih očiju i stisnutih usta, ali je grč na njenim usnama postajao još gorči.

Slijedećeg tjedna, nakon kratke bolesti, žena Joshua Featherstonea iznenada je umrla. Budući da je Joshua bio muškarac koji voli udobnosti svoje kuće, odmah je potražio gospođicu Elsie.

Nitko nikada nije saznao što joj je rekao, no uspio ju je nagovoriti: deset dana poslije toga gospođica Elsie natovarila je svoj kovčeg u stražnji dio Joshuovih kola i preselila na njegovu farmu.

U njenim je rukama, čvrsto stisnuta na grudima, bila divna zdjela neobično ulaštenog voštanog voća.

Neko je vrijeme gospodin Joshua Featherstone izgledao bolje zahvaljujući kršćanskoj brizi gospođice Varley. Njegova stara kuća sjala je ukrašena, a sebi je čak kupio nekoliko novih odijela.

Budućnost gospođice Elsie mnogo je čini se obećavala.

Ali jednog ponedjeljka ujutro poslali su do liječnika. U srijedu se vidjelo kako odvjetnik žurno ulazi u kuću. U petak su hitno pozvali po župnika, a ovaj se vratio tužno odmahujući glavom.

— Jadni Joshua. tako brzo propada. Gospođica Elsie trčkara oko njega poput starog psića. Postigla je da mu je farma zaista lijepa... sve sja, cvijeće posvuda, čak ima i voća kraj njegova kreveta...

— Voće? — upitah. — Kakvo voće?

— Jabuke! Zdjela jabuka ulaštenih poput crvenih rubina. Znaate, nisu to one voštane jabuke...

— Ipak — mali kažiprst počeo lupkati po bradi — Joshua je želio porazgovarati sa mnom. Moram priznati, bio sam iznenađen kad mi je rekao o čemu se radi.

Zastao je očekujući od mene da ga požurim.

— I onda?

— Želi se oženiti gospođicom Elsie...

Zafićuknuh.

— A što je još važnije, poslao je po odvjetnika da promijeni njegovu oporuku. Prema tome, čini se kao da...

I on se diplomatski zakašlja.

Međutim, ni ovoga puta događaji se nisu odvijali onako kako smo mi očekivali. Joshua je umro u nedjelju, upravo dan prije potpisivanja nove oporuke.

Farma i sve što je bilo na njoj pripalo je njegovu bratu u Australiji.

Ovog puta u selu čule su se oštre primjedbe.

— Bilo je mnogo propusta — zadovoljno se smijao vlasnik »King's Head«. — Gotovo joj je dvaput uspjelo da ih operuša i dvaput skliznuli su joj kroz prste.

— Ima izuzetno malo sreće s muškarcima! — reče stari Stokings i isprazni čašu. — Nek se drži podalje od mene.

Naručio sam još jedan vrč piva za njega.

— Ipak nekako suviše brzo umiru — promrmljao sam nelagodno.

— Pitam se tko će biti broj tri — razmišljao je vlasnik točionice dok je spuštao vrč ispred starog Stockingsa.

— A zdjela voštanog voća opet će se seliti. Vidjet ćete...

To je bilo ono čega sam se plašio, iako nisam znao zašto. Uostalom, Turnbuck je prešao sedamdesetu, a ni Joshua nije bio u prvoj mladosti. Ipak, nešto me je mučilo.

Dva tjedna poslije toga gospodin Havering objavio je da traži nekoga tko bi mu održavao kuću. Nije baš mnogo cijenio suvremene gospođice i želio je stariju, odgovorniju osobu.

Gospodin Havering bio je neženja ali čvrst i poduzetan, pa su ga smatrali dobrom prilikom za tamošnje djevojke. Ipak mu je nekako uspjelo pobjeći njihovim udicama.

Čim sam čuo za to slobodno mjesto, morao sam posjetiti gospođicu Elsie i prividno se oprostiti od nje.

— Odlazim u inozemstvo — rekoh joj — i vjerojatno se neću vratiti. Bramby-na-Marshi postalo je suviše malo mjesto za mene.

— Zaista?

Uvela me u svoj salon, isto tako temeljito ulašten, ali i bez smisla za ljepotu kao i ostali dio kuće, kao i ona sama.

— Oprostite, samo trenutak — dodala je — upravo nešto kuham.

Na kredencu, poput relikvije nekog starog kulta, nalazila se zdjela voštanog voća, svjetlucajući se na sunčevu svjetlu. Krpa je ležala pokraj nje; bila je zelena. Uzeo sam je i gurnuo u džep.

— Što namjeravate raditi nakon smrti Joshue? — zapitah gospođicu Elsie kad se vratila.

Stajala je pokraj mene.

— Već sam dobila jednu potrebu,

— Gospodin Havering?

— Zašto me pitate kad već znate?

— Onda mu želim mnogo sreće... trebat će mu.

Polagano sam se okrenuo i zagledao u ledene oči.

— Uz put, što upotrebljavate da biste postigli tako izvanredan sjaj predmeta?

— Stari recept moje bake.

Mirno mi uzvрати pogledom i neko smo se vrijeme tako promatrali, odmjeravajući jedno drugo.

Tada mi je sve bilo jasno.

— To vam neće ponovo uspjati — rekoh namjerno. — Dva puta možda, ali triput... oni će ekshu...

Je li se nešto pomaklo duboko dolje u tim hladnim sivim očima?
Neka vrst oprezne spoznaje da ja nešto znam?

— Ipak — reče ona jednoličnim tonom — mogu odlučiti da ne idem.

Požurila je do vrata.

— Mislite li da će danas popodne padati kiša?

Nešto sam odgovorio i otišao

Dok sam koračao stazom njenog vrta, slika blještavog voštanog voća titrala mi je pred očima. I tada se to voće polako promijenilo u zdjelu sjajnih jabuka koju je gospođica Elsie položila uz uzglavlje čovjeka na samrti, koji ju je želio oženiti prije nego što će umrijeti.

Gospođica Elsie Varley voljela je novac, a što se tiče muškaraca, nikad ih nije znala zadržati.

— Vi ste stručnjak za viktorijansko doba — rekoh župniku kasnije te iste večeri. — Recite mi, kakvo su laštivo upotrebljavale stare gospođe u to doba?

— Pariško zelene boje — odgovori on odsutno i onda me pogleda znatiželjno. — Ali, držite se podalje od nje. Vrlo je djelotvorna, no i veoma opasna... u stvari, veoma otrovna.

To je bilo i mišljenje stručnjaka koji je ispitao sastav zelena boje na Elsinoj krpi za laštenje.

A što se tiče policije, ona se naročito zainteresirala za zloćudno blještavu zdjelu voštanog voća i tijelo dvojice bezazlenih starih farmera koji su umrli suviše naglom smrću.

Kraj
ŽELEZNI

www.CroWarez.org
www.BosnaUnited.net

Table of Contents

Jean-Pierre Conty: CRNO SVJETLO

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

Kraj

Zdjela voštanog voća

Kraj